

Lähetystöjen tulevaisuus
Missionens framtid
The Future of Mission

Lähetysten tulevaisuus Missionens framtid The Future of Mission

Suomen lähetysneuvottelu
Finländsk missionskonsultation
Mission Consultation in Finland

Vivamo 20.–22.10.1998

Raportti – Rapport – Report

Lähetysten tulevaisuus
Missionens framtid
The Future of Mission

Suomen lähetysneuvottelu
Finländsk missionskonsultation
Mission Consultation in Finland
20.–22.10.1998
Vivamo

Raportti - Rapport - Report

Toimittaneet
Ulla Auvinen
Juha Auvinen

Julkaisijat – Utgivarna
Suomen lähetysneuvosto – Finska missionsrådet
Suomen ekumeeninen neuvosto – Ekumeniska rådet i Finland
Suomen vapaan kristillisyyden neuvosto – Finlands frikyrkorådet

ESIPUHE

Lokakuun 20.–22. päivänä 1998 kokoontui yli sata Suomessa toimivien kirkkojen, kristillisten yhteisöjen ja lähetysjärjestöjen edustajaa Lohjan Vivamoon etsimään yhteistä lähetysnäkyä. Otsikolla Lähetysten tulevaisuus Suomen lähetysneuvottelussa keskityttiin viiteen pääteemaan, joista kustakin kuultiin alustus sekä kommenttipuheenvuoroja yhteisen keskustelun ja jatko-työskentelyn pohjaksi. Teemoina olivat Muutos, vauhti ja yllätyksellisyys, Maalisuoran tuntumassa?, Koko evankeliumi koko ihmiselle, Suhteet kuntoon – lähetys ja Jumalan perhe sekä Kosolti kokemuksia – monia mahdollisuuksia.

Tämä raporttikirjanen sisältää mainituista teemoista pidetyt alustukset sekä niitä kommentoivat puheenvuorot. Poikkeuksen tekee hongkongilaisen lähetysjohtajan David Wangin alustus, josta tässä kirjassessa on vain runko raamattuviittauksineen. Lisäksi kirjanen sisältää Suomen lähetysneuvottelun johdanto- ja avauspuheenvuorot, neuvottelun päätteeksi laaditun Vivamon viestin sekä ohjelman ja tietoja ohjelmavastuussa olleista.

Tekstit julkaistaan alkuperäisellä kielellä. Metropoliitta Makarioksen ja kouluttaja Mannu Rongongin englanninkielisistä alustuksista on kirjaseen sisällytetty myös suomenkielinen lyhennelmä.

Pastori Wangin alustuksesta jäi kuulijoiden mieleen ajatus lähetystyötä tekevien kristittyjen “strategisesta kumppanuudesta”. Tällaisen dynaamisen kumppanuuden ja yhteisten näkyjen äärellä Suomen lähetysneuvotteluun osallistuneet eri kirkkojen ja kristillisten yhteisöjen edustajat olivat. Nyt nuo visiot ovat kansissa myös laajempaa käyttöä varten.

Juha Auvinen

SISÄLLYS – INNEHÅLL – CONTENTS

Johdanto

Mikä lähetysneuvottelu – ja miksi?, Hannu Paavola 6

Avauspuhe

Lähetysten tulevaisuus, John Vikström 10

I MUUTOS, VAUHTI JA YLLÄTYKSELLISYYS

Historiallisen murroksen vaikutus lähetystyöhön,
Risto A. Ahonen 18

Response to Risto A. Ahonen, Metropolitan Makarios 32

Kommenttipuheenvuoro, Kerstin Hagberg 35

II MAALISUORAN TUNTUMASSA

Within Sight of the Final Straight?, David Wang 42

Kommenttipuheenvuoro, Mirkka Torppa 44

Kommenttipuheenvuoro, Matti Korpiaho 48

III KOKO EVANKELIUMI KOKO IHMISELLE

The Full Gospel for the Whole Man,
Metropolitan Makarios 52

Response to Metropolitan Makarios, Mannu Rongong 65

Kommenttipuheenvuoro, Sakari Pinola 68

**IV SUHTEET KUNTOON –
LÄHETYS JA JUMALAN PERHE**
Suhteet kuntoon – lähetys ja Jumalan perhe, Juhani Kivelä 72

Kommenttipuheenvuoro, Juhani Forsberg	82
Kommenttipuheenvuoro, Annikki Erelä	86
Kommenttipuheenvuoro, Juhani Kuosmanen	90

**V KOSOLTI KOKEMUKSIA –
MONIA MAHDOLLISUUKSIA**
**Experiences and Opportunities in Himalayan Region,
Mannu Rongong** 94

Kommenttipuheenvuoro, Markku Kotila	101
Kommentti, Tor-Erik Store	107
Kommenttipuheenvuoro, Mirjami Ylenius	110

Yhteinen Raamattu, raamatuntutkistelu, Valtter Luoto 112

Vivamon viesti	118
Vivamos budskap	120

Loppusanat, Juha Auvinen 122

Liitteet	124
Lähetysneuvottelun tarkoitus ja tavoitteet	124
Missionskonsultationens syfte och målsättning	124
Ohjelma	125
Program	127
Programme	129
Alustusten teemat ja sisältökuvaukset	131
Anförändenas temata och innehållsliga presentation	133
Ohjelmassa esiintyvät	135
Medverkande	136
Valmistelutyöryhmä	137
Förberedande arbetsgrupp	138

Johdanto

MIKÄ LÄHETYSNEUVOTTELU – JA MIKSI?

Hannu Paavola

Tämän lähetysneuvottelun syntysanat lausuttiin vajaat kaksi vuotta sitten. Jotkut paikalla olevista muistavat hyvin ne keskustelut, joissa tutkittiin laajapohjaisen eri kirkkokuntien yhteisen suomalaisen lähetystyön suurtapahtuman järjestämismahdollisuuksia. Samalla kun kävi ilmi, että aika ei ollut kypsä eri kirkkojen julkiselle yhteisesiintymiselle lähetyskongressin muodossa, nähtiin useilla tahoilla tarpeelliseksi sellainen kokoontuminen, jossa olisi mahdollista tutustua paremmin toistemme työhön, myös toinen toisemme erilaisuuteen. Samalla ajatuksena oli kristityille yhteisen lähetystehtävän opiskelu sekä kokemusten jakaminen siitä mitä jo nyt tapahtuu yhteisenä työnä.

Neuvottelun järjestäjinä ovat

- Suomen ekumeeninen neuvosto (SEN), joka edustaa kymmentä eri kirkkoa ja yhteisöä (ei helluntailaisia);
- Suomen lähetysneuvosto (SLN), joka edustaa 28 lähetysjärjestöä ja yhteisöä seitsemästä eri kirkosta (ei ortodoksista eikä katolista kirkkoa); sekä
- Suomen vapaan kristillisyyden neuvosto (SVKN), joka edustaa Suomen niin sanottuja vapaita suuntia (helluntaiherätys, Vapaakirkko, Baptistit, Metodistit).

Näin ollen tämä neuvottelu koskee kaikkia Suomessa vaikuttavia kristillisiä kirkkoja ja yhteisöjä, ja on siinä mielessä historiallinen.

Luterilaisen kirkon eli suomalaisittain enemmistökirkon näkökulmasta pidän tätä neuvottelua tärkeänä ekumeenisena kasvattajana. Riviluterilaisenkin horisonttiin tulee kuulua Suomen ja maailman muutkin kristityt. Esimerkkinä voidaan mainita, että sekä helluntailaisuus että roomalaiskatolinen ja ortodoksinen kirkko ovat maailmanlaajuisesti moninverroin suurempia kuin luterilaisten määrä. Luterilaiset muodostavat 3,1 % maailman kristityistä – jotka puolestaan noin kolmasosan maailman ihmisistä.

Suomalaisesta lähetystyöstä helluntaiseurakuntien osuus on 37 % ja luterilaisen kirkon osuus 47 %, kun mittana käytetään lähetystyöntekijöiden määrää. Luterilaisina ja luterilaisena kansankirkkona meillä on muilta kristityiltä paljon oppimista – olemme vahvempia opettamisessa ja kasvattamisessa kuin todistamisessa.

Kirkkojen välisissä ekumeenisissa keskusteluissa kristillisen kirkon olemuksesta ja luonteesta on kerta toisensa jälkeen tullut ennen pitkää esille kirkon apostolisuus eli lähetys – kirkon todistajan tehtävä. Muun muassa luterilaisten ja anglikaanien hiljattain löytynyt kirkollinen yhteys pohjautuu suuressa määrin kirkkojen todistustehtävän yhteiseen ymmärtämiseen. Lähetys-tehtävä, Kristuksesta todistaminen, todistus ja palvelu, osallistuminen Jumalan pelastavaan työhön maailmassa – miksi lähetystä sitten nimitetäänkin – on kristittyjä yhdistävä asia.

Tämän vuosisadan ekumeeninen liike eli pyrkimys näkyvään kristittyjen yhteyteen alkoi 1800-luvulla niin sanottujen lähetyskenttien tarpeista: samaan maahan, kuten esimerkiksi Kiinaan, tuli kristittyjä eri kirkkoista ja tunnustuskunnista. Haluttiin yhdistää voimia ja sopia työnjaosta. Edinburghin lähetyskonferenssi vuonna 1910 merkitsi ekumeenisen liikkeen alkua. 1900-luvulla ja erikoisesti toisen maailmansodan jälkeen johdonmukainen kehitys lähetysajattelussa kansainvälisesti osoittaa selvästi, että lähetys on

ennen muuta kirkon, kirkkojen, seurakuntien tehtävä. Ilman lähetystyötä ei olisi kirkkoa Suomessakaan.

Tämän päivän lähetystyö tapahtuu kaikkialta kaikkialle, se ei ole enää yksisuuntaista saarnaamista ja auttamista. Myös Suomessa tarvitaan yhä enemmän toisten kristittyjen apua sekä sen selventämiseen, mitä tarkoittaa kristillisenä seurakuntana eläminen tämän päivän moniarvoisessa maailmassa, että itse todistustehtävän suorittamisessa. Lähetystehtävä tarkoittaa Jumalan hyvyyksien – sekä näkyvien että näkymättömien – jakelu- tai tasausjärjestelmän ylläpitoa.

Miksi lähetysneuvottelu?

Vastaus näkyy neuvottelun tarkoituksesta ja tavoitteista: parin kolmen vuoden takaiset keskustelut osoittivat tarpeen tutustua toinen toisiimme, toistemme työhön ja sen takana olevaan lähetysajatteluun. Miten ymmärrämme lähetystehtävän? Neuvottelun järjestämisen taustalla on vakaumus, että suomalaisessa tilanteessamme on tarpeen ja mahdollista lisätä keskinäistä ymmärtämystä ja kunnoittamista. Tavoitteeksi on asetettu jopa se, että tätä kautta näkisimme lisää yhteisen todistuksen mahdollisuuksia käytännön työssä.

Viiden teemakokonaisuuden valossa kysymykseen Miksi lähetysneuvottelu? vastaus on:

1. koska yhä nopeammin muuttuva maailma muodostaa niin vaativan toimintaympäristön kristilliselle lähetystyölle;
2. koska evankeliumi on tarkoitettu kaikille kansoille ja kaikkeen maailmaan ja tehtävämme on kesken;

3. koska lähetystehtävä on laaja-alainen ja siinä tarvitaan sekä julistusta että palvelua ja Pyhän Hengen aikaansaamaa yhteyttä;
4. koska olemme yksi Jumalan suuri perhe; ja
5. koska meillä on jo nyt niin paljon rohkaisevia kokemuksia yhdessä tekemisen siunauksesta,

niin me tarvitsemme toisiamme!

Avauspuhe

LÄHETYKSEN TULEVAISUUS

Arkkipiispa John Vikström

Olemme koolla pohtimassa lähetyksen tulevaisuutta. Neuvottelumme aihe koskettaa kristillisen kirkon keskeisintä yhteistä tehtävää, joka nousee Jumalan omasta olemuksesta, hänen läsnäolostaan keskellämme ja hänen toiminnastaan maailmassa. Niin kuin hän kerran lähetti Poikansa maailman elämän puolesta ja niin kuin hän yhä lähettää Pyhän Henkensä kirkastamaan Kristusta, niin hän on koonnut ja lähettänyt kirkkonsa, ja yhä kokoaa ja lähettää. Kirkko on kutsuttu välittämään hänen avaamaansa pelastusta kaikille kansoille, koko luomakunnalle. Kun me tunnustamme uskomme kolmiyhteiseen Jumalaan, me tunnustaudumme osallisiksi hänen lähetystehtävästensä.

Tässä neuvottelussa me kysymme yhdessä, mihin Jumala kutsuu kirkkoaan tänään ja miten me voisimme rohkaista toinen toistamme kohtaamaan eteemme avautuvia lähetyksen haasteita. Haluamme kuulla toisiltamme, miten itse kukin ymmärrämme tehtävämme ja paikkamme Jumalan lähetyksessä. Toivomme neuvottelumme välittävän uusia oivalluksia siitä, millaisten maailmanlaajojen muutosten läpi olemme kulkemassa ja mikä on näiden muutosten merkitys lähetystyöllemme. Tarvitsemme toistemme tukea uudistuaksemme niin, ettemme omilla käsityksillämme ja työtavoillamme olisi jarruttamassa Jumalan lähetystä, vaan palvelisimme sitä entistä ehyemmin.

Muuttuvan lähetystilanteen haasteita

Kiinnitän seuraavassa huomiota joihinkin meidän ajallemme tunnusomaisiin muutoksiin ja ongelmiin niin kansainvälisen politiikan ja talouden kuin uskontotilanteen ja henkisen murroksen kannalta. Esitän muutamia ajatuksia yhteisen työskentelymme virikkeeksi.

Köyhien ja rikkaiden välisen kuilun syveneminen on yhteinen huolestus. Kuilu näyttää pahenevan kokonaisten maanosien välillä ja niiden sisällä samoin kuin kansojen omassa keskuudessa. Maailmantalouden kehitys ahdistaa sen aiheuttamien kärsimysten vuoksi ja myös siksi, että koemme itsemme avuttomaksi tämän haasteen edessä. Jumalan sanan todistus oikeudenmukaisuudesta ja vanhurskaudesta ei anna meille lupaa sanoutua irti näistä ongelmista. Kirkot ovat yrittäneet vastata tilanteeseen kehitys- ja avustustoiminnalla. Lähetystyöllä on jo pitkä historia yhteiskunnallisen vastuun kantamisessa työaloillaan. Lähetysten kokonaisvaltaisuus on sitä, että evankeliumin julistus ja diakoninen palvelu ovat saman yhteisen mission osia.

Omassa maassamme ei ole toista verkostoa, jolla olisi yhtä monipuolinen kosketus muiden maiden ja maanosien elämään kuin mikä on meidän kirkoillamme, seurakunnillamme ja yhteisellä lähetystyöllämme. Mikä voisi olla lähetystyön yhteinen panos oikeudenmukaisuuden ja vääryyden välisessä taistelussa? Voisimmeko välittää jonkin näkyvän toivon merkin? Yhtä tällaista merkkiä olemme etsineet osallistuessamme kirkkojen aloitteesta syntyneeseen maailmanlaajaan kansalais-järjestöjen Jubilee 2000 -kampanjaan, jonka tavoitteena on maailman köyhimpien maiden velkojen anteeksianto ja näin vapautuvien varojen käyttäminen maiden todelliseen kehitykseen sen sijaan, että ne päätyisivät takaisin teollisuusmaihiin.

Suomen jäsenyys Euroopan unionissa haastaa kirkot ja kristilliset yhteisöt kysymään, vaikuttaako jäsenyys mahdollisuuksiimme

osallistua yli kansallisten, poliittisten ja kulttuurien rajojen suuntautuvaan todistukseen ja palveluun ja kristittyjen yhteyden rakentamiseen. Olemme tottuneet korostamaan, että emme koskaan ole olleet siirtomaavalta ja että sen vuoksi emme lähetystyössä koe omiksemme kolonialismin rasitteita. Mutta nyt olemme osa yhtä maailman kolmea suurta taloudellisesti-poliittisen vallan keskittymää. Mitä tämä merkitsee meille?

Marxilaisen sosialismin romahdus on muuttanut olennaisesti maailmantilannetta ja sen mukana myös kirkon lähetystilannetta. Ateistisen opetuksen perintönä entisten sosialististen maiden ihmisiä ahdistaa nyt suuri henkinen tyhjiö. Kaikki me olemme tietoisia tämän tilanteen välittömästä ja myös pitkän aikavälin haasteesta kristilliselle kirkolle ja sen lähetykselle. Välitön avun tarve itärajamme takana ja ulkomaisille lähetys- ja palvelu-järjestöille nopeasti auenneet työmahdollisuudet ovat nähdäkseni kuitenkin työntäneet syrjemmälle periaatteelliset missiologiset ja ekumeeniset selvittelyt. Samalla kun saamme iloita siitä, että uskonnon rajoittaminen on vaihtunut uskonnonvapauteen, on syytä huolella harkita, mikä on ulkomaisten kirkkojen ja järjestöjen missionaarinen rooli. Meidän on syytä muistaa lähetystyön historian opetuksia. Kommunismin sortumisen ilossa emme saa unohtaa, ettei lähetystyötä pidä sitoa minkäänlaisiin poliittisiin ideologioihin, konjunkttureihin eikä joidenkin alueiden sisäiseen heikkouteen. Kirkon elämää ei myöskään pidä rakentaa vapaan markkinatalouden varaan. Paikkamme löytäminen Venäjän lähetyksessä edellyttää vakavaa ekumeenista työskentelyä ja Venäjän historiallisten kirkkojen perinnön todesta ottamista.

Muutokset uskontojen maailmankartalla ovat hyvin tiedossamme. Kuvaan kuuluvat vanhojen maailmanuskontojen vahvistuminen ja modernisoituminen, uususkonnot, islamin ekspansio Euroopassa ja USA:ssa ja vanhan kristikunnan alueitten muuttuminen moniuskontoisiksi.

Nyt eletään henkistä murrosta, joka tulee vaikuttamaan syvästi koko kirkon mission painopisteisiin. Sitä kuvataan siirtymisenä modernismin kaudesta postmodernismin aikaan. Tämä murros saattaa uskonnot ja uskonnollisuuden uuteen valoon. Emme vielä tiedä, ennakoiko tämä murros positivistisen, tuonpuoleisuudelta suljetun maailmankatsomuksen väistymistä monimuotoisesti pulppuavan ja yllätyksille avoimen maailmankuvan tieltä.

Sekä muuttuva uskontotilanne että muut aikakaudellemme ominaiset henkiset piirteet puhuvat yhdessä uskontoteologian tarpeen puolesta. Emme voi välittää mielekkäästi hyvää sanomaa ilman että pystymme selvittämään sekä itsellemme että toisin uskoville keskustelukumppaneillemme, miten me ymmärrämme toisten uskontojen aseman ja merkityksen Jumalamme luomassa maailmassa. Jos meillä ei ole dialogia, sanomalla pelastuksesta Kristuksessa on yksi kanava vähemmän tavoittaa toisten uskontojen edustajia. Myös uskontoteologinen työskentely edellyttää dialogia. Toivon, että se aika olisi jo ohi, jolloin tällaista dialogia pidettiin kristittyjen keskuudessa tabuna. Pikemminkin voimme kysyä, eikö dialogista kieltäytyminen ole kristitylle hänen uskonsa ja lähetystehtävänsä kieltämistä.

Lähetysnäkyä etsimässä

Muuttuvan maailmantilanteen ja myös uskontotilanteen valossa on kysyttävä, onko maassamme nousemassa uusi kokoava lähetysnäky, joka helpottaisi seurakuntiamme tarttumaan lähetyksen haasteisiin uusiutuvalla alttiudella ja määrä-tietoisuudella.

Tämän päivän lähetysnäkyämme tulee uskostamme kolmi-yhteiseen Jumalaan. Kokonaisvaltaisessa lähetysnäyssä yhtyvät todistus ja palvelu, evankelioiminen ja diakonia sekä avoin sanoma rakastavasta Jumalasta ja ehdottoman oikeuden-mukaisuuden vaatimus. Lähetysnäyn tulee avata tietä ihmisten ja kansojen kipupisteisiin ja välittää niihin Jumalan pelastustyöstä

nouseva toivon näköala. Lähetysnäyn tulee särkeä itseriittoa kirkkojemme ja järjestöjen elämästä ja avata portit solidaarisuuden ilmaisemiselle ja yhteisten taakkojen kantamiselle kansojen elämässä.

Muutama vuosi sitten Suomessa vierailut roomalais-katolinen missiologi Robert Schreiter totesi, että nyt tarvitaan kirkkojen yhteistä sitoutumista, yhteistä sanomaa ja yhteistä strategiaa kohdata kansojen sisäisiä sekä kansoja, kulttuureja ja yhteiskunnallisia järjestelmiä jakavia konflikteja. Tällaisen kipupisteiden kohtaamisen perustana on sanoma Kristuksesta ja hänen sovitustyöstään. Kirkon ja lähetysten tehtävänä ei ole luoda tai ruokkia jakautumia kansojen keskuudessa ja kirkkojen välillä. Siksi ei proselytismissä eikä ristiretkimentaliteetilla ole sijaa lähetysnäyssämme. Sen sijaan yhteyden etsimisellä on keskeinen asema kaikessa.

Ekumeenisia näköaloja

Olen vuosien ajan osallistunut kansainvälisiin ekumeenisiin pyrkimyksiin. Näistä tahdon esittää muutaman lähetys-tehtäväämme koskevan havainnon.

Luterilaisessa maailmanliitossa (LML) on vuonna 1988 julkaistu lähetysasiakirja *Together in God's Mission*. (Suomenkielinen laitos *Yhdessä Jumalan lähetyksessä – LML:n näkemys lähetyksestä*). Asiakirja on saavuttanut voimakasta vastakaikua erityisesti Afrikan ja Aasian luterilaisissa kirkkoissa. Se hahmottelee varsin perusteellisesti teologisen ja lähetys-strategisen konsensuksen luterilaisten kirkkojen kesken. Omassa kirkossani asiakirja oli yksi kirkon lähetystyön kehittämis-suunnitelman *Lähetetty Jumalan kansa* (1993) taustadokumentteja. Lähetysteologinen ja -strateginen työ on sen jälkeen jatkunut muun muassa juuri valmistuneessa kirkon lähetystyön kehittämistoimikunnan mietinnössä *Koko kirkon missio*. Tämä mietintö alleviivaa tähän asti saavutettua

yksimielisyyttä luterilaisten kirkkojen keskuudessa. Mietintö käsittelee kirkon ja lähetyksen yhteyttä, kirkon ja lähetyksen suhteen historiallisia rasitteita, kirkon missionaarisen olemuksen löytymistä, kirkon missionaarisuuden olemusta ja ilmaisuja sekä julistuksen ja palvelun ykseyttä lähetystehtävässä. Käsissämme on nyt asiakirja, jonka pohjalla kirkossamme on mahdollista edetä yhdessä ja joka toteutettuna lujittaa lähetystyön ekumeenisia ulottuvuuksia.

Kaksi vuotta sitten allekirjoitettu Porvoon sopimus toteutti kirkollisen yhteyden Brittein saarten anglikaanisten kirkkojen ja useimpien Pohjoismaiden ja Baltian luterilaisten kirkkojen välillä. Osallistuin kesällä piispa Olavi Rimpiläisen kanssa täysivaltaisena jäsenenä anglikaanisen kirkkoyhteisön joka kymmenes vuosi järjestettävään piispojen kokoukseen eli Lambeth-konferenssiin. Konferenssi havainnollisti luterilaisten ja anglikaanien yhteenkuuluvuuden lähetystyössä. Olisi houkuttelevaa lainata pitempäänkin konferenssin lukuisia suosituksia, jotka koskevat lähetystä. Totean kuitenkin vain, että ne ovat hätkähdyttävän samansuuntaiset yhteisluterilaisen lähetysasiakirjan kanssa. Ne ajat ovat nyt lopullisesti ohitse, jolloin suomalaiset lähetystyöntekijät ja anglikaaniset lähetit monin eri tavoin yrittivät vaikeuttaa toinen toisensa työtä Ambomaalla. Kirkkomme lähetystyölle ja lähetysjärjestöille on avautumassa uusia yhteistyön mahdollisuuksia.

Eilen päättyivät Lappeenrannassa 11. Venäjän ortodoksisen kirkon ja Suomen evankelis-luterilaisen kirkon teologiset oppikeskustelut. Pääteemoja olivat Uskonnonvapaus ja kristityn vapaus sekä kirkko ja valtio -problematiikka. Edellisten oppikeskustelujen aiheet keskittyivät juuri kirkon lähetys-tehtävään sekä nationalismin nousuun. Nämä esimerkit osoittavat, että Venäjän kirkossa vakavasti pohditaan kirkon missionaarisuutta sekä kirkon omissa elimissä että yhdessä muiden kirkkojen kanssa. Tiedämme, että jännitteet Venäjällä ovat voimakkaat. Yhteydet ulkomaisiin kirkkoihin ja yhteisöihin eivät ole ongelmattomat. Mutta kirkkoina olemme ottaneet askeleita, jotka toivon mukaan johtavat molempien kirkkojen lähetysvastuun kasvamiseen ja keskinäisen luottamuksen ja yhteyden vahvistumiseen.

Roomalaiskatolisen kirkon ja LML:n välisissä keskusteluissa on kuluneen vuoden aikana päästy merkittävästi eteenpäin. Yhteinen julistus vanhurskauttamisopista heijastaa Vatikaanin toisesta kirkolliskokouksesta alkanutta uutta vaihetta roomalaiskatolisen kirkon ja luterilaisten kirkkojen keskinäisissä suhteissa. Virallisia askeleita on otettu varovasti, mutta samanaikaisesti käytännön yhteistyö avustustoiminnassa ja tietyissä lähetysprojekteissa on ollut käynnissä jo pitkään. Chicagon luterilainen teologinen seminaari on kiinteässä yhteistyössä lähinaapurinsa, katolisen lähetysääntökuntien seminaarin kanssa. Projekteilleen Länsi-Afrikan Fulani-paimentolaisväestön keskuudessa LML on saanut merkittävää apua katolisilta islamin asiantuntijoilta. Muitakin esimerkkejä voitaisiin mainita.

Näiden yhteyksien rinnalla kulkevat luonnollisesti yhteydet kansainvälisiin kirkollisiin ja lähetysorganisaatioihin, erityisesti Kirkkojen maailmanneuvostoon ja Lausannen liikkeeseen.

Nämä kokemukset ovat saaneet minut vakuuttuneeksi siitä, ettei meidän suomalaisina kirkkoina, yhteisöinä ja järjestöinä tarvitse painiskella yksin edessämme olevien maailmanlaajojen haasteiden kanssa. Olemme nyt syvemmin kuin koskaan ennen jäseniä maailmanlaajassa lähetystyön verkostossa. Kirkkojen viralliset yhteydet, vankka lähetysteologinen työ ja toiminnallinen lähetysstrategia ovat löytämässä toisensa.

Omassa kirkossani, Suomen evankelis-luterilaisessa kirkossa, ja sen piirissä toimivissa lähetysjärjestöissä on etsitty sellaista yhteistä lähetysnäkyä, että eri järjestöjen kanssa tekemisissä olevat toisten kirkkojen edustajat tunnistaisivat näistä järjestöistä yhden lähettävän kirkon kasvot. Toivon, että tässä lähetys-neuvottelussa edustettuina olevat kirkot ja kristilliset yhteisöt voisivat löytää niin paljon yhteistä, että myös niiden kasvoista voitaisi tunnistaa Suomessa toimivien kirkkojen yhteiset kasvot.

Toivon, että Suomen lähetysneuvottelu lähentää meitä toinen toisiimme ja avaa uusia mahdollisuuksia yhteiselle todistukselle ja palvelulle, kirkon näkyvän ykseyden ilmaisuille, “jotta maailma uskoisi”.

I

MUUTOS, VAUHTI JA YLLÄTYKSELLISYYS

Historiallisen murroksen vaikutus lähetystyöhön

Risto A. Ahonen

Maailma on viime vuosina seurannut tavan takaa henkeä pidätellen suuria historiallisia mullistuksia. Päähuomio on kohdistunut järjestyttävään maailmanpoliittisiin muutoksiin, joita aniharva on etukäteen osannut edes aavistaa. Erityisesti ihmisiä on askarruttanut kysymys, miten on mahdollista, että niin valtaisan asearsenaalin varaan rakennetut kommunistiset järjestelmät saattoivat niin nopeasti romahtaa yksi toisensa jälkeen. Kommunismin romahdusta on kuitenkin mahdotonta ymmärtää ellei nähdä sen järjestelmän kyvyttömyyttä seurata ajan kiihtyvää muutosta. Suuret maailmanpoliittiset heilahdukset eivät ole useinkaan olleet valtapolitiikan intrigien tulosta, vaan seurausilmiöitä siitä, mitä muualla ja muuten on jo tapahtunut. Aika ajoi kommunistisen järjestelmän ohi. Tämä järjestelmä ei kaatunut ulkoisiin vihollisiin, vaan sisäiseen mahdottomuuteensa. Kommunismi rapautui sisältä käsin. Jäjelle jäivät vain mahtavat, jättiläismäiset kulissit.

Kommunismin kohtalo on muistutus kaikille suurille organisaatioille, myös kirkolle. Mahtavat rakenteet saattavat äkisti kaatua, jos yhteisö kadottaa sisäisen voimansa. Maailmanlaajuinen, huima muutosprosessi ei uhkaa kirkkoa ulkoapäin, vaan sisältä käsin. Muutos voi kalvaa kirkon sisäisiä perustuksia hajalle saattamalla sen

johtajat ja jäsenet hätääntyneeseen epävarmuuteen, mutta se voi olla myös vauhdittamassa kirkkoa uudistumaan.

Kuun ja muun avaruuden valloitusohjelma 1960-luvulta alkaen ilmensi uutta vaihetta maailmanhistoriassa. Kuun valloituksen teki mahdolliseksi tietokoneiden käyttöönotto sekä sähköisten viestimien huima kehitys. Ihmisaivojen oma rajallinen kapasiteetti ei olisi yksin pystynyt suoriutumaan nopeasti niistä lukemattomista ohjelmista, joita kuun valloitus edellytti. Tietokoneet ja sähköiset viestimet ovat mullistaneet elämämme. Uskomattoman nopeasti erilaiset tietokoneet ovat tulleet tavallisen ihmisen hyötykäyttöön kotimikroista aina taskussa ja ranteessa kannettaviin laitteisiin saakka. Tietokoneet säätelevät päivittäistä elämäämme paljon enemmän kuin yleensä tulemme ajatelleeksikaan. Olemme riippuvaisia niistä jo aivan arjen rutiineissakin kuten liikenteessä, rahankäytössä, ruuan valmistuksessa, yhteyksien ylläpitämisessä omaisiin ja ystäviin. Jokainen ajatteleva ihminen tietää, että olemme vasta aivan alkuvaiheessa tietojenkäsittelyjärjestelmien kehittämisessä ja hyödyntämisessä.

Tiedon karkaaminen ja sirpaloituminen

Tietokoneiden ja sähköisten viestimien huima kehitys tuo mukanaan valtavan määrän uusia mahdollisuuksia elämän helpottamiseksi ja rikastuttamiseksi. Se avaa aivan uuden näkymän siihen, mitä kaikkea ihminen voi saada elämässään aikaan. Samalla se tuo ihmiselle uudelleen kiusauksen luulla itsestään enemmän kuin mitä hän on ja mihin hän pystyy. Huima tekninen kehitys ei kerro vain ihmisen aikaansaamasta edistyksestä, vaan myös rajallisuudesta. Ihmiselämällä on tietyt rajat, joista hän ei pääse eroon.

Tietojenkäsittelyjärjestelmien ja tutkimuksen johdosta koulutetulla ihmisellä on tarjolla enemmän tietoa kuin koskaan aikaisemmin maailmanhistoriassa. Tiedon rajattoman määrän vuoksi aikaamme on luonnehdittu syystäkin tietoyhteiskunnaksi. Samalla kuitenkin tieto karkaa käsistämme. Entistä harvempi hallitsee suuria kokonaisuuksia. Tieto sirpaloituu ja eriytyy. Jokapäiväistä elämäämme esimerkiksi Pohjoismaissa vaikeuttaa lainsäädännön irtaantuminen tavallisen ihmisen elämästä. Lakien ja asetusten tulva nostaa asiantuntijoiden vallan ja palkkiot kohtuuttomuuksiin. Entistä harvempi hallitsee ihmisille tärkeiden sosiaali-, vero- ja eläkepolitiikan kaikkia juridisia kiemuroita.

Tiedon karkaamiselle on ominaista, että kasvottomat, anonyymit voimat saavat lisää valtaa. Maailmantalous on nykyisin ratkaisevasti riippuvainen markkinavoimista, jotka heiluttelevat uhkaavasti suurtenkin maiden talouksia. Mutta missä ovat ne markkinavoimat? Amerikkalais-unkarilainen Georg Soros ja joidenkin jättimäisten amerikkalaisten eläkesäätiöiden johtajat suursijoittajina toki tunnetaan, mutta kukaan ei pysty tarkasti osoittamaan, ketkä ohjaavat markkinavoimia.

Tiedon ja vallan karkaamista ihmisten käsistä symboloi eräs televisiokuva muutaman vuoden takaa. Kuvassa näytettiin lomalla olevaa suurvallan johtajaa, jonka ympäriltä valta oli karkaamassa. Idyllinen kuva täynnä sisäisiä jännitteitä! Suurvalta oli hajoamistilassa sisäisen kapinan ravistellessa sitä. Johtaja oli käytännössä joutunut omiensa vangiksi. Sekavan tilanteen keskellä maailmalle lähetettiin viesti. Ei hätää, sillä johtajalla on koko ajan ollut ja on hallussaan turvallisesti se salkku, joka sisältää tuhoisimpien mannertenvälisten ydinaseohjusten laukaisemisen koodijärjestelmät.

Olellaisen tiedon karkaaminen käsistä muuttaa rajusti elämäämme. Teknisen kehityksen takia tiedon tulva lisääntyy räjähdysmäisesti. Uusilla laitteilla pystytään käsittelemään entistä suurempia tietomääriä entistä nopeammin. Vauhti kiihtyy koko ajan. Samalla tieto pinnallistuu. Olellainen, merkittävä tietoaines tekee tilaa

sirpaletiedolle. Tällainen kehitys aiheuttaa mielenkiintoisen tilanteen kunkin suuren organisaation sisällä. Yksi ja toinen työntekijä havahtuu siihen, että hän saisi kokopäiväisesti ajan kulumaan seuraamalla pelkästään omaan yritykseen liittyvää sähköistä ja muuta viestintää. Mutta kukin työntekijä joutuu tekemään itselleen selväksi sen, mihin kannattaa työssään keskittyä ja mihin uhrata aikaansa. Kaikki tämä lisää työntekijän stressiä. Työntekijöiden yksinäisyys lisääntyy.

Tiedon tulva merkitsee sitä, että vakaan rauhallisen kehityksen ajat ovat ohi. Muutoksesta on tullut pysyvä ilmiö. Muutos ilmenee kiihtyvänä vauhtina. Ihmisen on vaikea pysyä perässä. Samalla tulevan kehityksen ennustettavuus vähenee. Tulevaisuus on täynnä yllätyksiä.

Muuttunutta tilannetta on luonnehdittu globalisoitumiseksi. Tämän käsitteen muodostumiseen on merkittävästi vaikuttanut amerikkalaisen viestintäfilosofi Marshall McLuhanin jo 1970-luvulla esittämä väite, jonka mukaan television ja muiden sähköisten viestimien ansiosta maailma on muuttumassa yhdeksi suureksi maailmankyläksi (*the global village*). Koko globaali maailma on hänen mielestään television kautta tietyllä tavalla läsnä. Maailman globalisoituminen on mennyt monilta osin paljon pitemmälle kuin McLuhan osasi kuvitellakaan. Globalisoituminen on tosin käsitteenä kiistanalainen, mutta itse globalisoitumisprosessin me itse kukin tunnemme omassa elämässämme. Koko globaali maailma on läsnä tietokone-pöydällämme Internetin välityksellä. Koko muu maailma on monin tavoin läsnä tajunnassamme ja mielikuvissamme mainosten, television ja muiden viestimien kautta. Suuret markkinahäiriöt maailmalla tuntuvat ennen pitkää kukkarossamme. Luonnon tasapainon kohtalokas horjuminen tai horjuttaminen koetaan tavalla tai toisella meilläkin. Olemme tulleet entistä selvemmin tietoisiksi siitä, että vesi, ilma, aurinko, maa ja koko meitä ympäröivä luonto on ihmiskunnan yhteistä omaisuutta, jonka hoitamisesta me kaikki olemme vastuussa.

Globalisaatio muuttaa olennaisesti myös kristillisen lähetyksen tilanteen. Monet asiat joudutaan arvioimaan uudelleen. Jotta globalisoitumisprosessi ei vie meitä kritiikittömästi mennessään, on syytä yhä uudelleen kysyä, mitä lähetyks on, missä ja miten sitä tehdään.

Lähetyks globalisoitumisen paineessa

Kristillisen lähetyksen eräänä keskeisenä lähtökohtana on vuosisatojen ajan ollut Kristuksen seuraajille annettu valtuutus Apostolien tekojen 1. luvussa: “...te olette minun todistajani Jerusalemissa... ja maan ääriin saakka”. Ilmaisua “maan ääriin saakka” on määritelty lähetyksen maantieteellisen tavoitteen. Sanonta tulee tutusta kreikankielisestä *esxatos*-sanasta, joka viittaa sekä ajalliseen että paikalliseen ulottuvuuteen. Evankeliumia on julistettava ajan loppuun asti ja se on vietävä kaikkialle niin, ettei mikään alue jää maailmassa Kristus-todistusta vaille. Eskatologinen ja maantieteellinen tavoitteellisuus vaikuttavat sisäkkäin.

Evankeliumi “maan ääriin” saakka

Globalisoitumisprosessi nostaa uudelleen esille kysymyksen, missä ovat “maan ääret” (ks. esim. L.A. Hoedemaker 1995, 157-170). Globalisoitumisen seurauksena maan ääret eivät ole vain jossakin kaukana toisella puolella maapalloa, vaan myös meitä lähellä, kotipaikkakunnalla ja omassa tajunnassamme. Sen seurauksena lähetyksyön rajat ja kohteet näyttäytyvät uudessa valossa. Lähetyksyön kohdealueet vaihtuvat ja tulevat entistä lähemmäksi. Raja perinteisen lähetyksyön ja kotimaasta ja kotimaassa tapahtuvan työn välillä tulee häilyväksi. Varmasti lähetyksyön olennaisena piirteenä tulee säilymään lähetyks-työntekijöiden lähettäminen kauas oman maan rajojen ulko-puolelle, mutta sen rinnalle tulee monia uusia muotoja. Eräänä merkittävänä kysymyksenä tulee olemaan esimerkiksi se, miten kirkot ja lähetyksjärjestöt pysyvät sähköisten viestimien

kehityksessä mukana ja kuinka paljon niiden pitää panostaa sähköisiin viestimiin.

Missään tapauksessa lähetysjärjestöt eivät saa tulevaisuudessa muuttua pelkiksi rahanjakotoimistoiksi apua tarvitseville kirkkoille, mitä monet pitävät lännen kirkkoissa suositeltavana. Inhimillistä vuorovaikutusta ei voita mikään. Lähetystyöntekijä antaa evankeliumin levittämislle ja palvelulle inhimilliset kasvot.

Pintakulttuurista uskon ja kulttuurin vuorovaikutukseen

Globalisoitumisprosessi pakottaa lähetysten ottamaan uskon ja kulttuurin välisen problematiikan entistä vakavammin. Globalisoitumisen eräänä seurauksena on erityisesti television välittämän pintakulttuurin leviäminen. Ylikansallinen viihde, populaarimusiikki, muoti ja kulutustottumukset, television saippuaopperat sekä rahan, nuoruuden ja kauneuden ihannointi leviää globaalina virtauksena kaikkialle. Sille on ominaista median ja viihteen sekoittuminen toisiinsa. Ihmisten lyhyt-jännitteisen mielenkiinnon säilyttämiseksi viestintä muuttuu sensaatiohakuiseksi kilpailuksi siitä, mikä milloinkin vangitsee heidän huomionsa. Vaikka tällainen pintajulkisuus on ärsyttävän kapea-alaista, kirkot eivät voi sivuuttaa sitä, koska se on usein ainoa keino näkyä laajemmin mediassa. Siinä ei ole pääasiana asiasisältö, vaan näkyminen. Tämä lyhytiskuinen pelkistetty viestintä on vaikeaa kirkkoille, jotka ovat tottuneet rönsyilevään, selittävään puhetapaan.

Pintakulttuurin ilmiöt kuitenkin tulevat ja menevät. On ilahduttavaa, että eri puolilla maailmaa on kirkkojen piirissä meneillään laaja-alainen omien kulttuuristen juurien ja identiteetin etsintä. Tässä prosessissa on ymmärretty, että globalisaation yksipuolisuuksia ei voida tehokkaasti vastustaa takertumalla vain menneisyyteen. Niinhän tekee esimerkiksi fundamentalismi, joka on enemmän kulttuurivirtaus kuin uskonnollinen liike. Mutta globalisaation kohtaamisessa ei ole myöskään mitään mieltä hyväksyä kaikkea ja

tehdä uskonnollisesta ja kulttuurisesta pluralismista itseisarvo. Kaiken kritiikitön ihastelija menettää nopeasti uskottavuutensa. Teologinen keskustelu kontekstuaalisuudesta on osoittanut sen, että kristillinen usko voidaan omaksua elämää muuttavaksi voimaksi vain siellä, missä usko on jäsentynyt oman kulttuurisen identiteetin osaksi. Kristuksen lihaksituleminen, inkarnaatio on siinä puhutteleva malli ja suunnannäyttäjä.

Kontekstuaalisuuteen sisältyy kuitenkin monia jännitteitä, joista keskeisin koskee uskon universaalisen sanoman ja sen paikallisen omaksumismuodon suhdetta. Mitään “puhdasta kristinuskoa” ei ole olemassa, sillä usko pukeutuu aina jonkin kielen ja kulttuurin asuun. Tällöin monet kristilliset kulttuurit törmäävät toisiinsa. Kristilliseen uskoon on kuitenkin sisäänrakennettu monikulttuurisuus. Ilmestyskirjassa kuvataan puhuttelevasti sitä, miten kerran kaikki kansat tulevat pyhän Jumalan eteen (15:4) ja tuovat “kaikki kansojen kalleudet ja ihanuudet” (21:26). Jokaisella kansalla on sinne jotakin tuotavana. Kukin kansa kiittää ja ylistää Jumalaa omalla tavallaan kauneimmin mihin pystyy. Elämän merkillinen paradoksi on se, että ihminen kykenee arvostamaan muita kulttuureja ja ottamaan niiltä myönteisiä vaikutteita parhaiten silloin, kun hänen oma kulttuurinen identiteettinsä on vahva. Paradoksaalisesti ihminen tarvitsee muita kulttuureja löytääkseen syvällisimmin oman kulttuurinsa.

Kirkot ja kristityt tarvitsevat muiden kirkkojen ja niiden kulttuurien apua myös uskon syvemmissä ymmärtämisessä. Kukin kulttuuri tuo oman kontribuutionsa Kristuksen seurakunnan uskontulkintaan. Kullakin kulttuurilla on kuitenkin myös oma rajoittunut ja pimeä puolensa. Synnin turmelevan vaikutuksen takia kukin kulttuuri on yksipuolinen. Pelkästään oman kulttuurin ympärille käpristyneenä se kadottaa uskon syvimmän merkityksen ja voiman.

Näin uskon kontekstualisoimisen tarve muodostaa yhden uuden lisäperustelun lähetystyölle. Kirkot ja kulttuurit tarvitsevat välttämättä toisiaan, jotta ne löytäisivät täyden evankeliumin. Niin oudolta kuin se tuntuukin, kirkot tarvitsevat toisiaan myös oman itseymmärryksensä löytämiseksi.

Uskon ajankohtaistamisen ongelma

Toisen maailmansodan jälkeen kansainvälisessä lähetyskeskustelussa on alinoma kysely, milloin ja miten kristillinen usko voi tulla ajankohtaiseksi tämän ajan ihmisille. Menemättä tässä yhteydessä käsitteiden moderni ja postmoderni analysoimiseen, voimme aiheellisesti kysyä, voidaanko globalisaation aikana enää ollenkaan puhua uskon ajan-kohtaistamisesta. Eikö sellainen puhe ala olla kuin museaalinen jäännös vanhoilta ajoilta. Miksi näin? Monikulttuurisessa yhteiskunnassa on tavattoman vaikeaa löytää kaikille yhteistä uskon kieltä ja muotoa. Se mikä on yhdelle kulttuurille ja ihmisryhmälle ajankohtaista on jo vieressä olevalle täysin vanhanaikaista. Muoti-ilmiöt ja trendit vaihtuvat alinoma. "Ajan tasalla" pysyminen on kaikille ihmisille muuttumassa enemmän tai vähemmän koomiseksi kysymykseksi.

Uskon ajankohtaistamisen sijasta kiinnostus kristillistä uskoa kohtaan herää aivan muista tekijöistä. Arvoon arvaamattomaan nousevat uskon aitous, elämänläheisyys, uskottavuus, tulevaisuuden toivo, ystävällisyys ja rakkaus. Tekninen virtaviivaisuus, täydellinen osaaminen ja briljantti imago jättävät kylmän vaikutuksen. Inhimillisyys ja elämän rosoisuus tuntuu paljon tutummalta. Totuus ja rakkaus kulkevat käsi kädessä.

Globalisaatio jakaa maailman kahtia

Globalisaatio jakaa maailman kahtia niin, että rikkaiden ja köyhien välinen kuilu syvenee entisestään. Globalisaatio mahtavine tietoliikennejärjestelmineen ja tietokoneineen hyödyttää vain niitä, jotka pystyvät hankkimaan uusia laitteita. Maailman köyhät jäävät entistä pahemmin sivuun. Slummit laajenevat ja kadut täyttyvät kerjäläisistä. Evankelioimista on mahdotonta ajatella laajemmin ilman diakoniaa. Rakkauden täytyy näkyä myös teoissa. Lähetys on tosin aina pyrkinyt samaistumaan ihmiskunnan köyhiin. Raymond Fung on arvostellut kuitenkin länsimaisia kirkkoja “auttaja- syndroomasta”, mikä näkyy esimerkiksi siinä, miten länsimaiset kristityt selittävät vertausta laupiaasta samarialaisesta (*Evangelistically Yours*). Fungin mukaan länsimaiset kirkot vaistomaisesti selittävät tätä vertausta pääasiassa auttajan tai auttamisesta kieltäytyvien näkökulmasta käsin, kun taas kolmannen maailman kirkot tarkastelevat vertausta etupäässä uhrin näkökulmasta. Ihmisyyden puolesta puhuminen vaatii tulevaisuudessa lisääntyvää huomiota. Siinä kansainvälinen diakonia tarjoaa kirkoille käyttökelpoisen välineen.

Kohti missionaarista ekklesiologiaa

Suuret maailmanlaajuiset muutokset pakottavat selvittämään perusteellisemmin myös ekklesiologian ja lähetyksen suhteen. Viime vuosikymmenien aikana missiologisessa keskustelussa on paljon puhuttu missionaarista kirkosta ja seurakunnasta. Tämä keskustelu on ollut varsin ilahduttavaa ja johtanut moniin uudistuksiin. Viime vuosina on kuitenkin tullut sellainen vaikutelma, että keskustelussa on jämähdetty paikalleen toistamaan tiettyjä metodisia tavoitteita, joiden mukaan seurakunnan tulee kasvaa ulospäin suuntautuneeksi, avoimemmaksi, joustavammaksi ja lähetysnäyn valtaamaksi. Eräs teologinen ja hengellinen lainalaisuus piilee kuitenkin siinä, että pelkät metodiset ja pragmaattiset tavoitteet ja niiden pohdinta eivät yksinään edistä merkittävästi lähetyksen asiaa. Pragmaattisuus vie huomaamatta lainomaiseen suoritus-keskeisyyteen. Uusi innostava,

liikkeelle ajava näky nousee syvemmältä kirkon hengellisestä aarteistosta ja rikkaudesta.

Kansainvälisessä missiologisessa keskustelussa on korostettu lähetyksen kuuluvan kirkon olemukseen. Tästä laajalti hyväksytystä ajatuksesta olisi hyvä tehdä pitemmälle meneviä johtopäätöksiä. Luterilaisen teologian mukaan kirkon varsinaisia tuntomerkkejä (*notae ecclesiae*) ovat sana ja sakramentit. Niiden ohella Luther piti laajemmassa mielessä tuntomerkkeinä muun muassa rippiä, rukousta ja ristiä. Lähetys ei luonnollisesti ole sanan ja sakramenttien tavoin kirkon varsinainen tuntomerkki, mutta on kuitenkin erottamattomalla tavalla sidottu niihin niin, että lähetys leimaa kirkon kaikkea aitoa hengellistä elämää. David J. Bosch on varmasti oikeassa väittäessään, että lähetys selittää olennaisesti sitä, mitä kirkko on, mikä on sen suhde muuhun maailmaan ja mikä on sen kutsumus maailmassa. Etsiessään uutta paradigmaa, elämisen ja toiminnan mallia, lähetys on kirkolle Boschin mielestä keskeinen osa tätä paradigmaa. Lähetys antaa merkittävästi aineksia tämän ajan ja tulevaisuuden arvioinnille.

Ekklesiologian ja lähetyksen kiinteä side merkitsee myös sitä, että kysymys yhteydestä ja yhteistyöstä on aivan keskeinen, koska lähetys ei ole vain ulospäinsuuntautuvaa, vaan myös keskiahakuista, sentripetaalista, yhteyttä etsivää ja luovaa. Pirstoutuva lähetys ei voi olla kristillisen lähetyksen malli. Lähetys johtaa hengellisen elämän yhtenä valtavirtana kirkot kohtalonyhteyteen toistensa kanssa. Yhteistyön rinnalla siinä tulee korostumaan yhteisen uskon, ilon ja surun jakaminen (*sharing*).

Lähetyksen uudistavaa vaikutusta ekklesiologiaan voidaan tarkastella myös eräästä poliittis-hallinnollisesta muotitermistä käsin. "Läpinäkyvyys" (*transparency*) on asetettu monilla tahoilla yhteiskunnassa hallinnon erääksi keskeiseksi tavoitteeksi. Sen mukaan kunkin organisaation pitäisi olla niin avoin, että kaikki sen tavoitteet ovat yleisesti näkyvissä. Varsinaisen toiminta-ajatuksen rinnalla pitäisi näkyä myös muut taustalla olevat tavoitteet ja toimintatavat. Avoimuuden tulisi lisäksi johtaa myös siihen, että

kaikilla työskentelyn piirissä olevilla on mahdollisuus vaikuttaa organisaation hallintoon.

“Läpinäkyvyys”-käsitettä on helppo soveltaa suoraan lähetykseen. Paikallisseurakunnalla on tietyt alueelliset rajat. Niiden rajojen pitäisi kuitenkin olla niin läpinäkyviä, että niiden takaa nähdään esimerkiksi ne afrikkalaiset ja aasialaiset seurakunnat, joiden kanssa kyseinen seurakunta on sitoutunut uskonyhteyteen ja yhteistyöhön. Rajat eivät ole entiseen tapaan kuin linnoituksia – suurissa kirkoissa niitä suojellaan mahtavan kirkkolain määräyksin – vaan eriasteisia rajoja, joiden yli kantaa uskon, rakkauden ja uskollisuuden näkymättömät siteet. Kun seurakunnan budjettia valmistellaan seuraavaa vuotta varten ja päätetään tulevan vuoden määrärahoista, seurakunnan rajojen pitäisi olla niin läpinäkyviä, että niiden takaa erotetaan maapallon toisella puolella olevan “partneriseurakunnan” ja sen jäsenten konkreettiset tarpeet. Seurakunnan rajojen tulisi edelleen laajentua myös niin, että työntekijävaihdosta eri maanosien seurakuntien välillä voisi tulla säännöllistä eikä vain eksoottista harvinaisuutta. Jo pelkästään pakolaisten laaja maahanmuutto tekee tällaisen työntekijävaihdon monille seurakunnille mielekkääksi.

Lähetys johtaa kirkot yhä lisääntyvään vuorovaikutukseen toistensa kanssa, mikä tasapainottaa merkittävästi etelän ja pohjoisen vastakkaisuuksia kirkkojen välillä. Maailman-lähetyksen suuria kysymyksiä tulee olemaan vastaisuudessa muun muassa länsimaisen kulttuurin ja kristillisen uskon suhde. Kristinuskon entisillä valta-alueilla Euroopassa on käynnissä laajamittainen irtautuminen kristillisestä uskosta. Samaan aikaan monien suurkaupunkien lähiöt ovat muuttumassa islamilaisiksi. Lesslie Newbigin kyseli aiheellisesti, voiko länsi enää kääntyä. Länsimaiset kirkot tulevat tarvitsemaan muiden maanosien kirkkojen ja kristittyjen apua evankeliumin julistamisessa uuspakanallistuvalla lännellä.

Maailmanlähetyksen muuttuminen entistä selvemmin kirkkojen väliseksi yhteistyöksi on nähty monilla tahoilla uhkana. Lähetyksen rajallisten resurssien on nähty keskittyvän sen myötä jo evankeloiduille alueille, samalla kun “tavoittamattomat” kansat ja

ihmisryhmät (*unreached people*) jäävät täysin syrjään. Huoleen on toki aihetta. Varoituksen sanaa on syytä kuunnella, jotta niin ei tapahtuisi. Mutta kirkkojen yhteistyö voidaan nähdä myös mahdollisuutena niiden tavoittamisessa, jotka eivät ole koskaan mitään kuulleet Kristuksesta.

Uusille lähetysalueille ei pitäisi mennä vanhaan tapaan niin, että kukin kiinnostunut lähetysjärjestö tai kirkko aloittaa siellä oman itsenäisen työnsä, jolloin jälleen kerran kirkkojen sisäinen ja keskinäinen hajaannus viedään lähetysalueille. On erittäin ilahduttavaa, että monille uusille lähetysalueille kirkot pyrkivät menemään yhteisen suunnittelun pohjalta rakentamaan yhteistä kirkkoa.

Kristuksen risti ja ylösnousemus lähetyksen voimana

Edellä on viitattu siihen, että erityisesti suurten kirkkojen uhkana nykyisin eivät ole ulkoiset viholliset, vaan sisäinen rapautuminen. Evankeliumi ja sen voima saatetaan hukata. Uskon perusteista luopuminen tuo kirkkoon merkillisen väljähtyneisyyden. Suuren yleisön kosiskelu voi johtaa sen menettämiseen, mikä kirkossa on kalleinta ja pyhintä.

Lähetyksen perustelu nousee syvältä Kristuksen evankeliumista. Kaikki kulminoituu ristiin ja ylösnousemukseen. Jos itse evankeliumi asetetaan kyseenalaiseksi, loppuu lähetyskin ja pian.

On ollut hämmentävää seurata niin kotimaista kuin maailmanlaajuistakin keskustelua Kristuksen ainutlaatuisuudesta. Hämmentävää on ollut erityisesti nähdä se, miten yleisestä maailmantilanteesta ja median odotuksista tehdään johto-päätöksiä kristilliseen oppiin. Kun kerran kaikki ihmiset eivät voi kääntyä kristityiksi eivätkä hyväksyä kristillistä oppia, silloin oppia on muutettava ja tulkittava sitä uudella tavalla. Näin päätellään. Uskomatonta on myös se naivius, missä fiksuilta näyttävät tutkijat

tekevät julkisuudessa ylösnousemuksen kyseenalaiseksi milloin minkin tutkimuksen perusteella. Kristillisen uskon piirissä on aina arvostettu ylösnousemuksen historiallisia todisteita, ennen muuta ensimmäisten kristittyjen silminnäkiätodistusta ja tyhjää hautaa. Ylösnousemus on kuitenkin viime kädessä ihme, jonka selittämiseen tai kiistämiseen ihmisaivot tietokoneineen eivät riitä. Ihmisjärjellä ja aisteilla on yksinkertaisesti tietyt rajat, joita ihminen ei pysty ylittämään, vaikka maailmalla keksittäisiin kuinka ihmeellisiä tietokoneita tahansa. Pyhä Jumala pysyy ihmisen tavoittamattomissa ellei Jumala itse lähesty häntä. Elämän ihmeellisin asia on kuitenkin se, että pyhä Jumala on ilmoittanut itsensä Isänä, Poikana ja Pyhänä Henkenä. Kolmiyhteisen Jumalan rakkaus tulee meitä syvimmin vastaan ristissä ja ylösnousemuksessa.

Aina on riittänyt ja riittää niitä ihmisiä ja tutkijoita, jotka väittävät Kristuksen olevan siellä tai täällä tai päätyneen elämässään enemmän tai vähemmän umpikujaan. Hämmentyneet opetuslapset saivat aikanaan rohkaisevan vastauksen: "... ei hän ole täällä, hän on noussut kuolleista" (Luuk. 24:6).

Kristus ei ole missään paikallistettavissa, ei enempää tyhjässä haudassa kuin rikkiviisaiden tutkijoiden tutkimuksissakaan. Hän ei yksinkertaisesti ole minkään systeemin, kokemuksen tai järjen hallittavissa. Pyhä Jumala kätkee kasvonsa itseään täynnä olevalta ihmiseltä.

Lähetyksen suuri etuoikeus on yhä uudelleen vakuuttautua ja elää rististä ja ylösnousemuksesta. Ensimmäisten kristittyjen tavoin mekin saamme kaikkialla kuuluttaa: Kristus on ylösnoussut. Hänessä on kaikki, tämä elämä ja tuleva. Hänessä on jo nyt Jumalan valtakunta tullut keskellemme. Koska hän elää, mekin saamme elää.

Kirjallisuutta

David J. Bosch, *Transforming Mission. Paradigm Shifts in Theology of Mission*. Second Printing. New York 1991.

Missiology. An Ecumenical Introduction. Ed. by F.J. Verstraelen, A. Camps, L.A. Hoedemaker, M.R. Spindler. Grand Rapids 1995.

Risto A. Ahonen, *Lähetetty kirkko. Näkökohtia keskusteluun kirkon uudistuksesta*. Kirkon tutkimuskeskus A-sarja Nro 69. 1996.

Response to Risto A. Ahonen's paper Change, Speed and Unexpectedness

By Metropolitan Makarios

In addition to the realistic situation of our mission churches of today and of our society in general described in the above mentioned paper – with which I found myself in full agreement – I would like to point out a few more thoughts for further consideration.

It is true that the rapid change of our society in all of its existence, i.e. social, political, mass media, geological, etc. gives new dimensions to our work in the mission field. It is evident, of course, that the collapse of communism in recent years has brought many new challenges in our work.

In our understanding we should always remember the words of our Lord Jesus Christ or rather the commission given by Christ in Acts chapter one. The essence of evangelisation is an expression of the love of God to the whole humanity. The mission of our church is to proclaim the gospel of the risen Christ to the whole human race. It is very true that Jesus Christ loved us so much that His message of salvation was a hope for those in darkness, in negligence, in slavery, in isolation etc. That is why we should not fear the supernatural and superficial changes and the rapid modernisation and secularisation of our society. The message of the gospel is a continuous unity with Jesus Christ, the common sharing in His resurrection. All sorrows and all failures are to be overcome through the hope of the inheritance of His eternal kingdom. Therefore we are proclaiming today His message than ever before with great confidence in Him. All Christians should be aware of the prophetic calling to carry out this kind of evangelisation. In order to achieve that we need to be

people of constant prayer and meditation which will lead us to a personal encounter with the living God. It is only through frequent participation in the sacrament of the Holy Eucharist, which will lead us to our personal reconciliation with Christ that we will be able finally to become members of His own body.

Our task can not be separated from the main structure of our church. Our mission is to liberate every human creature “to preach deliverance to the captives”. In our daily work we find that there is more and more need for re-evangelisation of our own people. Re-evangelisation is absolutely necessary and we have to devote part of our missionary work to it. We can say here that re-evangelisation is even more difficult task than that of primary evangelisation. Unfortunately when we hear the gospel so often we tend to become immune to it.

Our evangelistic mission today has a new urgent calling. In our secularised masses of industrial societies, new ideological forms, movements of refugees and political prisoners, of which all are overshadowed by nuclear confrontation, the church is called to be present and to articulate the meaning of God’s love in Jesus Christ for every person and for every situation.

Mission therefore is a task, which we can only accomplish with God’s help. Our work needs to be centred in Christ and proclaim Him as the way, the truth and the life. There is no true mission if the name, the teaching, the life, the promises, the Kingdom and the mystery of Jesus of Nazareth, the Son of God are not proclaimed. Mission necessarily implies and demands a vital and commonly shared acceptance of the message. The gospel naturally inaugurates a new living community, the church. Adherence to the message to the Kingdom of God is adherence to the church.

The missionary vocation of the church and its evangelistic calling will not escape the confrontation with the harsh realities of every day life, if it is not sustained by faith, a faith which is not simply academic but rather practical and supported by prayer and praise.

Christians ought to lay their entire beings on God's altar, knowing that from worship comes wisdom, from prayer comes strength and from fellowship comes patience. To be united with the Lord Jesus Christ through the work of the Holy Spirit is the greatest blessing of the heavenly kingdom and the sole abiding ground of our missionary activity in the world. The same Lord who challenged Joshua about the unpossessed land, is the one who sends people even today to cross all frontiers and to enter into the most unknown territories in His name, and assures them "Surely I will be with you always, to the very end of the age" (Mt. 28:20).

Kommenttipuheenvuoro

Risto A. Ahosen alustukseen

Muutos, vauhti ja yllätyksellisyys

Kerstin Hagberg

Hyvät pyhät! Näin meitä tervehti eräs puhuja viime vuonna Etelä-Afrikassa pidetyssä maailmanlaajuisessa lähetys-konsultaatiossa. Se oli ensimmäinen kerta minulle. Pidin siitä. Se herätti. Tässä lähetysneuvottelussa ei ole koolla ketä tahansa. Myös Hän on läsnä. Valtakunta, jonka asioita hoidamme, on Hänen.

Risto Ahosen antoisa alustuspuheenvuoro herätti paljon ajatuksia. Olen valinnut kaksi teemaa, joita omalta osaltani haluan valottaa. Toinen saa kuplivan iloiseksi, toinen murehtimaan.

Saavuttamattomat kansat kunnia-asiaksi meilläkin

Ahonen pitää erittäin ilahduttavana, että nykyään uusille lähetyskentille mennään yhä useammin yhteisen suunnittelun pohjalta. Minunkin mielestäni uudenlaiset “Kristuksen ruumiin” yhteisponnistelut saavuttamattomien kansojen hyväksi ovat tuoreinta kehitystä, mitä Valtakunnassa on viime aikoina tapahtunut.

Iloitsen siitä systemaattisesta työstä, jota muun muassa AD2000 -verkoston parissa tehdään kansojen tunnetuksi tekemisessä, rukoustyön mobilisoimisessa ja kansojen palvelemisen mahdollistamisessa. Jäljellä oleva lähetysaaste on ihailtavalla tavalla jaettu jopa yksittäisen ihmisen kokoiseksi paloiksi.

Uusi ajattelutapa lähteä liikkeelle yksittäisten kansojen tarpeista ja kerätä heille eri palvelumuotojen tiimejä maailmanlaajuisista resurssiverkostoista on Suomen näkökulmasta katsottuna todella mullistavaa. Toimitaan yhdessä katsomatta, minkä merkkistä lastenruokaa (presbyteeri-, anglikaani-, helluntai-) kukin on saanut. Lähtökohta on Jeesuksen Kristuksen herruus ja näkynä hänen lähetyskäskyensä.

Seurakunnissa rukoillaan valitun tai valittujen kohdekansojen puolesta ja näitä kansoja tuetaan paljon muillakin keinoin kuin vain lähetin lähettämällä. Yhteistoiminnan sitoutumisasteen kukin valitsee itse. Moni tyytyy rukoilemaan, mutta rukous herättää myös toimintahalua ja saa yhä uusia ihmisiä lähtemään liikkeelle ja käytännön toimiin. On myös esimerkkejä rukousherätyksistä, joissa on laajasti herätty rukoilemaan jonkun tietyn kansan puolesta, ja vastaavasti on toisessa päässä nähty ennen näkemättömiä voittoja ja evankeliumin läpimurtoja.

Se mitä ennen kutsuttiin lähetystyöksi ja mikä tarkoitti lähinnä lähettien lähettämistä ja tukemista on nyt paljon moni-muotoisempaa vuorovaikutusta seurakuntien ja yksittäisten ihmisten kesken, suoraankin. Tämä on varmaan entisenlaiseen yksinvaltaan tottuneiden lähetysjärjestöjen johtajien näkö-kulmasta hallitsematonta, mutta uusi elämä vaatii uudet muodot.

Toivonkin, että myös Suomessa otettaisiin saavuttamattomat kansat kunnia-asiaksi ja ruvettaisiin suunnitelmalliseen yhteistoimintaa heidän hyväkseen. Pitäkäämme heidät esillä jo meneillään olevien projektien rinnalla ja tehkäämme se helpoksi rukoilemalla heidän puolestaan seurakunnissa, rukousryhmissä ja yksin tai perheen kanssa kotona. Rukoilkaamme työntekijöitä ja toimintamahdollisuuksia näiden kansojen tavoittamiseksi.

Internet pullistelee käytännön työkaluja englanniksi. Mitä niistä käännetäänkään tai tuotetaankaan suomeksi tai ruotsiksi olkoon yhteistä omaisuutta ja yhteisesti saatavilla.

Lähetystutkimuksesta on nykyään saatavilla yhä yleis-tajuisempaa tietoa. Tehkäämme tämän tiedon saanti helpoksi suomalaisten uskovien käyttöön, jotta kukin voi etsiä paikkansa lähetystehtävän loppuun viemisessä.

Mennäänkö muutokseen mukaan?

Miksi uudet yhteistoimintamallit eivät ikään kuin mahdu keskusteluun? Vielä vähemmän yhteinen ideointi käytännön ratkaisuksi.

Miten on mahdollista, että lähetyksellä – Jumalan sydämenasialla – on edelleen vanhahtava kaiku seurakuntalaisten parissa? Saati seurakuntien ulkopuolella? Keskellä reaaliaikaista media-yhteiskuntaa? Sinapinsiemen on jo aikamoinen puu.

Jakautuneisuus lienee suurin näköalan kaventaja. Nostakaamme katseemme. Nähkäämme niitä, jotka eivät ole kuulleet. Nähkäämme niitä, jotka Herra haluaa kutsua lähtemään. Tehkäämme tilaa elämälle. Yhteisenä. Kokonaisena. Yhteisestä näystä käsin. Sen ympärille mahtuvat kaikki.

Toiminnan ihmisille tilaa

Ainakin lähetykseskustelua hallitsee nyt liikaa teologinen ajattelumalli. On aika tehdä tilaa myös toimeksipanijoille ja organisaattoreille. Meitä on moneksi.

Esimerkki: Käsky kuuluu “Viekää evankeliumi maailman ääriin!” Toiset alkavat heti vakavalla äänellä pohtia “Kuka puhuu? Isä, Poika, Pyhä Henki? Kenelle puhuu? Koskeeko se varmasti naisia, lapsia, nuoria ja muita ääriryhmiä? Sosiaalinen vai julistuksellinen evankeliumi?” jne.

Sillä aikaa: “Ai, maailman ääriin. Tiedän kaverin, jolla on matkatoimisto. Hommaa sinä 20 teidän seurakunnasta, niin minä kerään toiset 20. Eiköhän päästä kuukauden päästä lähtemään.” Nämä veikot ovat jo liimaamassa julisteita, kun toiset vasta ovat sopineet mistä uskonartikloista keskustella ensimmäisen sanan kohdalla...

Aloite takaisin seurakuntiin

Suora toiminta sopii parhaiten seurakuntaan. Aloite takaisin paikallisseurakuntiin Antiokian malliin olikin Etelä-Afrikan AD2000 -tapahtuman vahvimpia viestejä, jota Jumala ihmeiin ja merkein vahvisti. Lähetysjärjestöjen rooli on tukea ja mahdollistaa, ei johtaa. Eri kutsumusten globaali vuorovaikutus kuuluu paikallisseurakuntien johtajuuden alle; järjestöt ja verkostot palvelevat seurakuntia.

Etelä-Afrikassa seurakunnat ja pastorit ovat verkostoituneet sen mukaan, mitkä kansat ja alueet Herra on pannut heidän sydämelleen. Yksittäiset seurakuntalaiset voivat myös kuulua verkostoihin, jos kiinnostus ei osu yksiin oman seurakunnan valinnan kanssa. Kun seurakunnat ovat ryhtyneet tällaiseen yhteistoimintaan yli kirkkokuntarajojen, lähetysjärjestöjenkin on seurattava perässä, oli erään pastorin kommentti. Etelä-Afrikassa on myös kaupunkeja, joissa pidetään yhteisiä lähetysseminaareja ja joissa “erimerkkisillä” seurakunnilla on yhteinen lähetystyön johtaja.

Toiminnalliset verkostot oppipohjaisten sijaan

Oppipohjainen järjestäytyminen on historiaa. Ei Jumalallakaan ole varaa tehdä samoja asioita 30 kertaa uudestaan Suomessakaan. Tilalle tai ainakin lisäksi tarvitaan toiminnallisia verkostoja ja kansan- tai maantieteellisiä verkostoja. Esimerkiksi radiotyö, nuorisotyö, sairaanhoito, jne. yhteiseen verkostoon kirkkoon katsomatta.

Suomessakin tarvitaan esimerkiksi hindumaailman, buddhalaisen maailman ja islamin tuntijoiden verkostoja. Tarvitaan vapaata tiedon vaihtoa yli rajojen. Olkoon se aika ohi, jolloin kulttuurintuntemuksessakin pitää olla oikeat teologiset painotukset!

On myös suomalaisia sekä tänne muuttaneita hinduja ja buddhalaisia, joiden on nykyisellään vaikea löytää heidän kysymyksiään tuntevaa juttuseuraa. Tällaisesta resurssipankista olisi helppo saada tietoa yksittäisen seurakuntalaisenkin työkavereilleen.

Nopeatempoisessa maailmassa vastuu pitää myös reilusti jakaa niille, jotka toimivat eri tehtävissä. Päätöksiä ei voida enää samassa määrin kuin aikaisemmin keskittää lähetysohjohtajille. Suora vuorovaikutus sähköpostin ja helpon matkustamisen myötä vaatii eri palvelutehtävien selkeää tunnustamista ja vapautta solmia työssä tarvittavat kontaktit.

Ammatti-ihmiset asialle

Evankeliumi koskettaa kaikkia elämän alueita, ja käsky kuuluu "Tehkää kaikki kansat opetuslapsikseni". Tähtäimessä ei ole vain pelastus, vaan että Kristus saisi muodon kansojen elämän joka alueella.

Se, että missiologit tänä päivänä kutsuvat nimenomaan ammateissaan palvelevia lähettejä ei-ammattilaisiksi (*non-professional worker*) on minulle täysin käsittämätöntä, eikä se ole omiaan lisäämään kiinnostusta lähetystyöhön. Minulta ei mitään puutu. Jumalan lapsia ja pappeja olemme kaikki. Onko ammattimaisia Jumalan lapsia olemassakaan? Miten me muut olemme jotenkin uskomme ei-omistajia omilla ammatti-alueillamme? Seurakunta-ammattit ovat ammatteja muiden joukossa. Lähetyskäsky koskee meitä kaikkia ammattiin katsomatta. Sen täyttämässä saamme kaikki tulla Jumalan opettamiksi.

Uskon, että Herra tulee kutsumaan vielä runsaasti suomalaisia yhteiskunnan eri alueilta, taidemaailmasta, urheilumaailmasta, mediamaailmasta, liikemaailmasta, koulumaailmasta, tiedemaailmasta, hallintomaailmasta... palvelemaan monipuolisesti saavuttamattomia kansoja ja muita tarvitsevia.

Vain Herra luo uutta

Yhteen ei tulla ilman Herran apua. AD2000 -verkoston tapaamisissa on ollut tyypillistä Pyhän Hengen synnyttämä parannusenteko yhteyttä estävistä teoista ja asenteista. Esimerkiksi viime vuonna Etelä-Afrikassa lähetysjohtajien seminaarissa – kuulemma ensimmäinen laatuaan sitten Edinburghin kokouksen 1910 – koko viimeisen illan ohjelma jäi pitämättä, kun Pyhä Henki tuotti anteeksipyyntöä ja parannusentekoa. Suurimpina esteinä tuli esille kansallisuuksien välisiä ristiriitoja, meille länsikristityille pikemminkin kirkkojen välisiä, mutta myös teologien ja laajan seurakunnan välisiä, miesten ja naisten välisiä haavoja. Uudentyyppiseen yhteis-toimintaan ei lähdetä ilman Herran apua. Mutta Hän on sitä runsaasti antamassa.

Lähetys nykymäärittelyineen on peräisin kohta toissa vuosi-sadalta. Puhuessaan uudesta liitosta Jumala osoittaa, että ensimmäinen liitto on vanhentunut. Ja se, mikä on vanhentunut ja aikansa elänyt, häviää pian (Hepr. 8:13). Puhukoon Jumala meille näinä päivinä siitä mikä

on uutta. Ja auttakoon Hän meitä sekä kuulemaan Hänen sanansa että tekemään niiden mukaan (Matt. 7:24). Jumalan valtakunnallahan on loistava tulevaisuus. “Minä olen A ja O, alku ja loppu”, sanoo Herra Jumala, hän, joka on, joka oli ja joka on tuleva, Kaikkivaltias (Ilm. 1:8).

II

MAALISUORAN TUNTUMASSA?

Within sight of the Final Straight? *

David Wang

Introduction

- “The signs”.
- 60 years old housewife and her first Marathon.
- From the “Pentacostal Walk” to the “Pentacostal Run”.
- Super Performers: “The Final Dash!”.
- China Workers: “The floods were fast... we have to be faster!”

Sight of the Final Straight

- The Apostle: “This one thing I do...” (Philippians 3:13–14)

“But we have done our best already!”

- Joshua (Joshua 13:1)
- Caleb (Joshua 14:11–12)

“I did not know it was a Team”

- Not a solo
- Not even a relay
- But a “strategic partnership” – that is the key!

*David Wangin alustuksesta oli kirjallisessa muodossa saatavissa vain tämä runko.

*Only an outline of Rev. David Wang’s paper was made available for this report.

Kommenttipuheenvuoro David Wangin alustukseen Maalisuoran tuntumassa?

Mirkka Torppa

Me tämän päivän suomalaiset nuoret olemme kasvaneet nopean elämäntavan kulttuuriin. Kaiken täytyy olla mahdollisimman tehokasta ja nopeaa. Mikroruoan valmistamiseen ei saa kulua minuuttia kauempaa, nopea sähköinen tiedonvälitys on meille arkipäiväistä ja nopea liikkuminen Euroopassa ja maailmalla on meille tavallista. Minun sukupolveni on myös kasvanut sellaisessa muutoksen kulttuurissa, jossa perinteiset arvot kuten kristinusko eivät valitettavasti ole enää itsestäänselvyksiä. Vaihtoehdot elämän kaikilla aloilla lisääntyvät jatkuvasti, nuoret loittonevat seurakuntayhteyksistään ja välillä jopa tuntuu, että muut uskonnot vetävät nuoria vahvemmin puoleensa kuin kristinusko. Kuitenkin rajattomat mahdollisuudet sekä lisääntyvä tieto kasvattavat tuskaa ja pelkoa. Ei enää tiedetä mihin ollaan menossa. Kaivataan jotain mihin turvautua. Tarvitaan armoa ja armollisuutta elämään.

Kristityille nuorille tämän päivän kysymykset ja pelot ovat suuri haaste. Miten levittää ilosanomaa tänä päivänä? Miten tehdä lähetystyö rakkaaksi tämän päivän nuorille? Tullaanko tulevaisuudessa Suomeen lähetystyöhön? Pitäisikö lähetystyötä uudistaa?

Minä olen saanut vierailta viime vuosina monissa eri kristillisten kirkkojen sisäisissä nuortentapahtumisissa ja ekumeenisissa nuorten kokouksissa. Kaikkien kirkkokuntien nuoret kamppailevat samojen haasteiden kanssa. Mietitään miten omaa toimintaa voidaan kehittää

kiinnostavammaksi ja mietitään miten evankeliumia voidaan tehdä tutuksi entistä useammalle. Yhteinen vastaus kysymyksiin lähes kaikissa tapaamisissa on ollut yhteistyö. Yhteistyö toisten kristittyjen kanssa. Tarvitaan lisää yhteistyötä, jotta koko maailma uskoisi. Tarvitaan lisää yhteistyötä, jotta voimme välittää Jumalan rakkautta yhä useammalle sukupolven nuorelle. Halutaan lisää yhteistyötä näkyväksi merkiksi yhdestä Kristuksen kirkosta. On havaittu, että yksin ei tulla pärjäämään suuria haasteita vastaan.

Kristityt nuoret ympäri maailmaa eivät enää koe olevansa niinkään erillisiä ryhmiä, vaan yksi joukko, tiimi. Valtioiden väliset muurit ovat kaatuneet meidän lapsuudessamme ja kirkkokuntien väliset erot eivät enää rajoita meidän toimintaamme. Vaikka ekumeenisesta työskentelystä keskustellaan välillä kriittisestikin virallisella tasolla, niin uskallan kertoa että nuoret rikkovat rajoja ruohonjuuritasolla. Ja viimeistään lähetystyö kerää eri tavoin ajattelevat nuoret saman pöydän ääreen. Koska tämän päivän maailman haasteet ovat niin kovat ja lähetystyön kenttä on niin valtava, meidän on vastattava haasteisiin yhtä vahvasti. Ajatus vahvuudestamme on pyrkimys entistä tehokkaampaan yhteistyöhön. Herra Wang sanoi alustuksessaan, että meidän on oltava nopeampia ja työskenneltävä nopeammin. Koska elämme nopeassa maailmassa, on lähetystyönkin on oltava tehokkaampaa. Yhteistyö tuo mielestäni lähetystyöhön tehokkuutta ja nopeutta. Me olemme yksi tiimi Jumalan asialla.

Esimerkkinä nuorten yhteistyöhalusta Suomessa haluan mainita Opiskelijain Lähetysliiton (OL) toiminnan. Opiskelijain Lähetysliitto kerää nuoria yhteen kaikista luterilaisen kirkon herätysliikkeistä ja kutsuu vieraakseen myös muiden kirkko-kuntien edustajia. Yhteinen kiinnostus ja rakkaus lähetystyöhön kokoaa nuoret yhteen, eikä silloin välitetä taustayhteisöjen eroista. Osa nuorista lähtee myöhemmin oikeasti lähetystyön, mutta toiminta on varmasti synnyttänyt elinikäisen lähetys-rakkauden jokaisen osallistujan sydämeen. Nuorille tarvitaan siis entistä enemmän OL:n kaltaisia kohtauspaikkoja, joissa voidaan kasvattaa uutta sukupolvea ottamaan vastuuta.

Lähetystyön puolesta ei tarvitse pelätä tulevaisuudessa. Uskon että niin kauan kuin on kristittyjä, niin kauan tulee olemaan myös lähetystyöntekijöitä. Ja myös me tämän päivän nuoret tiedostamme Jumalan kutsun ilosanoman levittämiseen. Meidän työkenttänämme tulee olemaan entistä enemmän koko maailma, mutta varmasti myös kotimaa. Maailmassa on paljon niitä jotka eivät vielä tunne Kristusta, mutta kotimaassamme on myös paljon niitä, jotka ovat kadottaneet seurakuntayhteyden. Ensimmäinen tehtävämme on varmasti saattaa ystävämme takaisin seurakuntien yhteyteen. Mutta maailman ollessa avoimempi kuin koskaan aikaisemmin tarvitaan myös uusia lähtiäjäitä jakamaan armollisia sanoja ja tekoja kaikkiin maanosiin.

Meidän nuorten on kuitenkin löydettävä oma linjamme lähetystyössä. Löydettävä meidän tapamme kohdata aikamme ihmisiä. On opittava kohtaamaan ihmisiä siellä missä he tänä päivänä ovat: internetissä, pankkiautomaatilla ja luotijunissa. Uskon että minun sukupolveni on myös entistä enemmän opetettava tekemään lähetystyötä yhteistyössä, ei erillisinä ryhminä. Mutta lähetystyötä on myös tuuletettava. “Ambomaa-imagoa” on uudistettava ja lähetystyö on tehtävä entistä enemmän jokaisen kristityn velvollisuudeksi. On uskallettava olla rohkeita ja radikaaleja. On markkinoitava lähetystyötä, tehtävä lähetystyö paikallisseurakuntienkin nuorten asiaksi ja tehtävä lähetystyö nuorille rakkaaksi tarjoamalla mahdollisuus harjoitteluun ja tutustumiseen. On siis tärkeää kasvattaa uutta sukupolvea ottamaan vastuuta. Kasvattaa ottamaan vastuuta rukouksin, mutta myös kannustaa lähtemään lähetyskentille.

Minä inhoan sanontaa “nuorissa on tulevaisuus”. Mutta sanonta on totta, myös lähetystyössä. Ilman nuorten kasvattamista ja kouluttamista lähetystyöhön, lähetystyöllä ei ole tulevaisuutta.

Kirkkojen ja järjestöjen on yhdessä ja erikseen kiinnitettävä nuoriin erityistä huomiota ja kuunneltava nuorten ajatuksia lähetystyöstä. Kun nuoriin kiinnitetään huomiota, silloin ei tarvitse edes miettiä mikä on lähetyksen tulevaisuus. Jumala vie varmasti työnsä haluamallaan tavalla päätökseen ja Jumala on kanssamme työssämme. Kuitenkin Jumala tarvitsee työtovereita, nuoria ja vanhoja, jotka ovat valmiita lähtemään tulevaisuudessakin kaikkeen maailmaan.

Kommenttipuheenvuoro David Wangin alustukseen Maalisuoran tuntumassa?

Matti Korpiaho

Pastori David Wang on jäsenellyt puheensa neljään osaan, joissa on selkeä kutsu verkostoitumiseen ja työtoveruuteen. Raamattu antaa lähetystyölle selkeän mallin.

Jumalan työssä on aina ollut mukana pioneereja, joille on uskottu erityistehtävä. Myös lähetystyössä on alusta saakka ollut merkittävä paikka lähetyspioneereilla, näkyjen miehillä. He ovat luoneet suuntaviivoja tärkeissä päätöksissä ja strategisissa suunnitelmissa.

Tiimityö ja verkostoituminen on lähetyksen tunnusmerkki alusta saakka. Katsokaamme vaikka Apostolien tekojen 13. lukua ja suunnitelmallisen lähetystyön alkua. Sitä tehtiin moni-kansallisessa, monikulttuurisessa ja monikielisessä Antiokian seurakunnassa. Lähetystehtävä annettiin yhteisessä jumalan-palveluksessa seurakunnan ollessa koolla ja koko seurakunnalle, vaikka vain kaksi miestä erotettiin lähtemään. Koko seurakunta oli heidän tukena, ja seurakunta oli koolla kun lähetetyt apostolit palasivat kotimaanjaksolle varustautuakseen uuteen lähtöön.

Globaali lähetystyö edellyttää selkeää ja monipuolista verkostoitumista. Lähetysystävänä, seurakuntina ja kirkkoina liitymme laajaksi lähetyksen verkostoksi.

Onko tehtävä jo pian suoritettu? Tätä kysellään myös lähetystyön ystävien parissa. Milloin koittaa se aika, jolloin toteutuu Ilmestyskirjassa ilmoitettu lopputulos: näin suuren kansan- joukon... Siinä oli ihmisiä kaikista maista, kaikista kansoista ja heimoista ja he puhuivat kaikkia kieliä... (Ilm. 7:9-10).

Me puhumme vielä saavuttamattomista kansoista. Lähetysjohtaja Per-Olof Malk kirjoittaa maailmanlähetyksen suuresta ongelmasta. Se syntyy siitä, että yhä vielä 67 % niistä ihmisistä, jotka eivät ole kuulleet evankeliumia, elävät maissa, joissa lähetystyö ei ole sallittua tai sitä rajoitetaan. Näiden ihmisten ainoa toivo on, että radiojärjestöt välittävät heille evankeliumin sanoman heidän omalla kielellään.

Nämä vaikeasti tavoitettavat alueet sijoittuvat pääasiassa 10/40 lähetysikkunan sisään (maapallon 10. ja 40. leveyspiirin väliin jäävä alue, toim. huom.). Maalisuora on samanaikaisesti näköpiirissä ja etäällä. Evankeliumi on kuultavissa jokseenkin kaikilla alueilla ja lukuisilla kielillä. Mutta kristillinen kirkko ei vielä ole saanut perinteistä fyysistä muotoaan kaikilla alueilla. Suurten kieliryhmien keskuudessa voidaan puhua maalisuorasta, mutta mitä teemme kansanheimojen parissa, jonne emme voi edes mennä perinteisin tavoin? Näitä kansanryhmiä on useita lähetysikkunan sisällä. Mainitsen näistä alueista vain muutamia.

Tyynenmeren ranta-alueilla kristinusko on saavuttanut vain vähemmän kuin 5 % asukkaista. Monissa niissä maissa ei sallita kristinuskkoa tai sitä rajoitetaan voimakkaasti poliittisten tai uskonnollisten syiden perusteella. *Trans World Radion* internet-sivuilla löytyy tieto, että Aasian Tyynenmeren alueella asuu 1/3 maapallon asukkaista ja 2/3 heistä on alle 24-vuotiaita. Lähetysradio eli radiolähetys on merkittävä väline heidän tavoittamiseen evankeliumilla. Yksistään TWR lähettää Kiinaan joka päivä 22 tuntia evankeliumia. Radio-ohjelmilla tavoitetaan uskosta osattomia, vahvistetaan uskovia ja tuetaan kristillisten johtajien koulutusta.

Samalle alueelle lähetetään myös Taiwanilla toimivan *Voice of Salvation* -studion toimittamia ohjelmia *Far East Broadcasting Companyn* kautta. Vuoden 1998 aikana on saatu seuraava määrä kirjeitä: maaliskuussa 1459, huhtikuussa 1385, heinäkuussa 827 kirjettä. Kulttuurivallankumouksen päättymisen jälkeen on saatu yli 250 000 kirjettä eri puolilta Kiinaa.

Hiljattain BBC:n tekemän tutkimuksen mukaan FEBC:n ohjelmien kuuntelijoista noin 85 % on ateisteja. Mutta kirjoittajista noin 60 % on kristittyjä. Radio on siis merkittävä väline myös kiinalaisten saavuttamiseksi evankeliumilla. Vuoden 1999 radiotyön teemaksi on valittu Jeesuksen kutsu: "Tule ja seuraa minua".

Lähi-idän uskonnollisen kuvan tunnemme aika hyvin. Sitä värittää voimakas islamin levinneisyys ja kristinuskon pieni osuus kansasta. TWR saa vuosittain noin 200 000 kirjettä tältä alueelta.

Intia on valtavan laaja lähetyskenttä. Sen asukkaista 82 % eli yli 900 miljoonaa on hinduja. Maan väestöstä 80 % elää 700 000 kylässä. Henkilökohtainen evankelioiminen on vaikeaa. Radio tavoittaa heitä 41 kielellä. Kuuntelijapalautetta saadaan noin 70 000 kirjettä kuukaudessa. Joka viikko perustetaan keskimäärin kaksi seurakuntaa radiotyön tuloksena.

Radiopastori Tony, entinen kurdisotilas, julistaa evankeliumia radion avulla muun muassa Albaniasta Tiranasta farsin kielellä Iraniin, Afganistaniin ja Tadjikistaniin. Hänen äskettäin antamiensa arvioiden mukaan jopa 16 000 ihmistä on löytänyt Kristuksen ohjelmien kautta. Eräs korkea-arvoinen iranilainen poliitikko antoi haastattelun iranilaiseen lehteen ja sanoi, että "me emme voi pysäyttää niitä ohjelmia, sillä ne ovat kirja". Tällä hän tarkoitti selkeää raamatullista opetusta, jossa hän itse ehkä koki Jumalan puhuvan. Ohjelma on kirja. Raamattujen kysyntä tällä alueella kuvaa selkeästi kristillisen kirkon kasvua.

Siksi on välttämätöntä, että me lähetystyössä julistamme Kristusta, keskitymme evankeliumiin ja sen vapauttavaan voimaan. Evankeliumi on edelleen Jumalan voima pelastukseksi itse kullekin, joka uskoo. Sana ei tyhjänä palaa, sanoo Raamattu. Jumala antaa kasvun.

Kysymme, milloin jokin alue on saavutettu evankeliumilla? Eteemme nousee kysymys, onko se tietty lähettien määrä, seurakuntien määrä, tai radiotyössä lähetysasemien kilo-wattimäärä, kantavuus tai kirjeiden määrä. Radio on merkittävä väline evankeliumin julistamisessa ja lähetystyössä saavuttamattomien kansojen tai vaikeasti saavutettujen kansojen parissa. Televisio valtaa alaa ja satelliitin kautta voidaan välittää hyvää sanomaa kaukaisiin kyliin.

Satoa on, mutta sadonkorjaajia on liian vähän. Sinne, minne sinä ja minä emme voi mennä, radio voi. Evankeliumi radion kautta tavoittaa hänet, joka on eksyksissä, hänet, joka kaipaa ilosanomaa ja uutta elämää. Radio tavoittaa nääntyvän ja heitteillä olevan.

Haluan nähdä ajan, jolloin voimme yhdessä tehdä enemmän evankeliumin saattamiseksi maailman kansoille. Kiinalaiset kristityt kutsuvat yhteyteen ja iestoveruuteen. Milloin saamme heidän kanssaan julistaa Kiinan radioasemien kautta evankeliumia kiinalaisille? Rukoillaan tätä yhdessä. Jumala teki sen ihmeen Venäjällä. Hän voi sen ihmeen tehdä Kiinassakin. Myös radiotyö tarvitsee tukijoiden verkoston ja kristillisen kirkon yhteisen tuen.

Armollinen Jumala siunatkoon meille nämä yhteiset neuvottelu-päivät lähetystehtävän vahvistamiseksi.

III

KOKO EVANKELIUMI KOKO IHMISELLE

The Full Gospel for the Whole Man

Metropolitan Makarios

Mission and unity point to the service of humanity and unity in Christ. Mission points to what the church has to do while unity to what the church is to be. The church is a community that is being sent into the world for a given mission. It does not only grow in communion with Christ. Mission and unity are inseparable. They are intimate, related and go hand-in-hand.

What is mission? Mission is of God. The church has no mission apart from that one of God. The church is a missionary body. Mission is the Life of the church that extends beyond itself to embrace the whole of creation and humanity. It is the establishment of the kingdom of God. Therefore, the mission is not one of the functions of the church.

What is unity? The unity of the church is not a co-operation or a doctrine. It is a communion of the church in Christ. It is also a communion of local churches in one faith and Eucharistic fellowship. The church is one.

Mission and unity are dynamically interrelated. They are to be understood in the perspective of the kingdom of God. Mission is the commitment to the work of the Trinitarian godhead incarnated in

Jesus Christ. Unity is participation in the life of the Trinitarian God. Co-operation in mission can enhance unity. Mission and unity belong to the essence of the church. All of them have the same calling and the same act. Each one leads into the other.

In the world the churches are striving for a common mission and visible unity in the context of multi-religious societies and in the midst of conflicts and turmoil ideologically. Mission and unity appear not to be presented to the churches in all parts of the world. There are several distinct features for mission and unity.

1. Mission and unity as a continuous diakonia.
2. A call for renewal.
3. The emerging and converging point (Eucharist).
4. Solidarity with the oppressed.
5. A living martyrdom.
6. A question for survival.
7. Dialogue in a multi-religious society.
8. A ministry of reconciliation.

Being in Christ is loving your neighbour, helping the sick and the afflicted. These are the constitutive elements of the church. The church is a diakonia. It continues and commits discipleship to Christ to rebuild the world and recreate the fallen world. Through this, the church becomes one in Christ. Diakonia is the unity of the church and proclamation of the gospel messages.

The event of Christ is a call for new relationship with God and the world. The call is a reality in Eucharist. The church is a renewed community by Christ. It is supposed to be an instrument of the renewal of the whole creation. Mission is the renewal of the local community of faith while unity is the renewal of the broken fellowship with Christ. Renewal is a dynamic process of becoming godlike. Renewal is the transformation of human beings, communities and the whole creation. Renewal is a progress towards unity. It is also an obedient response to God's call for the salvation of

the world. Unless we live in a constant state of spiritual renewal, we will not be able to give a vital witness.

The source of mission and unity is Eucharist. In Eucharist, mission and unity become one act of the church. Through eucharistic celebrations, the faithful are united with Christ and also are messengers to the world. Eucharist is fellowship, constitutes the foundation of mission. The faithful are sent out into the world to sustain and demonstrate unity with Christ. The act of Eucharist is an act of mission and unity. Eating the body of Christ and drinking His blood, makes us new people of a new creation. Eucharist sends us to the world to transform and recreate it through Christ. “For as often as you eat this bread and drink of this cup, you proclaim the Lord’s death until He comes” (1 Cor. 11:26). Eucharist is people’s work which they share with God. God enters our lives and makes us one with Him and invites us to share in His deity. This is designed to achieve the salvation of creation. Communing from one cup means sharing one mission. Eucharist is also participating in God’s mission through proclaiming the good news and rendering service to our neighbours and struggling against immorality and all wrong doing. Therefore, mission and unity are Eucharist acts. Eucharist has remained the emerging and converging point of mission and unity as well as the living source, starting from the past during the times of persecution and up today.

Without entering into the world with all its immorality and corruption, and facing its injustice, hatred, violence and all its evils, the church can not become and remain an eucharistic community. It exists for and serves the kingdom. Attempting to separate mission and unity from social justice would be denying the true nature of the church. The church has a prophetic role i.e. rejecting the immoral, judging the world, challenging human self-centredness, and helping the oppressed. These are the church’s mission and unity. Solidarity with the oppressed and poor has been central to the life and witness of the church in the world. The church has played its part in the movements against colonialism, and in the struggle for human rights.

We have seen mission as participating in the work of God in the world and unity being fellowship in the life of the Triune God. All these belong to God. The church is an agent. God in Jesus Christ is present and acts in the church's continuous struggle for mission and unity. Engagement in mission and commitment to unity is discipleship. This is a living martyrdom, the highest expression of unity of the church and a concrete sign of Christian mission. Martyrdom is not only suffering and dying. It is the quality of witness and life which makes the good news an incarnate reality in the middle of tension and suffering. The involvement of mission and unity of the church in the world has been a continuous martyrdom in life even in death, e.g. in the Arab speaking countries and China. In those countries the existence of the church is indeed a living martyrdom.

In the creation, the church is a living reality. The church can not carry on its mission without continuity and live out its unity. Some churches are tiny communities in areas where other religions dominate and this can make the church lose its identity. In such regions the church experiences economic instability and other prevailing negative aspects and factors. This has reduced the presence of Christianity and its faithful in witnessing in such regions. The survival of the church in such regions is at stake today, more than any other time in history. The question of mission and unity is a question of survival. It is courage to renew, openness to the new realities, commitment to mission and unity and faithfulness to the past. The church should be aware that it can not secure its continuity and maintain its identity without a common mission and a visible unity.

Our mission to the world plus our relationship with God are inseparable with the relationship with our neighbour. All these correlate, coexist and interact. In the world, dialogue with other religions is not a conceptual notion but a reality of existential nature. The situation of a permanent dialogue is experienced in the church. The church shares with other religions the same land, history and destiny. The church's entire existence is shaped by living among

other religions. The church needs dialogue with other religions in order to live in peace with them. We need also a new theology that is strong enough to be open to mutual witness. We need to resist any temptation which would bring possibilities of compromising.

The church is called to become the sign of hope where there is no hope, to give a foretaste of the kingdom of God, to become the instrument of unity and reconciliation at the centre of growing tensions. The church is to prepare the way towards unity of the whole creation. God “has reconciled us to Him through Christ” and has given us “the ministry of reconciliation” (2 Cor. 5:18). We are therefore “Christ’s ambassadors of reconciliation” (2 Cor. 5:19). The church’s role is to rebuild society on the basis of God’s justice and human dignity.

The church has been given many commands of things which it ought to do and be. These are witnessing, caring, nurturing, worshipping, giving and studying. All these were practised by the early Christians being guided by the Spirit of God. It is in the same Spirit that we must do the same. Before the risen Christ returned to His Father, He commended the twelve apostles, “Go into all the world and preach the gospel to the whole creation” (Mk 16:15). The apostles obeyed the command “and they went forth and preached everywhere” (Mk 16:20). The church being born of the evangelising mission of Jesus Christ and the apostles, is sent forth to accomplish the work that was left. Like St. Paul, the church can say “I preach the gospel ... for necessity is laid upon me. Woe to me if I do not preach the gospel” (1 Cor. 9:16). The church proclaims the good news to Jesus Christ not only because of the command but also by witnessing in life. The nature and mission of the church is revealed in the New Testament through the parables used such as light, salt, leaven bread, a pillar holding up the truth, an ambassador of God, a sower, a temple of worship, a servant carrying the cross and so on. The church’s mission is its participation in and co-operation with God on this earth. The church’s mission is to be a sign of the presence of the kingdom of God. It is a new creation of God, the temple of the Spirit and the body of Christ. The church is there to seek and save the lost, deliver those

who live in fear of death, feed the hungry, clothe the naked, set at liberty those that are oppressed. The basis and content of mission is the proclamation of Jesus, good news and the kingdom of God. The church is involved in confronting people with the urgency and importance of responding to the kingdom of God. People are challenged by Jesus Christ to repent and enter into the heavenly kingdom. It is a personal command for one to take up his own cross and follow Jesus, to become one of His disciples, to leave the kingdom of darkness and enter into eternal life.

The Lord Jesus Christ witnessed himself, “I must proclaim the good news of the kingdom of God” (Lk 4:43). This sums up the whole mission of Jesus Christ. “The Spirit of the Lord has been given to me, for He has anointed me. He has sent me to bring the good news to the poor” (Lk 4, 18, 15, 61:1). Christ evangelised from town to town. He did a lot of miracles. He taught people, gathered together His disciples, sent out His apostles. These were part of His evangelising activities. For that mission, Jesus Christ Himself was the first and greatest evangeliser. He did this and sacrificed His earthly life for the redemption of the creation. During His evangelisation, Christ proclaimed the kingdom of God. He was delighted to describe in many ways how the kingdom was like a “paradoxical happiness made up of things that the world rejects” (Mt 5:3–12). In the book of Matthew we can enter into the demands of the kingdom (Mt. 5–7), the heralds to the kingdom (Mt 10), its mysteries (Mt 13), its children (Mt 18), the vigilance and fidelity demanded of whoever awaits its definitive coming (Mt 24–25). The centre of His good news was salvation, the great gift of God which is liberation from sin and evil. All this begun during the life of the Lord Jesus Christ and was accomplished at the time of His death and resurrection. It should be carried on till the second coming of Jesus Christ at a time known only to the Father.

The kingdom of God and salvation are the two great themes of Christ’s evangelisation. They are available to every human being. Each individual can gain them through a total renewal of the mind and the heart. Christ accomplished the proclamation of the kingdom

of God through preaching of the Word that was new and had no equal. “Here is a teaching that is new and with authority behind it” (Mk 1:27). “And He won the approval of all, and they were astonished by the gracious words that came from His lips” (Lk 4:22). “There has never been anybody who has spoken like Him” (John 7:46). The words of Christ reveal the secret of God, His promise and plan and changes the heart of human beings and their destiny.

Jesus carried out his proclamation with many signs which amazed the crowds and drew them to Him for them to see, listen and be transformed by Him. For example, the sick were cured, water was changed into wine, bread and fish was multiplied, dead were raised etc. The most important of the signs was the evangelisation of the poor and humble who became His disciples and gathered together in His name. Jesus who said that “I must preach the good news of the kingdom of God” (Lk 4:43) is the same of whom St. John said has come and was to die, “to gather together in unity the scattered children of God” (John 11:52). He accomplished His revelation by words, deeds, signs, miracles, death, resurrection and by sending down the Holy Spirit.

Those who accept the good news gather together in Christ’s name in order to seek together the kingdom of God. They make up an evangelising community. The command that Jesus gave to the twelve to go out and proclaim the good news applies also to all Christians. The good news of the kingdom is meant for all people. Those who have received the good news and are a saved community must themselves evangelise.

The church is aware that our Lord's words "I must proclaim, the good news of the kingdom of God" (Lk 4:43) apply to her. She adds St. Paul's words "Not that I boast of preaching the gospel, since it is a duty that has been laid on me. I should be punished if I did not preach it" (1 Cor. 9:16). The task of evangelising all people constitutes the essential mission of the church. The church exists in order to evangelise.

There is a link between the church, Christ and evangelisation. It is the church that is called to evangelise. There are some people who claim to be in love with Christ but they do not love the church. The gospel tells us "Anyone who rejects you, rejects Me" (Lk 10:16). No one can love Christ, and not the church. St. Paul who was a witness to Christ says "Christ loved the church and sacrificed Himself for the church" (Eph. 5:25).

It is very hard to define evangelisation. It can only be defined in terms of preaching, catechising, conferring baptism and other sacraments. It is hard to grasp the concept of evangelisation unless one tries to keep in view all its essential elements and aspects. According to the church, evangelisation means to bring the good news to every human being transforming and making them new. "Now I am making the whole creation new" (Rev. 21:5; 2 Cor. 5:17; Gal. 6:15). In actual sense, the church evangelises when she wants to convert because a person does not become new before baptism.

The thing that matters very much is to evangelise the culture and cultures of man. Evangelisation is not identical with culture. It is independent. The kingdom that the gospel proclaims is lived by men who are linked to culture, so the kingdom can not avoid borrowing the elements of human culture. The gospel and evangelisation can not become subject to culture. Culture must be regenerated by an encounter with the gospel. Efforts should be made to ensure a full evangelisation of cultures. We should recall these points:

1. To evangelise is to bear witness.
2. Through evangelisation salvation is offered to all men.

3. Hope is promised by God through the new covenant set up by Christ.

Despite all the obstacles that the church is facing, it is supposed to evangelise the way the first apostles and the first generation of Christians did. They were persecuted and scattered but they continued to evangelise, and established the church. We know very well that the evangelising work of the church is opposed and prevented by some public powers. Some preachers nowadays are deprived of their rights, persecuted, threatened or even eliminated because of preaching Jesus Christ and the gospel. Despite all this, the church renews her deepest inspiration which comes from the Lord to the whole creation.

If the gospel of salvation is proclaimed by people, they do so by the command of Jesus Christ the Saviour. "They will never have a preacher unless one is sent" (Rom. 10:15). This is written by the great evangelizer Paul. The mission of evangelising is upon the church. The duty of God's people is to evangelise. Evangelisation is deeply ecclesiastical. Preachers, catechists or pastors carry out an ecclesiastical act. They do this in union with the mission of the church. The church is responsible for the task of spreading the gospel. The Lord wanted the church to be universal, catholic, ecumenical, like a big tree that shelters different types of birds, or like a fisherman who catches various types of fishes or a flock with a single shepherd.

The church knows that youth are not only the present but also the future leaders. It is necessary to help the young people to overcome hindrance to development such as idleness, drugs, illiteracy, immorality, hunger etc. Young people are called to be evangelisers to their own peers. Those who are well grounded in faith should become the apostles to the others. The church counts greatly on their contribution and has full confidence in them. The youth should feel their obligation to preach Christ because all people need Christ. People need not be travellers, missionaries or even Bible students to be convinced that men need Christ but they should look within their

heart to find out if they have accepted Him. At the second coming of Christ, He is not going to divide the world but will have complete sway. He shall reign from sea to sea and all the ends of the earth shall see the salvation of our God and the church shall prevail. Young people are called to evangelise the world for it is essential to their own best life. Having knowledge of Christ is a responsibility for those who do not have it. The youth have a heavy responsibility to teach those who do not have the knowledge of Christ. Youth should keep themselves informed concerning the great enterprise of world-wide mission. The young Christians should be ambitious to know the kingdom of God. It is good for the youth to keep on studying in order to be well equipped for the service of the Lord. They must never forget that they are the stewards of Christ. The church does not need the offerings of young people in terms of money, but the offering of themselves for the work of evangelisation and mission of our Lord Jesus Christ. Pastors have a unique opportunity to influence the youth of the church to devote their lives to missionary service.

Young people are affected by economic situations of poverty. Many of them look to the future with a sense of depression and frustration. They leave their rural areas for the cities, that offer them nothing. It is necessary to find a solution by involving them in church activities and the work of the nation as a whole. Orthodox youth are called on to contribute to the development of their countries, love their culture and to work for its renewal through the witness of their Christian faith.

The missionary work of the church and its unity would not stand firm if there was no corresponding work of the Holy Spirit. The Spirit descended on Jesus of Nazareth during His baptism and a voice was heard saying “This is my beloved son with whom I am well pleased” (Mt 3 :17). This shows the election of Jesus and His mission. He was “led by the Spirit” (Mt 4:1) to the desert to be tempted. “In the power of the Spirit” (Lk 4:14) He returned to Galilee and began His mission. When He was about to send His disciples He breathed on them saying “Receive the Holy Spirit” (John 20:22). The apostles during Pentecost received the Holy Spirit which made them to depart to the

ends of the earth to begin the work of evangelisation The Spirit who caused the apostles to speak and who inspired the words they uttered, also comes down “to those who heard the word” (Acts 10:44).

The Holy Spirit is the soul of the church. In “consolation of the Holy Spirit” (Acts 9:31), the church increases. The Holy Spirit places on the lips of every evangelist the words which he could not find by himself and the same Holy Spirit opens the souls of the listeners to receive the good news. The Holy Spirit is most active in the church’s evangelising mission. In actual sense, the Holy Spirit is the principal agent of evangelisation. Christians are called to study the nature and manner of the Holy Spirit's action in today's evangelisation. We are to pray without ceasing to the Holy Spirit with faith and fervour and to let ourselves be guided by Him as the decisive inspirer of our plans, initiatives and evangelising activity.

The effectiveness will be diminished when those proclaiming the gospel are divided. The spiritual testament of the Lord tells us that unity among His followers is a proof that we are His and He is sent by the Father. The destiny of evangelisation is bound up with the witness of unity given by the church. The sign of unity among the Christians is the way and instrument of evangelisation. Any division among Christians is an impediment to the very work of Christ. It is the Christian hope that unity will be restored in the world as St. Paul assures us that “hope does not disappoint us” (Rom. 5:5). The duty of preaching and giving witness to the gospel requires unity.

Lyhennelmä metropoliitta Makarioksen alustuksesta

Koko evankeliumi koko ihmiselle

Lähetys viittaa siihen mitä kirkon on tehtävä, ja yhteys siihen mitä kirkon tulee olla. Pyhässä ehtoollisessa lähetys ja yhteys tulevat kirkon toiminnaksi, joka tekee uskovat Kristuksen todistajiksi maailmassa. Pyrkimys erottaa lähetys ja yhteys sosiaalisesta oikeudenmukaisuudesta olisi kirkon todellisen luonteen kieltämistä.

Kirkon on mentävä moraalittomaan ja korruptoituneeseen maailmaan ja kohdattava sen epäoikeudenmukaisuus, viha, väkivalta ja kaikki pahuus. Kirkolla on profeetallinen tehtävä torjua moraalittomuutta, arvioida maailmaa, kyseenalaistaa ihmisen itsekeskeisyys ja auttaa sorrettuja. Solidaarisuus sorrettujen ja köyhien kanssa on keskeistä kirkon elämässä ja todistustehtävässä. Kirkolla on ollut osuutensa taistelussa kolonialismia vastaan ja ihmisoikeuksien puolesta.

Lähetystehtävä on kirkon elämää, joka ulottuu sen itsensä ulkopuolelle ja koskee koko luomakuntaa ja ihmiskuntaa. Yhteys puolestaan on kirkon yhteyttä Kristuksessa. Se on paikallisten seurakuntien ehtoollisyhteyttä ja osallisuutta kolmiyhteisen Jumalan lahjoittamaan elämään.

On monia pieniä kirkkoyhteisöjä, jotka menettävät identiteettinsä muiden uskontojen hallitsemilla alueilla. Näiden kirkkojen olemassaolo on tänään uhatumpi kuin milloinkaan aikaisemmin. Tilanne edellyttää rohkeutta uudistumiseen, avoimuutta tosiasioille ja uskollisuutta. Kirkko ei voi turvata jatkuvuuttaan ja säilyttää identiteettiään ilman yhteistä lähetystehtävää ja näkyvää yhteyttä.

Dialogi muiden uskontojen kanssa kuuluu kirkon maan-tieteellisen ja historiallisen olemassaolon luonteeseen, ja kirkko tarvitsee vuorovaikutusta toisten uskontojen kanssa rauhan säilyttämiseksi. Evankeliumin kohdatessa uusia kulttuureita Jumalan valtakunta ei voi välttyä lainaamasta piirteitä inhimillisestä kulttuurista, mutta kulttuurien tulee uudistua joutuessaan tekemisiin evankeliumin kanssa.

Kirkko on kutsuttu tuomaan toivoa sinne, missä toivoa ei ole, antamaan esimakua Jumalan valtakunnasta ja olemaan yhteyden ja sovituksen väline kasvavan jännityksen keskellä. Kirkko toimii yhdessä Jumalan kanssa tässä maailmassa. Se etsii kadotettuja, vapauttaa ne, jotka pelkäävät kuolemaa, ruokkii nälkäiset, vaatettaa alastomat ja vapauttaa sorretut. Lähetystehtävän perusta ja sisältö on julistaa Jeesusta, hyvää sanomaa ja Jumalan valtakuntaa.

Tiedämme hyvin, että kirkon julistavaa toimintaa vastustetaan ja estetään julkisen vallan toimesta. Joiltakin sananjulistajilta on evätty heidän oikeutensa, heitä on vainottu, uhattu, jopa tapettu, koska he ovat julistaneet Jeesusta Kristusta ja evankeliumia. Kaikesta tästä huolimatta kirkon syvin innoitus uudistuu, sillä se tulee luomakunnan Herralta.

Kirkon on haastettava nuoret, tulevaisuuden päättäjät ja johtajat, sitoutumaan päättäväisesti maailmanlaajaan lähetystehtävään Kristuksessa. Kirkon tulee kutsua nuoret rakentamaan toimintaan omissa maissaan, osallistumaan maansa kehitykseen, rakastamaan kulttuuriaan ja työskentelemään sen uudistamiseksi kristillisen todistuksen kautta.

Response to Metropolitan Makarios

Mission and Prayer

By Mannu Rongong

Mission is what Jesus started on the cross. He entrusted us to tell other people about His love and forgiveness, not only to our neighbours but to the uttermost parts of the world. This is what we call the Great Commission (Mt 28:18–20).

This commission was given not only to His disciples but to every individual who claims to be a Christians. This is given to the body of Christ, the universal church, which makes it necessary to help fulfil this command together as one body. Without unity it is just not possible.

To maintain this unity we must have regular teaching on acceptance, love and forgiveness in the body of Christ. To bring this awareness we must learn to function as a body and learn about the differences and accept it as a part of our own body.

We must admit that we can not bring about this unity and love in the church, Holy Spirit does. So we must acknowledge the existence and the power of the Holy Spirit and draw the power through prayer.

Jesus gave the commandment and told the disciples, “Do not leave Jerusalem but wait for the gift my Father promised, which you have heard me speak about, for John baptized with water but in a few days you will be baptized with the Holy Spirit” (Acts 1:4–5), then again He said, “But you will receive power when the Holy Spirit comes on

you and you will be my witnesses in Jerusalem, and in all Judea and Samaria, and to the ends of the earth” (Acts 1:8).

Take a look at the church at Pentecost, they prayed (waited upon the Lord) for ten days and were filled with the power of the Holy Spirit and preached a few minutes and three thousand people were saved. Today we pray ten minutes for ten days’ evangelistic or mission work.

Prayer is the vital part of our Christian life. The church in the New Testament started through prayer and was immersed in prayer, as a result you and me have been saved.

So now we need to pray for the lost souls around us and around the world. Prayer prepares the heart of the people and mission work leads them to the Lord’s kingdom.

It is God’s will that no one should perish but have eternal life (John 3:16; 2 Peter 3:9; 1 Tim. 2:4). “For the son of man has come to seek and to save that which was lost” (Lk 19:10). The lost person is in devil’s trap and he can not free himself (2 Tim. 2:25, 26). In praying for a lost, we are not forcing his will but we are freeing his will from the bondage of satan and we are asking God to open his eyes to the capacity to see himself as a sinner or to understand why he needs Jesus (1 Cor. 2:14).

We can do nothing to save the sinner or to set him free from the bondage of satan on our own but Jesus who came not only to save the sinner but also to destroy the works of the devil can (1 John 3:8; Col. 2:14, 15).

When Jesus died on the cross, He defeated satan and we must appropriate this because God has made us more than a victor. Matthew 18:18 says, “Truely I say to you, whatever you shall bind in this earth shall have been bound in heaven and whatever you loose on earth shall have been loosed in heaven”.

So we are called to pray, appropriate the power of the Holy Spirit and to win the world for the glory of God, the power of the Holy Spirit and the power of prayer help to make the mission complete.

Kommenttipuheenvuoro metropoliitta Makarioksen alustukseen Koko evankeliumi koko ihmiselle

Sakari Pinola

“Lähetä leipäsi veden yli, ajan mittaan voit saada sen takaisin”. Tätä Saarnaajan kirjan 11. luvun ensimmäistä jaetta on käytetty usein kuvaamaan lähetystyötä. Puhumme lähetysten kaksi-suuntaisuudesta tai vuorovaikutuksesta pohjoisen ja etelän välillä. Koetamme murtaa kuvaa lähetystyöstä, jossa toinen on jatkuvasti antaja tai lahjoittaja ja toinen aina vain vastaanottaja tai avun tarvitsija. Kyselemme, mitä tarkoittaa yhteisten voimavarojen oikea jakaminen maailmanlähetyksessä. Avaudumme vähitellen tajuamaan, miten meillä täällä Suomessa onkin paljon opittavaa yhteistyö- ja sisarkirkoiltamme eri puolilla maailmaa. Näin “leipä”, evankeliumi, kaikkine suurenmoisine lahjoineen palaa takaisin luoksemme.

Näin on tapahtunut myös “kyproslais-afrikkalaisen” metropoliitta Makarioksen alustuksessa. Juuri kun me luterilaisessa kirkossa olemme saaneet valmiiksi lähetystyön kehittämissuunnitelmaehdotuksen, joka korostaa kirkon olemuksesta nousevaa lähetysvastuuta ja osallistumista Kolmiyhteisen Jumalan lähetykseen, saamme saman viestin eteläisen veljemme sanoina: “Kirkon lähetys tarkoittaa kirkon osallistumista Jumalan lähetykseen ja yhteistyötä Hänen kanssaan”. “Kirkko on olemassa evankeliumin julistamista varten”. “Evankeliumin julistaminen kaikille on kirkon lähetysten olennaisin osa”. “Kirkko on vastuussa evankeliumin levittämisen tehtävästä”. “Evankeliumin julistaminen tarkoittaa hyvän uutisen välittämistä kaikille heidän muuttumisekseen ja uudistumisekseen”.

Tarvitsemme todella kipeästi tätä “veden yli luoksemme palannutta leipää”, joka muistuttaa meitä tehtävästämme ja velvollisuudestamme Jumalan lähetyksessä. Lähetyksen tulevaisuus riippuu olennaisilta osiltaan – ainakin inhimillisesti katsoen – siitä, miten Kristuksen kirkko eri puolilla maailmaa näkee vastuunsa Jumalan luomista ihmisistä, jotka elävät ilman Kristusta ja ilman toivoa maailmassa. Jeesus Kristus on ainoa Pelastaja. Perustaessaan kirkkonsa maan päälle, Hän antoi sille pelastussanomana, evankeliumin, julistamistehtävän. Mikäli kirkko elää vain itselleen ja omille jäsenilleen, se ei ole todellinen Kristuksen kirkko. Evankeliumin julistaminen ihmisten pelastumiseksi tekee kirkosta kirkon.

Alustuksessaan metropoliitta Makarios toteaa, että kirkolle on annettu monia tehtäviä, kuten todistaminen (*witnessing*), huolehtiminen (*caring*), kasvattaminen (*nurturing*), palvominen ja jumalanpalvelus (*worshipping*), antaminen (*giving*) sekä oppiminen ja tutkiminen (*studying*). Tämä kuvaus kirkon tehtävistä johti minut kysymään, mitkä ovat lähetysjärjestön olennaisimmat tehtävät sen toimiessa yhteistyössä ulkomaisen kansallisen kirkon kanssa.

Ainakin luterilaisen kirkon lähetysjärjestöt painivat tällä hetkellä kahden työn kehittämisen esteeksi nousseen valtaisan ongelman kanssa: on puutetta sekä varoista että uusista lähetystyöhön lähtevistä. Aina on tietenkin ollut niin, että resurssien rajallisuus on ollut yksi työn laajentamisen este. Haasteita on paljon enemmän kuin mihin olemme pystyneet vastaamaan. Nyt tilanne on entistä vakavampi, kun työtä on täytynyt supistaa. Millaiseen tulevaisuuden skenaarioon tämä todellisuus johtaa? Missä on lähetyksen tulevaisuus, jos panoksemme ei kasva vaan vähenee?

Otan esille kaksi näköalaa: Ensiksikin maailmanlähetyksen tilastot osoittavat, että vuoteen 2000 mennessä Afrikan ja Aasian kirkkojen lähetystyöntekijöiden osuus kaikista lähetystyön-tekijöistä tulee olemaan yli puolet. Kehitys on hyvin selkeä: samanaikaisesti kun vanhan kristikunnan lähetystyöntekijämäärä lisääntyy vain kivuliaasti, ottavat kirkot Afrikassa ja Aasiassa yhä kasvavampaa vastuuta maailmanlähetyksestä.

Tämä näköala pakottaa ainakin kahteen kysymykseen: Onko “koko evankeliumi koko ihmiselle” jäänyt julistamatta tai ainakin kuulematta näillä kotoisilla kunnailamme, kun se ei johdakaan lisääntyvään lähetysvastuuseen? Onko evankeliumi, jota julistamme menettänyt suolansa? Millaista “uudelleen evankelioimista” tarvitsemme? Onko meidän, samalla kun kannamme vastuuta maailmanlähetyksestä, mentävä kirkkoina ja yhteisöinä todella itseemme, itsetutkisteluun, parannukseen ja rukoukseen, jotta Jumalan Pyhä Henki saisi uudistaa meidät palvelukseensa tällä ehkä kaikkein vaikeimmalla lähetys-kentällä?

Afrikan ja Aasian kirkkojen voimakas lähetystyön kasvu johtaa myös kysymään, millaiseen uudenmuotoiseen lähetys-yhteistyöhön meitä kutsutaan niiden kanssa. Kun meillä on vaikeuksia löytää uusia lähetystyöntekijöitä, olemmeko valmiit tukemaan taloudellisesti suoraan Afrikan ja Aasian kirkkojen tekemää lähetystyötä ja lähetystyöntekijäkoulutusta? Millaiseen uuteen verkostoitumiseen tämä voisi johtaa? Entäpä jos suomalaisella seurakunnalla olisikin suomalaisen nimikkolähetin sijasta lähetystyössä afrikkalainen tai aasialainen nimikkolähetti, jonka työtä tuettaisiin rukouksin ja taloudellisesti? Miten länsimaisen lähetystyön “know-how” siirretään Afrikan ja Aasian kirkkojen lähetystyöhön, jottei siellä tarvitsisi tehdä samoja virheitä, joita me olemme tehneet? Tämänäsuuntaisia kysymyksiä voisi jatkaa, mutta peruskysymykseksi jää haaste uudenlaiseen kumppanuuteen ja yhteistyöhön, todelliseen pohjoisen ja etelän väliseen resurssien jakamiseen, jonka toteutuessa koko evankeliumi voisi yhä paremmin välittyä koko ihmiselle kaikkialla maailmassa.

Toinen lähetystyön rajallisista resursseista nouseva näköala: Kokonaisvaltainen lähetysnäky, jossa julistus ja palvelu liittyvät saumattomasti toisiinsa, on Vapahtajamme esimerkin mukaisestikin oikea lähetystyön malli. Resurssien rajallisuus aiheuttaa kuitenkin sen, että lähetystyössä on jatkuvana haasteena tehtävien oikea priorisoiminen. Mikä on tärkeintä? Mikä on luovuttamattominta? Missä ovat työn keskeisimmät painopistealueet, jne.?

Näiden kysymysten edessä lähetysjärjestö joutuu rajaamaan tehtävänsä aivan eri tavalla kuin kirkko. Painopisteen tulee olla siellä, missä toimitaan todellisuudessa ja konkreettisesti uskon ja epäuskon rajalla. Esimerkiksi kansallisen kirkon organisaation tai jumalanpalveluselämän kehittäminen on tämän rinnalla lähetysjärjestön työssä toisarvoista. Lähetys kohtaa priorisoimisen välttämättömyyden myös siellä missä yhteis-kunnallisten ja sosiaalisten kriisien hoitoon tai kehitys-yhteistyöhön painottuminen saattaisi merkitä sitä, että pelastavan evankeliumin julistamisen resursseista jouduttaisiin tinkimään. Jos lähetys ei toiminnallaan välitä evankeliumia siitä osattomille siellä missä kirkkoa ja seurakuntaa ei vielä ole, kuka sen tekee? Jos lähetys ei tee kaikkeansa päästäkseen sinne missä saavuttamattomat kansanryhmät elävät ilman Kristusta, kuka sen tekee? Ainutlaatuisen armoon keskittyvä julistus on lähetyksen primääritehtävä.

Monista länsimaisista kirkoista on sanottu, että niillä on jatkuvasti kasvavana vaarana eräänlainen “ennallaan pitämisen mentaliteetti” (*maintenance mentality*). Sama vaara on myös lähetysjärjestöillä työssään. On helppoa ja turvallista työskennellä tutuissa kuvioissa ja ympyröissä. Aikamme muutokset haastavat meitä lähetystyössäkin kuitenkin uuteen ajatteluun ja jopa riskiyrityksiin, jotta koko evankeliumi kuuluisi koko ihmiselle kaikkialla maailmassa. Uskon, että tämä on myös Lähettäjämme tahto.

IV

SUHTEET KUNTOON – LÄHETYS JA JUMALAN PERHE

Suhteet kuntoon – lähetys ja Jumalan perhe

Juhani Kivelä

Ensiksi haluan kiittää saamastani aiheesta, teemastamme. Tuntuu hyvältä yhdessä teidän kanssanne pohtia kysymystä Jumalan perheestä ja lähetyksestä. Uskon että kaikki olemme yhtä mieltä aiheemme ajankohtaisuudesta ja tärkeydestä.

Tässä neuvottelussa haluaisin kiinnittää huomiotamme nimenomaan Jumalan suomalaiseen perheeseen, omien kansallisten kirkkojemme lähetystilanteeseen ja mahdolli-suuksiin. Senhän me tunnemme, ja siitä me kannamme vastuuta.

Siksi lähtökohtani on pelkistetty: voiko lähetys avata meille uusia ulottuvuuksia ja mahdollisuuksia? Kuuluuko lähetykseen lähentyminen, toimiva keskinäinen yhteys, myös täällä koti-maassa, Suomessa?

Kohdemaissa, lähetyskentillämme, rajat ylittävä työntekijöiden yhteenkuuluminen on toiminut jo kauan. Monilla meistä on siitä paljon kokemusta ja runsaasti arvokkaita muistoja. Omani ovat ‘Nooan arkista’, Nepalin yhdistyneestä lähetyksestä, joka on nykyään noin neljän sadan ulkomaalaisen ja lähes kolmen tuhannen

nepalilaisen muodostama yhteisö. Sen lähetystyön-tekijät, eri alojen asiantuntijat, ovat kotoisin yli kahdesta-kymmenestä maasta ja neljästäkymmenestä kirkosta ja lähetyksestä. Miten antoisa perhe se onkaan! Aina emme edes tiedä, mistä kirkosta toinen on kotoisin, sillä se ei ole yhteyden edellytys tai määrääjä. Kukaan ei ole tuomassa tai perustamassa omaa seurakuntaansa. Se riittää, että yhdessä halutaan tehdä Kristusta tunnetuksi sanoin ja teoin, eläen hänen todistajanaan.

Yhteyden merkitys Nepalissa ja lähetyksessä muuallakin on kiistaton ja tosi. Se on nähty, että maapallon vastakkaisilta kulmilta tulevat erilaiset ihmiset pystyvät tekemään yhteistyötä muiden parhaaksi, ja siten he voivat olla itseään suuremmaksi siunaukseksi. Mielekkäämpää tilannetta ja tehtävää on vaikea löytää.

Siksi kysyn uudelleen: Riittääkö meille jutustelu ja tutustelu? Tarvitsemmeko me todella toisiamme? Voisimmeko yhdessä pystyä johonkin sellaiseen, mihin kukaan meistä ei kykene yksin? Onko meillä joku tilaus ja tehtävä?

Jos nyökkäämme myöntävästi, sanomme että on, se ei jää pelkäksi pään liikkeeksi. Samalla joudumme siihen vastuuseen, jossa kysymys yhteisen todistuksen merkityksestä ja luotettavuudesta tulee meille tärkeäksi. Silloin ymmärrämme myös sen, ettei ole yhdentekevää millaiset suhteemme ovat tai onko niitä ollenkaan, hoidammeko vai laiminlyömmekö yhteyttämme. Mutta jos välimme ja välittämistemme, joko suoraan tai epäsuorasti, vaikuttaa suomalaisen lähetystyön tilaan ja tulevaisuuteen, kenelläkään meistä ei liene varaa suhtautua kysymykseemme olkaansa kohauttaen.

Tällä en tarkoita vain vastuutamme evankeliumia ilman olevista kansanheimoista, jonkun tärkeän ikkunan haasteesta. Puhun myös vaikutuksestamme maamme yleiseen lähetystietoisuuteen, sen kasvuun tai heikkouteen. Aivan erityisesti tarkoitan nuorten heräämistä – ja herättämistä – omalle uskon löytöretkelleen tässä ajassa ja maailmassa. Kuuluuhan lähetyksen aarre erityisesti heille.

Ei liene silkkaa sattumaa se, että olemme koolla pohtimassa näitä tärkeitä ja ehkä kipeitäkin kysymyksiä juuri nyt, uuden vuosituhannen aattona. Takanamme on vuosisata, jonka aikana koko maailma on käynyt läpi historiansa rajuimman mullistuksen, ja se muutos jatkuu yhä. Samana aikana Kristuksen kirkko on kokenut ennen näkemättömän kasvun, globalisoitunut. Kasvun myötä myös käsitys Jumalan perheestä ja sen yhteisestä tehtävästä on sekin muuttunut ja monipuolistunut. Kumppanuus (networking) on tullut tärkeäksi.

Merkittävän muutoksen aika

Mainittu muutos ilmenee myös aiheessamme, joka on poikkeuksellinen, yhdistävä. Onhan tapahtunut sellaistaikin, että kirkkojen ja jopa lähetystenkin kohtaamisissa on ollut kyse erilaisuuden mittauksesta, toisin ajattelevien tutkimisesta, joskus jopa hutkimisesta.

Sellaisen ottelun tuloksena on tavallisesti ollut jako kahteen, huippuihin ja häviäjiin, niihin jotka ovat ihan oikeassa ja niihin jotka ovat vähän, siis 'vain' oikeassa. Jostakin syystä se oma ymmärryksemme totuudesta tuppaa usein olemaan juuri sitä lujinta lajia, mikä ei pala tulessakaan. Sen sijaan muiden käsitykset, olkea kun ovat, ne joutavatkin kärkeä.

Näistä perinteisistä kallistumisistamme poiketen maassamme on parina viime vuosikymmenenä tapahtunut mahtava myönteinen kehitys ja suhteiden selkiytyminen. Kansankirkkomme taholta ei enää leimata vähemmistöjä lahkolaisiksi, kuten joskus oli yleisesti tapana. Eikä Ristin Voittokaan enää raportoi, miten 'helluntaivalo' on koittanut ennen 'pimeälle' paikkakunnalle. Ja näiden kahden tehotahon välissä vapaakirkollisetkin ovat rohkenemassa ulos omista pelon kehistä. Tuoreena esi-merkkinä siitä on Vapaakirkon hallituksen tekemä päätös luopua nykyisestä tarkkailijan roolista ja hakea Suomen ekumeenisen neuvoston jäsenyyttä.

Piispa Yrjö Sariolan valmius, taito ja työ sillanrakentajana on saanut ja ansaitsee kaikilta tahoilta vilpittömän tunnustuksen. Merkitsiväthän hänen johtamansa viralliset neuvottelut käännekohtaa maamme kirkollisessa elämässä ja avasivat uuden virallisten suhteiden aikakauden. Vaikka näiden neuvottelujen osapuolten numeraaliset voimasuhteet eivät ole alkuunkaan yhteismitalliset, solmitut yhteydet ja niiden jatkuminen on koitunut rohkaisuksi ja siunaukseksi kaikille tahoille.

Tämän lisäksi joitakin voi lohduttaa tieto siitä, ettei kukaan ole ensimmäinen joka paikassa. Esimerkkiä siitä ei tarvitse etäältä hakea. Maailman suurin kirkko on vähemmistönä omassa maassamme. Samoin lienee erilaista olla luterilainen vaikkapa Thaimaassa kuin Suomessa. Onkin ollut perin kotoista käydä Bangkokin luterilaisissa kirkoissa, sillä ne ovat juuri sellaisia vaatimattomia rukoushuoneita, joihin olen kotonakin tottunut.

Miten upeaa se onkaan, että Kristus-ruumiissa kaikenkokoisilla jäsenillä on oma paikkansa ja korvaamaton tehtävänsä. Hänen mielensä mukaista onkin se, että kunnioitamme ja tuemme toisiamme. Jokainen kirkko ja hengellinen liike, niin kuin ihminenkin, on ymmärtämisen arvoinen.

Jumalan perheen ilo ja yhteys

Nyt täällä Lohjalla, ainakin teemamme mukaan, olemme koolla Jumalan lapsina, hänen perheensä jäseninä. Meidät liittää toisiimme sama Isä, yksi Vapahtaja ja yhteinen Puolustaja, Pyhä Henki. Evankeliumi on meille totuuden sana, siitä me kaikki elämme. Ja sitä meidät on kutsuttu viemään eteenpäin Vivamosta Ivaloon ja aina Vanuatulle asti.

Yhdessä saamme ajatella sitäkin, että tässä Jumalan perheessä kukaan ei ole toistaan arvokkaampi, muita parempi, vaikka kaikki ovat erilaisia. Onhan jokaisen kristityn syntymän ja elämän takeena sama rakkauden ihme: Isä itse on kutsunut minut lapsekseen! Siitä todistaa myös Pyhä Henki auttaessaan meitä vastaamaan hänelle: Abba, rakas Isä! Ja Raamattu vakuuttaa vielä, että kaikki joita Jumalan henki kuljettaa ovat Jumalan lapsia.

Kysymyksemme ydin on siinä, riittääkö tämä Jumalan lapseus yhteydeksemme? Perään tätä sen tähden, että vaikka Raamattu ei siihen neuvo eikä Pyhä Henki siten toimi, meidät on opetettu edustamaan ja korostamaan erityisesti itseämme, kirkkoamme, käsityksiämme, hengellisiä lahjojamme tai jotakin muuta, jonka arvoa ja merkitystä emme kenenkään kohdalla kiistä tai väheksy. Kuitenkaan se ei voi toimia laajemman yhteyden perustana, niin kuin Jumalan lapseus ja Kristus, ainoa kulmakivi, voi.

Siksi meille jokaiselle, kuten laulun Pikku-Laurille ennen, on hyödyllistä kohdata se erilainen ja ehkä joskus pelottavakin maailma, joka avautuu kotipiportin takana. Onhan elämä meitä itseämme ja omaa taustaamme monipuolisempi ja avarampi. Sellaiseksi se on tarkoitettu ja sitä se on kaikkialla, olosuhteista riippumatta. Siksi Paavali saattoi vankikopin ahtaudessa katsella uskon ainutkertaisia ulottuvuuksia – kaiken leveyttä, pituutta, korkeutta ja syvyyttä – ja vakuuttaa etteivät ne ole kenenkään yksityisomaisuutta. Sellaiset näyt nähdään, ymmärretään ja omaksutaan ainoastaan yhdessä muiden kanssa.

Tämä tarkoittaa sitä, ettei itsekäs nurkkakuntaisuus ja pelokas pikkumaisuus kuulu meille. Sen sijaan meille on tarkoitettu rakentavan ajattelun vapaus ja evankeliumin koko rikkaus, Hengen johdatus ja elämän rohkeus, toisinaan jopa uskon ja uhrautumisen uhkarohkeus. Sen on Kristus antanut kaikille seuraajilleen, sekä yksilöllisenä että kollektiivisena lahjana. Periaatteena on kuitenkin se, että kaikki on meidän niin kauan kun emme leimaa mitään omalla puumerkillämme.

Taivasten valtakunnan perustuslakiin kun kuuluu sekin, ettei mikään kirkko tai liike yksinään riitä Jumalan perheen nimittäjäksi. Siihen riittää vain Isä ja hänen pelastava rakkautensa Jeesuksessa Kristuksessa. Vain se on suurin kaikista ja ainoa ikuinen.

Siksi Jumalan perheessä merkitsee eniten se, olemmeko kypsyneet rakastamaan. Lähtökohdaksemme riittää Pietarin tunnustus: “Herra, sinä tiedät kaikki.”

Rakkaus tekee sopusoinnun kantajaksi

Anna-Maija Raittilan kertomus elokuun Tulisija-monisteessa on koskettanut minua. Hän siteerasi kesällä kirkkauteen siirtynyttä ystäväänsä Marja-Leena Karppasta, Marjukkaa, jota keväällä 1974 Taizessa pyydettiin miettimään, mitä hän itäsuomalaisten räsymattojen kutojana voisi antaa maapallonlaajuiseen yhteyteen, nuorten konsiiliin.

Siten syntyi seuraava teksti:

Yhteenkuuluvuutemme on kuin lanka langalta kangaspuissa hahmottuva kudoks. En tiedä millainen siitä tulee; se kutoutuu vähä vähältä ympärillemme, ilman ennalta valmista esikuvaa ja mallia.

Voin olla tässä kudoksessa lanka, värijuova... Syvänsininen? helakanpunainen? Loimilanganharmaa? Tämä ‘kolmas väri’, kuten kutojat sanovat, on tärkein. Arkipäivän pohjanharmaa, joka saa syvänsinisen ja helakanpunaisen soimaan. Tämä väri on sopusoinnun kantaja.

Ei tarvitse olla muunvärinen kuin olen. Saan iloita omasta väristäni, ja juuri tässä syntyy yhteisyyden ilo eikä kilpailu: enhän minä, sininen, ole vihreän vihollinen; enhän minä ole sinun vastustajasi.

Entä ne jotka eivät halua – tai uskalla – tulla mukaamme työhön? Miten voisin valmistaa heille sijaa olematta heille ennakkomallina... niin että he tulevat vapaasta tahdostaan, kukin omanväriseenään, sulautuakseen kuvioon? Kaikille on tilaa. Ja jokainen lanka kantaa itsessään jatkuvuutta, eivät ainoastaan loimet, jotka jo työn ensivaiheessa jännitettiin pohjaksi kudokseen – vaan myös jokainen kude. Jos yksikin lanka katkeaa, työ pysähtyy; kaikki kutojat tulevat apuun, ja kärsivälliset kädet ryhtyvät solmimaan katkenneita säikeitä yhteen.

Mikä tahansa lanka, hehkuvinkin, saattaa kadota, kutoutua toisten alle, näkymättömiin. Mutta se ei lopu. Se on edelleen mukana, paikallaan, lähellämme. Tällä hetkellä on minun vuoroni; nyt minua pujotellaan loimiin. Ja kun yksikään lanka ei enää erotu muista, silloin pääsee näkyviin kudoksen koko sopusointu; minun vivahteeni sulautuu kaikkiin muihin – niihinkin jotka seuraavat minua silloin kun minun lankani ei enää näy.

En tiedä mitä tästä kudoksesta tulee. Tiedätkö milloinkaan? Tuleeko se koskaan valmiiksi?

Sinun kasvosi ovat niin avoimet. Sinun, joka olet Kuolleista Nousnut.

Tulevaisuudesta ja toivosta

Unelma työn valmistumisesta on yhteinen niin kutojalle kuin lähetystyöntekijällekkin. Se on toivo, joka rohkaisee ja antaa voimaa jatkaa. Tosin ajoittain molemmista saattaa tuntua siltä, että tuleeko tästä kudoksesta ikinä mitään. Silloin on tärkeä muistaa, että jokainen ihminen, kuten lankakin, kantaa jatkuvuutta itsessään.

Minä itse vastaan omalta kohdaltani, vaikka vain ohuen langan verran, siitä mitä Jumalan perheessä tapahtuu. Asenteeni ja

suhtautumiseni voi vaikuttaa myös kokonaisuuteen. Kutomisessa yhdenkin langan katkeaminen merkitsee työn pysäyttämistä. Silloin kaikki kutojat tulevat apuun, ja kärsivälliset kädet ryhtyvät solmimaan katkenneita säikeitä yhteen.

Sellainen on sen kudoksen valmistumisen ehto.

Joskus näyttää siltä, että Jumalan perheessä meidän puolestamme lankojen lisäksi saavat loimetkin mennä poikki. Meidän ei tarvitse pysähtyä, kaikki jatkuu niin kuin mitään ei olisi tapahtunut. Vai jatkuuko sittenkään?

Olemmeko nyt täällä Vivamossa yhteisellä pysähdyspaikalla? Onko meidän vuoromme tullut seisahtua ja kysyä, voisimmeko olla avuksi toinen toisellemme? Saako rakastava Jumala herättää meissä tahtoa ja antaa meille sekä kykyä että kärsivällisyyttä tarttua katkenneisiin säikeisiin ja alkaa solmia niitä yhteen? Onhan hän luvannut vaikuttaa tahtomisen ja tekemisen, että hänen hyvä tahtonsa tapahtuisi. Ja sitähän me itsekkin rukoilemme sanomalla: “tapahtukoon sinun tahtosi, tulkoon sinun valtakuntasi...”

Entä jos se on yhteisen työmme, lähetyskudoksemme, etenemisen ja valmistumisen ehto?

Voin puhua vain omasta puolestani, sydämelläni.

Kun tähän syksyyn suunniteltu laajapohjainen lähetyskongressi kariutui, koin sen suurena yhteisenä menetyksenä ja henkilökohtaisena epäonnistumisena. Haavoituin ja suljin sydämeni niille, jotka vaikuttivat hankkeen peruuntumiseen. Tunsin tärkeänä pitämäni asian ja myös itseni hylätyksi – ja sitten itse tein samoin toisille.

Nyt tahdon pysähtyä ja pyytää anteeksi väärää asenteitani, pahoja ajatuksiani ja pettymystäni purkaneita katkeria ilmauksiani. Ehkä ne ovat satuttaneet eniten itseäni, en tiedä. Mutta sen olen tiedostanut, että yhteyteni kaventui ja siitä katosi ilo. Energiaani imettiin

hukkaan. Tänään tekee kipeää havaita se, että samalla kun olen kaivannut avaraa ja toimivaa Jumalan perheen yhteyttä minulta itseltäni on puuttunut siihen tarvittava rakkaus.

Kuitenkaan en ole kadottanut toivoani, ja unelmani elää yhä. Entistä vahvemmin olen tänään vakuuttunut siitä, että aika on tuleva ja päivä koittava, jolloin löytyy sekä pohja että toteuttajat Jumalan koko perheen lähetyskongressille Suomessa. Kun Vapahtajamme itse aina elää rukoillakseen meidän, ja erityisesti yhteytemme puolesta Johanneksen evankeliumin 17. luvun mukaisesti, eikö Isä Jumala silloin kuulisi omaa poikaansa ja armahtaisi ja auttaisi meitä. Siihen sopii luottaa ja sellaista kelpaa odottaa. Näinkin lähetys voi lähentää.

Myös on tuleva aika, jolloin emme enää muista vain itseämme. Silloin haluamme olla myös toistemme tunnustajia. Tarkoitin sitä, että kun teemme yhteistyötä samanlaisina kumppaneina jossakin maassa tai lähetyksessä, emme käyttäydy kotimaassa kuin muita ei olisikaan. Muistamme mainita toisemme myös omissa kirkoissamme ja seurakunnissamme. Näinkin lähetys voi lähentää.

Kasvava hiljaisuuden retriittiliike on suurenmoinen osoitus Jumalan perheen yhteisestä toiminnasta, miten eleettömästi ja rikkaasti se voi tapahtua maassamme. Eikö myös lähetystyö voisi yli kaikkien rajojen koota yhteen sellaisia ihmisiä, jotka haluavat kuulla Jumalan valtakunnan asioista, maailman lähetys-tilanteesta, ja yhdessä muiden kanssa antautua esirukoukseen? Näinkin lähetys voisi lähentää monilla paikkakunnilla.

Suomen Lähetysneuvoston yhteys- ja pohdintapäivässä täällä Vivamossa syyskuussa pastori Matti Kolehmainen esitti erinomaisen idean kirkkojen ja seurakuntien yhteisestä lähetys- sunnuntaista, jota vietettäisiin kerran vuodessa. Vahva tiedotus tukisi tätä maailman evankelioimisen juhlaa. Sen kautta korostettaisiin sitäkin, että lähetyksessä on kysymys seurakunnan ja kirkon perusolemuksesta, ei vain jostakin sen tehtävästä tai funktiosta. Näinkin lähetys voisi lähentää.

Entä Areena ja Stadion? Milloin on se Jumalan perheen nuorten lähetysexplo, joka vetää uuden sukupolven lähettäjiä ja lähtijät mukaan historian suurimpaan suunnitelmaan ja sen toteuttamiseen omassa elämässä, maassa ja maailmassa. Sitenkin lähetyks voi vielä lähentää.

Suomen Piipiliseura ja Pelastusarmeija ovat saaneet runsaasti julkisuutta erinomaisilla ja ennakkoluulottomilla otteillaan. Miten yhteinen lähetystyömme voi ylittää ne uutiskynnykset, joiden kautta herää uusi koko kansan tietoon tuleva kiinnostus, herääminen ja vastuu kolmannen vuosituhaten haasteista? Niinkin lähetyks voisi lähentää.

Päätän alun kysymykseen: voiko lähetyks avata meille uusia ulottuvuuksia ja mahdollisuuksia? Kuuluuko lähetykseen lähentyminen, toimiva keskinäinen yhteys myös täällä kotimaassa, Suomessa?

Kommenttipuheenvuoro

Juhani Kivelän alustukseen

Suhteet kuntoon – lähetys ja Jumalan perhe

Juhani Forsberg

Juhani Kivelän alustus on samalla kertaa sekä asiantuntijan että syvästi lähetystyöhön sitoutuneen kristityn vetoamus kristittyjen ja kirkkojen yhteyteen lähetystyössä. Se ei haasta teoreettisella tasolla esittämään vaihtoehtoja tai vastaväitteitä, ei edes reuna-merkintöjä, vaan se toimii vahvana katalysaattorina siihen sisältyvien virikkeiden jatkotyöstämiseen. Seuraava puheenvuoro on tulos näiden virikkeiden vaikutuksista.

Juhani Kivelän kanssa jaan täysin sen kivun, joka aiheutui suunnitellun lähetyskongressin kariutumisesta. Tosin en vielääkään voi ymmärtää, miten lähetysneuvottelun ja lähetys-kongressin välillä voi olla niin suuri periaatteellinen ero, että tämä kokoontumisemme tuli mahdolliseksi mutta kongressi ei. Vuodet ja vuosikymmenet ekumeenisessa työssä ovat kuitenkin osoittaneet, että asiat eivät mene eteenpäin harmittelemalla sitä, mikä ei vielä ole osoittautunut mahdolliseksi. Kristilliseen uskoon ja toivoon kuuluu sitkeys ja peräänantamattomuus: parasta on sittenkin lähteä yhteistyössä siitä, mikä on todellista ja mahdollista. Mitä saavutetaan, on Jumalan lahjaa. Mikä jää vielä saavuttamatta, antaa käyttövoiman toivolle, että Jumala itse sen vielä lahjoittaa.

Jumalan perhe on Uuden testamentin käyttämä vertauskuva seurakunnasta ja kirkosta. Lähetystyön yhteydessä kuva perheestä merkitsee sitä, ettei lähetystehtävää ole delegoitu vain yhdelle perheenjäsenelle, vaan koko perheelle. Tässä on yksi lähetystehtävän

ydinkysymyksistä, se ei ole vain tehtävään vihkiytyneiden yksityisyrittäjien työtä, vaan koko perheen yhteinen yritys. Omassa kirkossani on paraikaa meneillään suurisuuntainen aloite kehittää lähetystyön rakenteita siten, että kirkko kokonaisuudessaan – eivätkä vain sen sisällä toimivat lähetysjärjestöt – olisi nykyistä selkeämmin tietoinen saamastaan lähetystehtävästä ja antautuisi sille nykyistä kokonais-valtaisemmin.

Jos pidämme perhettä seurakunnan tai tietyn kirkon vertaus-kuvana, kirkkojen ja kristillisten yhteisöjen kokonaisuuden voisi ajatella olevan vanhan ajan karjalainen suurperhe, iso, useista ydinperheistä koostuva suku. Vaikka en olekaan varma, onko nykyisenä yksilöllisyyttä korostavana aikanamme perheellä saatikka suurperheellä vertauskuvana kovin suurta viestintätehoa, se voisi olla meille lähetysneuvotteluun kokoontuneille hyödyllinen lähtökohta yhteisen tehtävämme hahmottamisessa. Suurperheellä ja suvulla on koossapitävänä ja kantavana voimana sukutietoisuus ja suvun yhteinen perintö. Suvun keskuudessa on kuitenkin kilpailua ja jännitteitä, kiistojakin. Pahimmat riidat taidetaan kuitenkin käydä ydinperheiden sisällä. Olennaista kuitenkin olisi, että riidat perheiden sisällä ja niiden välillä sovitetaan ja että suvun yhteinen perintö tulee tärkeämmäksi kuin sen hoitoa koskevat erimielisyydet. Siitä mielestäni on kirkkojen yhteisessä todistuksessakin kyse.

Yhtä tärkeää on, ellei vielä tärkeämpääkin, että suvun yhteinen perintö kulkee sukupolvelta seuraaville, yhä uusille sukupolville. Tällä en tarkoita vain sitä, että usko Kristukseen tulee eläväksi ja toimii pelastavana voimana yhä uusien sukupolvien keskuudessa, vaan myös sitä, että tietoisuus kolmiyhteisen Jumalan antamasta lähetystehtävästä tulee uusien sukupolvien omaisuudeksi. Arvelen, että useimpien täällä olevien nuoruudessa on ollut hetki tai hetkiä, jolloin Kristuksen antama lähetystehtävä on tullut vahvana ahaa-elämyksenä tajuntaamme, täyttänyt sydämemme ja liikuttanut tahtoamme. Yhtä tärkeää kuin antaa kristillinen todistus kaukaisissa ei-kristillisissä maissa tai omassa maallistuneessa lähiympäristössämme, on nähdä vaivaa sen hyväksi, että nuoret sukupolvet voisivat kokea jotakin samaa, mitä me olemme kokeneet,

kenties hyvinkin eri tavalla kuin itse olemme sisimmässämme kuulleet kutsun toteuttaa Kristuksen antamaa lähetystehtävää, mutta kuitenkin saman asian täyttämänä.

Juhani Kivelä esittää alustuksensa lopussa kysymyksen: “Milloin on se Jumalan perheen nuorten lähetysexplo, joka vetää uuden sukupolven lähettäjät ja lähtijät mukaan historian suurimpaan suunnitelmaan ja sen toteuttamiseen omassa elämässä, maassa ja maailmassa?” Tällaisten tapahtumien rinnalle ja pohjalle on välttämätöntä löytää kirkon lähetystehtävä yhä uudelleen yhdessä nuorten kanssa. Nykyisin se saattaa olla vaikeampaa kuin ennen. Se voi olla vaikeampaa sen tähden, että myöhäismoderni aikamme on niin kyllästetty sellaisella individualismilla, joka tyytyy myös uskon alueella periaatteeseen: “My religion is good for me, yours is good for you”. Jos joku tietää, miten tällaiseen maailmaan saadaan syntymään taju siitä, että Jumalan suurperheellä on yhteinen perintö, josta kelpaa pitää kiinni ja josta riittää jaettavaa, hänellä on tuhannen taalan vastaus lähetystehtävän antamalle haasteelle.

Juhani Kivelä kysyy myös: “Miten yhteinen lähetystyömme voi ylittää ne uutiskynnykset, joiden kautta herää uusi koko kansan tietoon tuleva kiinnostus, herääminen ja vastuu kolmannen vuosituhannen haasteista?” Tässäkin on ensi sijassa kysymys muusta kuin teknisestä tiedotusongelmasta aikamme uutistulvan keskellä. Piispa Lesslie Newbigin puki tämän asian kysymykseksi: onko vanhan kristikunnan kirkoilla tai kristityillä yleensä rohkeutta julistaa evankeliumia julkisena totuutena (*Gospel as public truth*)? Eikä hän tarkoita tällä kysymyksellä sitä, että kristittyjen pitäisi lähteä ylpeälle ristiretkelle kääntämään ihmisiä, vaan sitä, että ristin ja ylösnousemuksen sanoman synnyttämään uskoon sisältyy nöyrä rohkeus julistaa julkisesti sanoin ja teoin: sanoma Kristuksesta on koko maailmalle kuuluva totuus (*truth*) eikä vain minulle yksilönä sopiva arvo (*value*).

Ei tarvitse olla suuri profeetta, jos uskoo, että vuosituhannen taite herättää ihmisten mielissä kysymyksiä: Mitä oikeastaan on kristinuskko, joka sai alkunsa Jeesuksen syntymästä 2000 vuotta

sitten? Mitä te kristityt oikein ajattelette hänestä? Mitä te olette kirkkoina ja yhteisöinä saaneet aikaan? Miten me vastaamme näihin kysymyksiin yhdessä? Kuuleeko maailma suustamme vain yksittäisiä todistuksia, joihin vielä liittyy selko- tai piiloviesti, että naapurin todistus on kyllä enemmän tai vähemmän väärä? Vai kuuleeko se eroistamme – vakavistakin eroistamme – huolimatta yhteisen vastauksen, jonka sävelessä on ainakin harmoniaa vaikka se ei olisikaan esitetty *unisono*, yksiäänisesti.

Jumalan perheväki muodostaa sekakuoron, jossa on hyvin monenlaisia ääniä kirkkaasta ykkössopraanosta matalaan kakkosbassoon. Siinä on hyvät ainekset mahtavaan harmoniaan. Eikä haittaa, jos jonkun kimeä sopraano vähän leikkaa tai jonkun basso kuulostaa karhealta. Kokonaisuutta ei välttämättä pilaa sekään, jos mukana on joku, jonka sävelkorva ei ole ihan kohdallaan. Nyt on tärkeintä katsoa kapellimestarin käsien innoittavaa liikettä.

Kommenttipuheenvuoro

Juhani Kivelän alustukseen

Suhteet kuntoon – lähetys ja Jumalan perhe

Annikki Erelä

Kommentoin alustusta Suhteet kuntoon – lähetys ja Jumalan perhe, näkökulmasta, joka minulle on muodostunut Suomen luterilaisen evankeliumiyhdistyksen (SLEY) lähetystyöntekijänä ja kotimaan työssä yhteistyössä muiden luterilaisen kirkon lähetysjärjestöjen kanssa.

Kun perheemme aloitti lähetystyön Keniassa 1977, saimme havaita, että Suomessa mahdollisesti vaikuttavat rajat eri ryhmiin kuuluvien kesken eivät toimi erottavina lähetystyöntekijöiden parissa. Heti alkuun ystävystyimme Suomen Lähetysseuran lähetti-perheen kanssa, joka auttoi meitä alkuvaikeuksissa Nairobissa. Muutaman kuukauden kuluttua taas Suomen Vapaan Ulkolähetystyksen lähetti-perhe otti meidät sydämellisesti vastaan Kisumun kaupungissa. Parin vuoden kuluttua puolestamme me saimme tarjota kodin vähäksi aikaa helluntailaisperheelle, joka oli pulassa menetettyään asuntonsa. Yhteiset rukoukset tämän perheen kanssa kuuluvat tuon ajan kalleimpiin muistoihini. Viimeisellä työkaudellamme Nairobissa oli meidän vuoromme opastaa SLS:n paria perhettä, jotka olivat opiskelemassa suahilia mennäkseen Kongoon, silloiseen Zaireen lähetystyöhön. Tässä muutamia esimerkkejä.

Yhteyden kokeminen suomalaisten kesken kaukana kotimaasta on luonnollista, mutta laajempaankin, rajoja ylittävään yhteydenkokemiseen on koettu tarvetta, niinkuin alustajakin totesi. On yhteisiä kulttuurikokemuksia, mutta myös yhteinen tehtävä Jeesuksen

Kristuksen todistajana yhdistää. Voimia ei kannata tuhata erimielisyyksien käsittelyyn.

Nyt vuosien kuluttua aikaisemmat kokemukseni palautuvat mieleen. On tullut aika, jolloin yhteiskunnassamme verkostoidutaan, tehdään yhteistyötä ja myös sulaudutaan yhteen. Myös lähetysjärjestöt arvioivat uudelleen tehtäviään. Järjestöjen oma taloudellinen niukkuus synnyttää näitä kysymyksiä, mutta toisaalta muutkin lähetystyöstä vastuuta kantavat jäsenet kyselevät, voisivatko lähetysjärjestöt toimia entistä enemmän yhteistyössä yhdistäen sekä asiantuntemusta että varoja. Monenlaista yhteistoimintaa onkin syntynyt. Kuitenkaan en ole havainnut yhteensulautumista, pikemminkin järjestöjen oman erityislaatuisuuden selkiytymistä. Mutta eikö olekin juuri niin, että itsensä tunteminen lisää rohkeutta vuorovaikutukseen?

Alustaja kysyy: “Tarvitsemmeko me todella toisiamme?” Itse vastaan, että kyllä tarvitsemme. Koen myös eläväni historiallista vaihetta, jossa olen saanut olla mukana kehittämässä lähetystyöntekijöiden koulutusta ja työn tukemiseen liittyviä yhteistoimintamuotoja: työhajausta sekä *CrossTeam*-toimintaa, joka on monikulttuurista työyhteystoimintaa.

Tämä mainitsemani yhteistoiminta on syntynyt luonnollisella tavalla. Esimerkiksi eri lähetyskurssien vetäjien kesken kokemusten vaihtaminen on tuntunut hyödylliseltä. Tällainen epävirallinen yhteys varmasti on vaikuttanut siihen, että eri kurssien sisältö on kehittynyt vähitellen samaan suuntaan.

Virallisempaa yhteistoimintaa on ollut jo muutaman vuoden ajan. Parin viime vuoden ajan lähetysjärjestöjen ja Kirkon lähetystyön keskuksen asettama työryhmä on työskennellyt sisällöltään yhteisen opiskelusuunnitelman saamiseksi lähetys-kursseille. Silloin tällöin on noussut esiin ajatus muutenkin yhteisestä lähetyskurssista. Yhteisistä opiskelujaksoista KKK:n järjestämänä on saatu hyviä kokemuksia jo parinkymmenen vuoden ajalta. Kuitenkaan ajatus yhteisestä lähetyskurssista ei liene realistinen näissä kirkon rakenteissa.

Nykyisin lähetys-järjestöt vastaavat omasta koulutustoiminnastaan taloudellisesti, ja myös teologisiin kysymyksiin liittyen olisi selvitettävä yhteisen toiminnan pohja. Keskinäisessä vuorovaikutuksessa lähetysjärjestöjen erilaisuus on kyllä hyväksytty kirkkomme historiaan kuuluvana rikastuttavana tekijänä. Joku voi tarjota asiantuntemusta islam-työssä, toinen on vahva raamattu-opetuksessa, kolmas taas yhteistyötaidoissa jne. Ajankohtainen keskustelunaihe on, olisiko kuitenkin kirkon lähetys-työntekijöiden yhteinen koulutus mahdollinen, milloin, missä muodossa ja minkä laajuuisena.

Pidän merkittävänä sitä, että eri lähetyskurssien vastaavilla on ollut hyvä keskinäinen luottamus, joka taas suuresti pohjautuu yhteiseen lähetystyöntekijöille tarkoitettuun kirkon työnhajaaja-koulutukseen vuosina 1994–96. Tältä pohjalta ovat kehittyneet myös lähetysjärjestöjen yhteinen työnhajaaja- ja *CrossTeam*-toiminta, jonka ensimmäiseen kurssiin viime keväällä osallistui myös pari Suomen Vapaan Ulkolähetysten lähetys-työntekijää. Tässä tukitoiminta- ja koulutustyössä on löydetty sitä laajempaa yhteistyötä.

Menneet vuodet ovat paitsi itselleni mahtavia työkokemuksia, uskoakseni jossakin mittakaavassa merkittäviä myös lähetys-historiallemme. Niistä jää ainakin hyvä yhteistyökokemus joidenkin kokemana ja visiot, jotka koetellaan lähi-tulevaisuudessa. Edessä on kuitenkin huolestuttavia kysymyksiä: Mitä lähetysjärjestöjen tiukentunut talous vaikuttaa yhteistyöhön? Nähdäänkö yhteistyö lähetystyöntekijöiden koulutuksessa ja työn tukemisessa niin tärkeäksi, että siihen uhrataan varoja? Nykyisellään yhteys ja yhteistoiminta on myös suuresti riippuvainen niistä henkilöistä, jotka kulloinkin ovat työstä vastuussa. Onko lähetystyöntekijöiden työnhajaaja- ja koulutusasioissa syntyneellä yhteistyöllä jatkoa?

Kun eri järjestöjä tai ryhmiä edustavat ihmiset kohtaavat, siinä tapahtuu erilaisten kulttuurien kohtaamista. Tilanteeseen saattaa liittyä pelkoakin siitä, että menettää jotain. Minkään häviämistä en ole kuitenkaan havainnut, vaan yhteistyössä sen sijaan joutuu selkiinnyttämään ja peilaamaan omaa järjestöään ja omaa hengellistä perintöään – mikä sinänsä on vain hyväksi.

Samaa tapahtuu vieraassa kulttuurissa lähetyskentällä, jossa lähetystyöntekijä joutuu arvioimaan asioita uudelleen. Oma lähetysjärjestö ja kirkko, hengellinen kielenkäyttö ja käyttäytyminen eivät olekaan ainoita oikeita. Muut ajattelevat samoin omistaan. Oma taustaansa ja menneisyyttään ei tarvitse kieltää, vaan se voi saada uuden merkityksen. Kuitenkin vain lyhyen aikaa lähetystyössä ollut saattaa tarrautua entistä lujemmin ainoaan oikeaan ja suomalaiseen perintöön.

Meillä kristityillä on yhteinen lähetystehtävä maailmassa, Kristuksesta todistaminen. Tilanteen tullen meidän tulee myös voida seistä rinnakkain Hänen edessään ja tässä tehtävässä.

Kommenttipuheenvuoro

Juhani Kivelän alustukseen

Suhteet kuntoon – lähetys ja Jumalan perhe

Juhani Kuosmanen

Tehtäväni ei ole kritisoida syvästi koskettavaa alustusta, vaan kommentoida eli tehdä lisähuomautuksia alustuksen pohjalta. Jos esitän kipeältä tuntuja lisähuomautuksia, teen sen ollakseni rehellinen itselleni ja teille.

Haluan keskittyä kahteen alustajan esiinnostamaan kysymykseen. Lähetysjohtaja Juhani Kivelä kyseli alustuksessaan: Kuuluuko lähetukseen lähentyminen, toimiva keskinäinen yhteys, myös täällä kotimaassa?

Osittain erilaisista työtaustoista johtuen alustajan ja minun tarkastelunäkökulmat vähän poikkeavat toisistaan. Lähetys-johtaja Kivelä on toiminut neljästäkymmenestä kirkosta ja lähetyksestä tulevien lähettien työyhteisössä. Itse yritän pieneltä osalta lehteni välityksellä paimentaa yhtä uskonsuuntaa, että rajojen repeillessä edes jotain pysyisi koossa, kun syntyy Uusi viini, Elämän virrat tai – pienellekin paikkakunnalle – city- ym. seurakuntia.

Sanotaan, että veri on vettä sakeampi. Suomalaisuus on monien lähettien “seurustelun sakramentin” pohja riippumatta kastenäkemyksestä. Inhimillisen yhteyden lisäksi ne, jotka ovat kokeneet uudestisyntymisen ja syntien anteeksiantamuksen Jeesuksen sovintouhrin perusteella, tuntevat syntymäyhteyttä, vaikka kastekysymyksessä olisikin eri näkemys. Itse koen, että monet evankelikaaliset herätys- ja lähetysjärjestöt ovat kuin Manassen

sukukunta, josta toinen puoli asui Jordanin toisella puolella, mutta olivat samaa sukukuntaa.

Edellä olevan pohjalla näen lähentymisen ja toimivan keskinäisen yhteyden hyvin mahdolliseksi täällä kotimaassa. Katselen ensin asiaa paikallisseurakunnan kannalta. Säännöllisessä paikallisseurakunnan toiminnassa se ei käyne, sillä jokainen varmasti haluaa asua, syödä ja kantaa vastuuta kotonaan. Historiallisia rakenteita ei noin vain pureta. Kuitenkin tilapäisesti paikallisesti ja laajemmin maa- ja valtakunnallisesti se on mahdollista ja toivottavaa, sillä hyvien ystävien luona käydään mielellään kylässä.

Edelleen Kivelä kyseli: Tarvitsemmeko me todella toisiamme? Onko meillä joku tilaus ja tehtävä?

Nyt nousee vuorostaan esiin järjestöjen yhteistyö. On selvää, että suuressa lähetystehtävässä tarvitaan kaikkien kristittyjen yhteisponnistusta. Ihanteellisia näkymiä enemmän haluan kuitenkin konkretisoida tilannetta. Käytännön työssä ei voida kieltää perusidentiteettiä, joka nousee perusnäkemyksistä. Tässä astuvat esiin suppeammat ja laajemmat työkuviot. Tiivistä paikallistytöä ei voida rakentaa yhdessä, jos esimerkiksi pelastus-, kaste- ja seurakuntanäkemykset kovin poikkeavat toisistaan. Sen sijaan suuria raamattu-, radio-, televisio- ja humanitäärisiä projekteja on vaikeaa, jopa mahdotonta kenenkään toteuttaa yksin. Tällaisia ovat myös suuret kirjallisuus- ja evankelioimiskampanjat. Näissä tarvitsemme toisiamme ja voimme antaa yhteisen todistuksen.

Iloitsen eri kristillisten piirien syvenevästä toistensa tuntemisesta ja turhien sotien lopettamisesta. Kristittyjen taistellessa käy, kuten vanha arvaus uudessa muodossa kuuluu: "Kumpi ja kampi tappelivat. Asianajaja voitti." Kolmas hyötyy kahden tappelusta.

Alustaja murehti laajapohjaisen lähetyskonferenssin kariutumista. En ota kantaa kariutumiseen, mutta mielestäni kaikki kariutuminen ei ole nurkkakuntaisuutta tai pikkusieluisuutta, vaan syvästi periaatteellista. Perustelen tämän seuraavilla teologisilla ja käytännöllisillä näkökohdilla: Jeesuksen esirukous “Että he yhtä olisivat” tarkoittaa uudestisyntyneiden yhteyttä. Läheisen yhteistyön rakentamiselta niiden kanssa, jotka sijoittavat uudestisyntymisen muualle kuin henkilökohtaiseen kääntymykseen, omakohtaiseen uskon syntymiseen, puuttuu pohja. Korostan kääntymistä ja ihmisten johdattamista kääntymykseen. Tässä asiassa mielestäni monismi ei tule kysymykseen.

Toinen on proselytismien ongelma, johon törmätään. Monet kansan- ja valtionkirkot ovat omaksuneet kanonisen territorio-ajattelun, jonka mukaan tietty alue kuuluu heidän tunnustus-kunnalleen. Nämä kirkot pitävät kastettuja, mutta kääntymättömiä massoja, Kristuksen kirkon jäseninä, joiden käännäyttäminen on toisen kirkon jäsenten riistämistä, proselytismia, jota ne vastustavat kiivaasti. Nyt ainakin oma taustayhteisöni, vaikka se ei omikaan Jumalan valtakuntaa yksinoikeudekseen, näkee tehtäväkseen julistaa evankeliumia ja tehdä lähetystyötä kaikkialla. Luulen muidenkin herätys-kristillisten yhteisöjen ajattelevan näin. Koska ne eivät teologiansakaan pohjalta pyri hankkimaan kirkkojen kääntymättömiä jäseniä seurakuntiinsa, he eivät pidä evankeliumin julistustansa proselytisminä. Kuitenkin innokas evankeliumin julistus koetaan monien kirkkojen taholta proselytismiksi.

Edellä kerrottua taustajännitettä vasten syntyy uskottavuus-ongelma: kotimaassa esiinnyttään yhdessä, mutta lähetyskentällä tilanne on päinvastainen. Siksi kaikkialla yhteistyö tulisi rakentaa, ei hymistelyn, vaan uskottavuuden ja teologisen ja käytännön realismin pohjalle. Täysin eri laidoillakin olevien tunnustuskuntien yhteinen todistus on silti mahdollinen edellä mainittujen projektien lisäksi muun muassa moraalialla, avioliittoa, rauhaa ja rasismia koskevissa asioissa. Olen iloinnut monista Paavin viimeaikaisista kannanotoista, muun muassa *Ecce Homo* -näyttelyyn ja Saksan lakimuutoksiin, jotka

virallistaisivat samaa sukupuolta olevien avioliitot ja sallisivat pappisvihkimykset. Samoin olen iloinnut ortodoksien lausumista.

On vaikeaa asettua tasavertaisena kuuntelemaan toista, eihän edes yhteydestä ole yhteneväistä näkemystä. Alustajan kysymykseen viitaten voimme kuitenkin seisahtua ja kysyä täällä, miten ja missä määrin voimme olla aidosti avuksi toisillemme. Meidän ei tarvitse olla kuin maalauksen aalloilla keikkuvat ruukut, joiden kyljessä luki: “Jos me kohtaamme toisemme, me molemmat uppoamme.”

V

KOSOLTI KOKEMUKSIA – MONIA MAHDOLLISUUKSIA

Experiences and Opportunities in Himalayan Region

Mannu Rongong

In John 4:34–38 Jesus talks about four main things that we need if we are to reach our countries with the gospel of our Lord and Saviour Jesus Christ;

1. commitment,
2. vision,
3. confidence in God's provision, and
4. unity in the body of Christ.

If we have these God will allow us to see many open doors – more opportunities.

In a closed country like Nepal telling people about Christ is illegal. If we are caught sharing our faith with others or baptizing someone the sentence is three and six years in prison respectively. It still is. Now after the democracy one is only free to change religion on his or her own will. When they hear about the only true God – after worshipping 33 million gods and goddesses (Hindus) all their life – they commit their life to Him and start telling about Him to the others also.

I would like to share here some examples from Nepal.

Prayer is Basis

Prayer is basis of Christian life in Nepal. Because of the low literacy rate many women can not go out preaching or to Bible studies. We have developed prayer seminars for them and when they learn to pray their prayer is very effective and powerful. Many churches are multiplying as a result of prayer. We have a strong movement of prayer among women. They are actively involved in praying for the lost souls and claiming the land for the Lord (Ps. 2:8). They have learned to gossip the gospel, so wherever they go they take the opportunity to share the good news.

40 % of the Christian population have come to know the Lord through healing and the rest have seen miracles and healing and have other experiences. Prayer have played a vital role in the Christian growth of Nepal. But person to person evangelism is the main part of Christian life in Nepal. It is a way of life for most of the Christians, especially the new converts.

Imparting Vision

Imparting vision is also very important. We bring Christians together in seminars and conferences very often and share each other's experiences and testimonies. We share visions to help them to understand the need of the gospel and encourage young people to attend short term discipleship training rather than long term Bible College.

God uses a small heart full of compassion more than a big head full of theological knowledge. This is my own experience. We have training centers based on Matthew 28:18–20 and

2. Timothy 2:2 all over Nepal to train new converts on how to share their faith and how to make others become disciples of Christ.

Dhawa – Attack with the Gospel

We impart vision for the gospel to the church in Nepal where there is manpower with strong commitment and different organisations like Campus Crusade for Christ who provide training and equipment such as Jesus film, projectors and generators for evangelism. Another organisation gives the literature for distribution and individuals provide the needed finances, sleeping bags, torch lights etc.

So different churches in one area come together to get the training and go out to a certain region with the gospel for one month and come back with tremendous results. We call it “DHAWA” which means attack, “Attack with the gospel”. Recently we have been doing this kind of Dhawa in Sikkim and other areas of northeast of India. Churches are coming together to reach their own areas. Hospitals, schools and prison cells are other opportunities for us.

We take opportunity to share the gospel in our birthday parties, weddings and even funerals where we invite our non-Christian friends and relatives to expose the good news.

Media

Nepali Jesus film has become a very effective tool for the multitudes of illiterate people out in the villages. This film is used by all the different organizations in many different countries. Radio is another effective media in Nepal. Christian programmes are being broadcasted from India and occasionally from Nepal itself. We are praying and trying to get the Nepal TV to broadcast Nepali Jesus film. Very few people have access to Internet.

Social Work

United Missions have set a tremendous example for us where 30 to 33 different denominations and organisations are working together as a body of Christ. The social work they are doing can not be done by the national Christians. They have prepared the hearts of the people with their good works and it has become easy for the national Christians to sow the seed of the gospel. We are now reaping the harvest. We praise God for the work of United Missions to Nepal.

As we do the work of evangelism – God draws people to His kingdom. But we can not ignore the tremendous need for literacy programme, skill development training, income generating plans and also the need for teaching health and hygiene, and family life seminars. That is where we need the help of social organisations. We must show our love in action otherwise we will lose many souls. Social work is one way of communicating Gods love for people.

Need of Partnership

We have very limited resources but still the Lord has been so gracious and merciful to provide our needs in different areas. The work can not be done by single church or organisation. The responsibility has been given to the whole body of Christ – the universal Christian church. So missionary endeavours in evangelism, training, relief, development, church planting and mobilization for cross-cultural missions should go on unhindered.

If we are faithful to God, obedient to the mandate of Christ and unwavering or firm in our commitment, then we will get the job done by the end of this century. So people or social organisation from the West where you have many resources can join hands in partnership with the nationals. When we come together with our individual gifts and God-given resources we can function as a complete body which glorifies the Lord.

In conclusion I would like to say that in our experience prayer, evangelism, social work and media are the four most important things together with the power and spirit of God. We need to fulfill the Great Commission in our generation.

Lyhennelmä Mannu Rongongin alustuksesta

Kosolti kokemuksia – monia mahdollisuuksia

Kokemuksia ja mahdollisuuksia Himalajan alueella

Nepalissa Kristuksesta kertominen on laitonta. Kuitenkin demokratisoitumisen jälkeen uskonnon vaihtaminen on jokaisen oma asia. Palveltuaan koko ikänsä 33 miljoonaa hindujumalaa ja -jumalatarta moni joka kuulee yhdestä todellisesta Jumalasta sitoutuu kertomaan hänestä toisillekin.

Rukous on noussut kristillisen elämän tärkeimmäksi voima-varaksi erityisesti naisten keskuudessa, joista monet ovat luku-aidottomia. Kirkot kasvavat laajenevan rukousliikkeen ja henkilökohtaisen jakamisen seurauksena. Naiset ovat oppineet "juoruamaan Jumalan sanaa".

Jumala käyttää enemmän pientä sydäntä, joka on täynnä myötätuntoa, kuin suurta päätä täynnä teologista tietoa. Tiedän sen kokemuksesta. Kristityt myös kokoontuvat yhteen rohkaisemaan toinen toisensa näkyä, jotta he ymmärtäisivät evankeliumin merkityksen. Nepalissa kirkkojen ja kristillisten järjestöjen voimavarat jaetaan ja työhön osallistuvat koulutetaan. Esimerkkinä suosittu Jeesus-filmi, jonka esittämiseen tarvittavat projektorit ja generaattorit ovat yhden järjestön vastuulla, toinen huolehtii kirjallisuuden jakelusta. Yksityiset kristityt tukevat taloudellisesti ja antamalla varusteita.

Kutsumme alueellista evankelioimistystä nimellä "dhawa", mikä tarkoittaa hyökkäystä. Kirkot työskentelevät yhdessä tavoittaakseen alueensa väestön. Työtä tehdään myös sairaaloissa, kouluissa ja vankiselleissä. Käytämme tilaisuuden kertoa hyvää sanomaa myös

syntymäpäiväkutsuilla, häissä, jopa hautajaisissa, joihin kutsumme ei-kristittyjä ystäviämme ja sukulaisia.

Radio tavoittaa huomattavan osan nepalilaisia, ja kristillisiä ohjelmia on lähetetty sekä Intiasta että Nepalista. Nepalin-kielinen Jeesus-filmi pyritään saamaan myös Nepalin televisioon. Harvoilla ihmisillä on käytössään internet.

Nepalin yhdistyneen lähetyksen (*United Missions to Nepal*) työ on esimerkki merkittävästä sosiaalisesta työstä, jossa voimansa yhdistäen kristityt eri tunnustuskunnista ja maista tekevät työtä, jota nepalilaiset kristityt eivät voi tehdä.

Emme saa ummistaa silmiämme tarpeelta lukutaitotyöhön, opetukseen käytännön taidoissa, itsekannattavuusprojekteihin sekä koulutukseen terveyden, hygienian ja perhe-elämän kysymyksissä. Näillä alueilla tarvitsemme sosiaalisten järjestöjen apua. Siinä me välitämme Jumalan rakkautta käytännön teoissa.

Yksi kirkko ei kykene kantamaan vastuuta kaikesta työstä. Vastuu on koko maailmanlaajan Kristuksen kirkon. Niinpä lähetystyön kaikissa muodoissaan tulee jatkua esteittä. Kun työtä tehdään yhdessä, tulevat erilaiset Jumalan antamat lahjat käyttöön Jumalan kunniaksi.

Kommenttipuheenvuoro

Mannu Rongongin alustukseen

Kosolti kokemuksia – monia mahdollisuuksia

Markku Kotila

Evangelikaalinen perintö

“If for Wales, why not for the whole world?” Myöntävästä vastauksesta tähän walesilaisen Thomas Charlesin kysymykseen syntyi maailmanlaaja tunnustusrajat ylittävä raamattuseuraliike. Liikkeen syntylegenda kertoo 16-vuotiaasta tytöstä Mary Jonesista, joka kulki 42 kilometriä jalkaisin saadakseen ostettua Raamatun pienillä säästöillään. Tyttö purskahti itkuun kuullessaan, että pastori oli luvannut kaksi jäljellä olevaa Raamattua jo muille. Mutta pastorin sydän heltyi ja tyttö sai Raamattunsa. Pian tapahtumat jälkeen pastori Charles tapasi ystäviään ja etsi heidän kanssaan ratkaisua Walesin ja koko Britannian raamattupulaan. Tuossa keskustelussa lausuttiin myös uusia teitä avannut kysymys: “If for Wales, why not for the whole world?”

Vastauksena kysymykseen syntyi siis raamattuseuraliike, joka tänään on järjestäytynyt Yhtyneet Raamattuseurat (*United Bible Societies, UBS*) nimen alle. Liike toimii yli kahdessa sadassa maassa. UBS:llä on tänään 135 kansallista jäsenseuraa. Sen työyhteydessä on kirkkoja laajemmin kuin missään muussa tunnustusrajat ylittävässä liikkeessä protestanteista katolisiin ja ortodokseihin. Aion käyttää minulle tänään uskotun ajan tämän liikkeen ekumeenisen tien esittelyyn. Uskon, että näin voi aueta meille myös polkuja yhteiseen tulevaisuuteen.

Edellä mainittu kysymys “If for Wales, why not for the whole world?” synnytti ensin Britannian ja Ulkomaiden Raamattu-seuran vuonna 1804 (*British and Foreign Bible Society*, BFBS). Pian kansallisia seuroja syntyi eri puolille. Raamattutyö laajeni siirtomaavallan aikana neljään ilmansuuntaan. Suomeen liike tuli skotlantilaisen raamattulähetin John Patersonin mukana 1812. Tuon ajan luterilaiseen yhtenäiskulttuuriin tottuneessa Suomessa oli peräti kumouksellista, että vapaakirkollinen Paterson sai luterilaisen arkkipiispa Tengströmin ja uuden vallanpitäjän edustajan kenraalikuvernööri Steinheilin perustamaan Suomen Pipliaseuran maan raamattupulaa helpottamaan. Hanke rahoitettiin Patersonin tuoman vapaakirkollisten brittien raha-lahjan ja ortodoksisen tsaarin yksityisvaroista saadun avustuksen turvin.

Sama tuon ajan mittapuissa miltei hulvaton ekumeeninen meno jatkui Pietarissa, missä Patersonin vaikutuksesta perustettiin seuraavana vuonna Venäjän Pipliaseura. Seuran raamatun-käännöstyö vähemmistökielille kukoisti toiminnan alkuvuosina osittain siksi, että seuralla oli läheiset suhteet tsaarin hoviin. Leo Tolstoi kuvaa nelisenkymmentä vuotta myöhemmin ilmestyneessä romaanissaan *Sota ja rauha* keskustelua seuran alkuvuosilta seuraavasti: “ ‘Mitä tämä kaikki hömpötys on...’, Denisov kysyi, ‘jatkuuko se yhä?’ ‘Jatkuuko yhä?’ sanoi Pierre. ‘Pahempana kuin koskaan. Koko hallitus on yhtä raamattu-seuraa.’ ”

On hyvä muistaa, että Tolstoin kuvaus on osa romaania ja sellaisena fiktio. Mutta sekä Suomen Pipliaseuran syntyminen että Tolstoin kuvaus oloista Venäjän hovissa kuvaavat sitä ekumeenista mallia, jolla eri kirkkoja lähestyttiin raamattu-seuraliikkeen alkuvuosina. Kyseessä oli juuriltaan evankelikaalinen liike, joka etsi työyhteyksiä käyttäen hyväksi henkilökohtaisia suhteita ja vallanpitäjien mielisuosiota. Tunnustusrajat ylittävä yhteistyö oli yksilöiden yhteyttä ja yksilöiden yhteistyötä. Tässä oli mallin vahvuus mutta myös sen heikko kohta. Kun poliittinen tuuli kääntyi Venäjällä, joutui myös Venäjän Pipliaseura ekumeeniseen vastatuuleen.

Klassinen raamattuseuraliike näki tehtäväkseen levittää Raamattua kielellä, jota ilmiset ymmärtävät, hinnalla, johon ostajalla on varaa, ja ilman opillisia kommentteja (*without note and comment*). Viimeksi mainittu periaate oli protesti raamattu-laitoksille, joissa oli opillisia reunahuomautuksia ja alaviitteitä lukijan opastamiseksi oikealle tielle. Haluttiin siis levittää puhdasta Raamattua.

Käytännössä tämän ekumeeninen pragmatismi johti esimerkiksi Suomessa siihen, että raamattulaitoksista jätettiin vähin äänin pois niin sanotut deuterokanoniset kirjat. Puhdas Raamattu merkitsi siis vielä tuolloin protestanttista Raamattua.

Raamattutyö kirkkojen välisenä yhteistyönä

Muutoksen yksilöistä lähtevään ekumeenisen raamattutyön malliin toi toinen maailman sota ja sen aiheuttama tuho Euroopan sydämessä. Toukokuun 9. päivänä 1946 perusti kuusi kansallista Pipliaseuraa – Suomen Pipliaseura niiden joukossa – Yhtyneet Raamattuseurat koordinoimaan kansallisten seurojen yhteisiä hankkeita. Päällimmäisenä tehtävänä oli vastaaminen sodan runteleman Euroopan raamattupulaan. Pian työ kuitenkin laajeni maailmanlaajaksi yhteistyöksi. Samalla alkoi myös aueta uusia teitä tunnustusrajat ylittävän yhteistyön kehittämiseksi.

Eräs merkittävä askel uudella tiellä liittyy modernin käännosteorian kehittäjän Eugene Nidan nimeen. Nidan kehittämän ns. dynaamisen vastaavuuden periaate toi kysymyksen ekumeenisesta yhteistyöstä raamatunkäännös-työssä uuteen valoon. Kyse ei ollutkaan enää sanojen, vaan ajatusten ja laajempien kokonaisuuksien kääntämisestä. Tällöin kysymykset tekstin ymmärtämisestä ja tulkinnasta tulivat uudella tavalla esityslistalle. Syntyi oivallus, että Raamatun kääntämisen tulee olla kirkkojen välistä yhteistyötä.

Ehkä voimakkaimman tukijan ajatus raamattutyöstä kirkkojen välisenä yhteistyönä sai nykyisestä Cantenburyn emeritus-arkkipiispasta lordi Cogganista, jonka panos Yhtyneiden

Raamattuseurojen ekumeenisen linjan muotoutumisessa oli varsin merkittävä, ehkä jopa ratkaiseva. Vielä Vatikaanin toisen konsiilin istuessa laadittiin marraskuussa 1964 ehdotus periaatteista noudatettavaksi katolisten ja protestanttisten raamatunkääntäjien yhteistyössä. Teksti oli paljolti Nidan muotoilema. Lopullisen muotonsa ja allekirjoitukset suositus sai vuonna 1968. Vaikka kyse oli Vatikaanin, siis yhden suuren kirkon, ja UBS:n sopimuksesta, sillä oli kauaskantoisia seurauksia ja heijastusvaikutuksia muuhun ekumeeniseen raamattutyöhön. Asiakirja sisältää pelisäännöt deuterokanonisten kirjojen sijoittelusta yhteisissä raamatunkäännöksissä. Se asettaa yhteisen käännöstyön tavoitteeksi sen, että kaikki kirkot, jotka käyttävät kyseistä kieltä, voisivat hyväksyä käännöksen ja käyttää sitä. Kyse ei siis ollut viime kädessä vain katolisen kirkon mukaan tulosta Yhtyneiden Raamattuseurojen työyhteyteen tai katolisten erityisintressien varmistamisesta, vaan uudesta ekumeenisesta mallista raamattutyössä. Ajatus raamattutyöstä kirkkojen välisenä yhteistyönä sai näin ensimmäistä kertaa sopimuksen muodon.

Itä-Euroopan avautuminen ja ortodoksisten kirkkojen raamattutyö

Kylmän sodan kaudella Yhtyneet Raamattuseurat ylläpiti yhteyksiä itäisen Euroopan kirkkoihin toimittaen lähinnä raamattupaperia ja painotyössä tarvittavia välineitä sekä Raamattuja. Muurien murtuessa yhteistyö ortodoksisten kirkkojen kanssa tuli kuitenkin aivan uuteen vaiheeseen. Yhteistyössä kussakin maassa toimivien kirkkojen kanssa Yhtyneet Raamattuseurat laati vuonna 1990 nelivuotisohjelman, jolla vastattiin huutavaan raamattupulaan. Ohjelman puitteissa levitettiin 40 miljoonaa Raamattua tai Uutta testamenttia. Samanaikaisesti sovittiin kirkkojen kanssa kansallisten piipia-seurojen perustamisesta Itä-Euroopan ja entisen Neuvostoliiton alueelle. Tänäpäni niitä on 25.

Hankkeen alkuvaiheessa oli tärkeä huolehtia raamattujakelusta pääkielillä. Mutta samanaikaisesti koottiin eri tahojen voimat myös

yhteistyöhön raamatunkäännöstyössä. Totalitarismin aikana virranneista pienistä puroista kasvoi pian suuri virta tuomaan ravintoa kaikkien kirkkojen hengelliseen elämään. Suomalaiselle ekumeeniselle yhteistyölle ehkä keskeisin näistä käännöshankkeista on Raamattu Suomen Suvulle -hanke, jonka piirissä käännetään kirkkojen välisenä yhteistyönä Raamattua 12 sukukielellemme.

Ensi helmikuussa kokoontuvat Itä-Euroopan ja Lähi-idän kirkkojen edustajat Yhtyneiden Raamattuseurojen kutsusta konsultaatioon, jossa kansalliset piiphiaseurat etsivät yhdessä kirkkojen kanssa tapoja, joilla ortodoksiset kirkot voisivat omista lähtökohdistaan käsin rikastuttaa yhteistä työtä.

Tähän kiteytyykin Yhtyneiden Raamattuseurojen ekumeeninen malli: kirkkojen yhteistyötä yhdessä sovituilla ehdoilla.

Yhtyneiden Raamattuseurojen verkosto tänään

Mieleen on tässä vaiheessa ehkä noussut kysymys: Ketkä ovat tänään kuvaamani ekumeenisen mallin takana. Ehkä asian hahmottamista helpottaa, kun kerron jotakin Yhtyneiden Raamattuseurojen johtohenkilöistä. Järjestön pääsihteeri on skotlantilainen vapaan presbyterisen kirkon pastori Fergus Macdonald, joka on Suomessa vierailut muun muassa Lausannen komitean vieraana. Perinteisesti Yhtyneiden Raamattuseurojen ekumeenisen linjan takuumiehinä ovat järjestön presidentti ja alueittain valittavat varapresidentit. Vuodesta 1996 presidenttinä on toiminut perulainen Samuel Escobar, joka kuului Lausannen julistuksen pääarkkitehteihin. Euroopan ja Lähi-idän alueen varapresidentteinä toimivat egyptiläinen koptikirkon piispa Moussa ja ranskalainen katolinen vikaari François Tricard. Aiemmin mainitsemani Canterburyn emeritusarkkipiispa lordi Coggan on edelleen liikkeen kunniapresidentti. Euroopan ja Lähi-idän alueen komitean puheenjohtajana toimii Suomessakin tunnettu libanonilainen evankelikaali Lucien Accad. Heissä siis ruumiillistuu kuvaamani Yhtyneiden Raamattuseurojen ekumeeninen malli, jossa

yhdistyvät kirkkojen väliseen yhteistyöhön perustuvan ekumeenisen lähetysyhteistyön ja uskovien yhteydelle rakentavan tunnustusrajat ylittävän yhteistyön parhaat perinteet.

Yhteinen raamattusunnuntai – yhteinen todistus

Tänä vuonna tulee kuluneeksi 450 vuotta ensimmäisen suomenkielisen Uuden testamentin kääntämisestä. Sen johdosta Pipliaseura teki aloitteen kirkkojen yhteisestä raamattusunnuntaista, jota vietettiin ensimmäistä kertaa viime huhtikuussa. Hankkeessa olivat mukana Suomen ekumeeninen neuvosto ja Suomen vapaan kristillisyyden neuvosto. Tarkoitus on, että yhteisestä raamattusunnuntaista tulee elävä traditio, joka yhdistää kirkkoja yhteisen Raamatun ja yhteisen raamattutyön merkeissä. Ensi vuonna raamattusunnuntaita vietetään 18. päivänä huhtikuuta. Raamattusunnuntai on avoin kutsu lähetysyhteistyöhön yhdessä sovituilla ehdoilla. Rukouksemme on, että raamattusunnuntaista kasvaisi kanava kirkkojen yhteiselle todistukselle uskon ytimestä, Jumalan sanasta.

Kommentar till Mannu Rongongs föredrag Experiences and Opportunities in Himalayan Region

Tor-Erik Store

Mina kommentarer bygger på erfarenheter från Senegal. Där min familj och jag bodde och arbetade under åren 1985–1992.

Senegal har en befolkning på drygt nio miljoner invånare. Landets officiella språk är franska, men i landet talas ett tjugotal stamspråk. 85 % av befolkningen beräknas vara muslimer, 5 % är kristna och en stor majoritet av dem katoliker.

En kommentar till en officiella statistiken: 100 % av befolkningen är animister. Så djupt sitter den gamla afrikanska sedvänjorna i folksjälen. Protestantisk mission har varit tillåten sedan 1960-talet. Senegals lutherska kyrka har i dag cirka 3000 medlemmar.

I detta muslimland, som ligger längst västerut i den stor muslimska världen råder full religionsfrihet. Statsmakten har inga officiella band till de olika religionssamfundet. Men det är klart att de muslimska ledarna spelar en stor roll bakom de politiska kulisserna. Att byta religion är fullt lagligt, men den som byter religion kan råka ut för en social isolering i sin hemmiljö.

Frågan om analfabetism är en stor fråga i ett land där bara cirka 1/3 av den vuxna befolkningen kan läsa och skriva. De första finländska missionärerna, som kom till Senegal år 1975 lade genast stor vikt vid att arbeta på stamspråket serere. I rask takt översattes Matteus evangeliet. Då översättningen skulle presenteras i byarna upptäckte

man att läskunnigheten var mycket svag. Då startades ett läskunnighetsprogram. Så har bibelöversättningsarbetet och alfabetiseringen från första början gått hand i hand. Det har också visat sig vara en stor fördel om barnen får lära sig läsa på sitt eget modersmål i stället för på det främmande språket franska.

Församlingen har fått sina nya medlemmar genom evangelisation, barn- och ungdomsarbete. Uner förekommer, men de spelar ingen större roll i omvändelserna till kristen-domen. Finska Missionssällskapetets missionsarbete har fått sin växtkraft från landsbygden. De unga som söker arbete i stor-städerna har fått utgöra kärnan i de församlingar som bildats i t.ex. huvudstaden Dakar.

Jesus filmen har använts i evangelisationen i Senegal. Det finns versioner på några stamspråk. Filmen väcker nog sensation, men den har inte spelat någon framträdande roll i evangelisationen.

En större roll har de radioprogram spelat, som sänts i den senegalesiska radion. I radion är det officiella språket franska, och därför väcker det sensation om ett program sänds på ett stamspråk. Kallelser att inleda arbetet i några byar har kommit till kyrkan av radiolyssnare.

Det sociala arbetet innefattar, hälso- och sjukvård, brunnsprojekt, litteraturarbete, skolhem, läsesalar mm. I tider av hungersnöd har ris utdelats. Den utdelningen har skett i nära samarbete med de lokala myndigheterna och hjälpen har delats ut till de mest behövande, oberoende av religion.

Enheten i den kristna församlingen är viktig. Ekumenik har praktiserats med den katolska kyrkan på lokalplanet. Men aldrig på det officiella planet. Olika samarbetsformer mellan de olika protestantiska samfundet förekommer. Då den lutherska kyrkans konstitution skulle skrivas aktualiserades frågan om nattvarden. Vem skall bjudas in till nattvardsfirandet? Senegaleserna ansåg att nattvardsbordet skall vara öppet enbart för lutheranerna. Jag tog då till orda och sade: Skall vi importera till Senegal alla de gränser och

klyftor, som uppstått mellan samfunden i Amerika och Europa på 1800-talet? Nej, det ville man inte. I dag när nattvard firas kallas alla som är döpta att delta i nattvardsfirandet. Ett litet men viktigt steg på enhetens väg.

Kommenttipuheenvuoro

Mannu Rongongin alustukseen

Kosolti kokemuksia – monia mahdollisuuksia

Mirjami Ylenius

Lapset – suurin saavuttamaton ihmisryhmä

Lapset ovat ylivoimaisesti suurin saavuttamaton ihmisryhmä: joka kolmas maapallon asukas on lapsi (n. 2 miljardia) ja heistä vain 20 % on kuullut evankeliumin ilosanoman. Kaikista maailman lapsista 1,4–1,6 miljardia elää maissa tai olosuhteissa, joissa heillä on hyvin vähän tai ei ollenkaan mahdollisuuksia kuulla Jeesuksesta.

Olen työtoverini Raili Väisäsen kanssa levittänyt näkyä lasten evankelioimisesta ja kouluttanut lapsityöntekijöitä yli 18 vuotta Afrikassa, Aasiassa ja Itä-Euroopassa. Kokemus on osoittanut, että saavuttaaksemme lapset meidän on

1. Välitettävä näky lapsityöstä seurakuntien johtajille. Esim. *India Bible Literaturen* järjestämään seminaariin kutsuttiin Andra Pradeshin kaikkien evankelisten kirkkokuntien johtajat (anglikaanit, baptistit, helluntailaiset, luterilaiset, presbyteerit ja jopa adventtikirkon edustaja). Eräs pastori totesi: “Olen ollut 45 vuotta Herran todistaja enkä ole tiennyt, että lapsillekin tulee kertoa evankeliumi.”
2. Opetettava kristittyjä vanhempia vastuuseen lastensa hengellisistä tarpeista. Esim. Keniassa puhuessani eräässä seurakunnassa tästä asiasta koko tuhatpäinen seurakunta teki parannusta. Sama tapahtui eräässä seurakunnassa Japanissa.

3. Koulutettava lapsityöntekijöitä seurakuntiin. Tavoitteenamme on kouluttaa jokaiseen kohdemaahan kouluttajat. Esimerkiksi vuonna 1991 koulutimme yhteistyössä *Mission Possible* -järjestön ja Helluntaiunionin kanssa 42 kouluttajaa kuukauden mittaisella kurssilla. Kolmessa vuodessa nämä kouluttivat 10 000 uutta pyhä-koulunopettajaa ja 350 kouluttajaa. Alkuperäisistä 42 kouluttajasta 36 on edelleen aktiivisesti koulutustyössä IVY-maissa. Keniassa teimme itsemme tarpeettomiksi vuonna 1990. Viime vuonna saimme koulutuksen päätökseen Etiopiassa yhteistyössä *Compassion Internationalin* ja F.F.F.M:n kanssa. Todistuksen sai 80 kouluttajaa 17 eri kirkkokunnasta.

4. Autettava kansallisia seurakuntia saamaan opetusmateriaalia omalla kielellään. Esimerkiksi Keniassa toteutimme kolmevuotisen, suahilinkielisen opetuspaketin. Opetusmateriaalista on huutava pula esimerkiksi Intiassa. *All India Sunday School Associationin* puheenjohtaja Dr. Absalom pyysi meiltä apua opetusmateriaalin saamiseksi Intian 16 pääkielelle. Järjestöllä on kaikki ikäluokat kattava valmis opetussuunnitelma, mutta varat sen painattamiseksi puuttuvat.

Lasten saavuttaminen ilosanomalla on niin valtava haaste, että meidän tulisi yhdistää voimamme päästäksemme tavoitteeseemme: evankeliumi jokaiselle lapselle.

YHTEINEN RAAMATTU

Valtter Luoto

Paavali kirjoittaa kirjeessään Filemonille muun muassa: “Rukoilen, että yhteinen uskomme auttaisi sinua käsittämään kaiken sen hyvän, minkä Kristus on meille antanut.” (Filem. 6). Tämän tulee olla meidän yhteinen rukouksemme ja yhteinen odotuksemme tässä harvinaislaatuisessa tapaamisessamme.

Tälle hetkelle annetussa otsikossa on kaksi kristillisen uskon keskeistä asiaa: Raamattu ja yhteisyys.

Onhan olemassa vain yksi, kaikkien yhteinen Jumala. On vain yksi, kaikille tarkoitettu Jumalan suunnitelma yhden ihmis-kunnan pelastumiseksi. Tämä Jumalan suunnitelma keskittyy Jeesukseen Kristukseen, yhteen välimieheen ihmisen ja Jumalan välillä. Tämä Jumalan suunnitelma hyväksemme on meille kaikille ilmoitettu Jumalan sanassa, Jumalan ilmoituksessa, yhdessä ja meille kaikille yhteiseksi tarkoitettussa Raamatussa.

Sanoma yhteydestä on yhteisen Raamattumme sanoma meille, siis Jumalan sanoma. Se on sanoma, joka pakostakin hiljentää ja panee kuuntelemaan. Eikä liene niinkään harvinaista, että se tekee meistä myös syyllisiä.

Voisimme kyllä aidolla kristillisellä hyvántahtoisuudella ja “kaikenparhain-päin-selittämisen” hengessä sanoa, että meillä on yhteinen Raamattu, jonka äärelle on hyvä kokoontua iloitsemaan yhteydestä.

Tämän jälkeen tekee kuitenkin mieli tehdä tuhma kysymys: “Onko meillä todella yhteinen Raamattu?” Rehellinen vastaus tähän lienee, että meillä ei käytännössä kuitenkaan ole yhteistä Raamattua. Me ryhmitymme jo Raamatun äärellä erilaisiin pienryhmiin. Voisimme tarkastella Raamatun tekstitradiotiota ja tulla sen tarkastelun kautta erilaisiin tuloksiin. Raamatun kanoniset tai sen deuterokanoniset kirjat herättävät erilaisia mielipiteitä. Valitsemme tarkasti ryhmämme sen mukaan onko ryhmän raamattunäkemyksensä fundamentalistinen, konservatiivinen, historiallis-kriittinen, moderni tai liberaali tai jotakin näiden välillä.

Me toimimme tavallisesti, kuten Uuden testamentin tutkija, tri N.T. Wright sanoo *Christian History* -lehden uusimmassa numerossa julkaistussa haastattelussaan, joka koski Jeesuksen historiallisuutta:

Teologit sanovat tavallisesti Uuden testamentin evankeliumitekstien äärellä: ‘Näillä sanoilla Jeesus itse asiassa tarkoitti...’ Ja sitten seuraa jotakin, mitä Luther tai joku muu myöhemmän ajan teologi on sanonut. Meidän tulisi ennemminkin kysyä itseltämme, miksi Jeesus käytti juuri niitä sanoja, joita Hän käytti, eikä myöhempien teologien käyttämiä sanoja. (*Christian History*, Issue 59, Vol. XVII, No 3)

Kuinka paljon me voimme odottaa yhteyttä Raamatun varaan rakentuvassa lähetystyössä, missiossa, jos jo perustus jakaa meitä erilleen? Vai voiko meillä olla yhteyttä vain niiden kanssa, jotka kuuluvat raamattunäkemyksessään samaan ryhmään, joilla siis on yhteinen Raamattu?

Haluan nyt kuitenkin unohtaa nämä kysymykset ja sinänsä tärkeät näkökohdat. Olen leikkinyt hurjalla ja hullulla – ja myös mahdottomalla – ajatuksella. Entäpä jos meille olisi mahdollista tyhjentää aivojemme muisti, alustaa se uudelleen, kuten voimme tehdä tietokoneellemme. Jos voisimme irrota täysin omasta perinteestämme, omasta raamattutraditiostamme, ja alkaa yhdessä lukea yhteistä, meille annettua Jumalan ilmoitusta aivojen muistilevy uudelleen alustettuna. Mikä olisi tulos? Mikä olisi yhteyden

kokemus? Kysymys on niin mahdoton, että vastaustakin on siihen mahdoton kuvitella. Siitä huolimatta ajatusleikki viehättää minua.

Aina Uuden testamentin alusta alkaen ihminen on kuitenkin raadollisesti jakautunut eri ryhmiin tämän yhden ilmoituksen äärellä. Paavali joutui muistuttamaan jo korinttilaisia tästä esittäen kuuluisan retorisen kysymyksensä: “Onko Kristus jaettu?” (1. Kor. 1:13). On kuitenkin vain yksi ja kaikkien yhteinen Kristus. Ilman tätä painavaa muistutusta me voisimme Kristuksenkin jakaa kenties omien kannatuslukujemme prosenttisuhteessa.

Kaiken teologisen keskustelun keskellä, erilaisten totuuksien jännitteessä ja kiireellisen tekemisemme hurmiossa meidän olisi opittava itse hiljentymään lapsenomaisesti ja yksinkertaisesti Raamatun sanan äärellä, yhdessä ja erikseen.

Hiljaisuutta käsittelevässä kokoomateoksessa *Hiljaisuuden etsijöitä* (toim. Tertti Lappalainen) Benedicta Idefelt kirjoittaa tämän hiljentymisen tuloksesta. Hän viittaa ensin Martin Buberiin, jonka mukaan “samoin kuin auringonpimennyksen aikana kuu tulee auringon ja maan väliin, samoin jotakin on työntynyt meidän ja Jumalan välille: kuva, jonka olemme hänestä tehneet. Se on este tiellämme Jumalan luo”.

Sen jälkeen Idefelt kirjoittaa:

Kun vapautamme mieleemme kaikista ajatuksista ja kuvista, huomaamme vähitellen, kuinka syväksi ja hienovireiseksi aistiemme ja henkemme havaintokyky tulee. Tie Jumalan luo on vapaa. Emme nimittäin voi vapautua täydellisesti, niin kauan kuin olemme huolestuneita ongelmistamme. Emme saa edes ajatella: onko tästä minulle mitään hyötyä?

Suurin este aidolle mietiskelylle on itsekeskeisyytemme. Luulemme olevamme kaiken keskipiste ja näemme kaiken epätodellisesti, ainoastaan suhteessa itseemme. Mietiskellessä alamme nähdä todellisuuden ja sen, että Jumala on keskipiste.

Näin koko perspektiivimme muuttuu. Alamme nähdä myös toisen ihmisen erilaisessa valossa, ja suhteemme häneenkin muuttuu. Asenteemme ei ole enää riippuvainen sympatiasta tai antipatiasta. Koko arvo-asteikkomme muuttuu. Se ei enää perustu egoon, henkilökohtaiseen menestykseen, itsensä ylentämiseen tai muihin senkaltaisiin rajoittaviin faktoihin. Nyt se perustuu Jumalaan.

Tämä voi tapahtua meille avoimen Raamatun äärellä. Mutta koska emme voi päästä eroon omasta perimästä, eikä se liene tarpeellistakaan, onko meidän yhteytemme vain tehtyä ja inhimillisen rajoittunutta? Missä määrin ja miten siinä ja sen kautta lähetystyössämme kaikesta huolimatta voidaan kokea jumalallista koskettavuutta ja syvyyttä?

Yhdyn Risto Ahosen eilen esittämään painavaan huomautukseen siitä, että jos evankeliumi asetetaan kyseenalaiseksi, loppuu lähetystyö. Yhteinen Raamattu voi löytyä ja yhteys syntyä sitä paremmin, mitä selkeämmin me osaisimme porautua kuori-kerrosten läpi evankeliumin ytimeen. Ei vain toisille julistettavaan evankeliumiin, vaan myös itse omakohtaisesti koettavaan.

Kun äsken lainasin roomalaiskatolista kirjoittajaa, lainaan vielä epähelluntailaisesti ortodoksista opettajaa. Samaisessa hiljaisuutta käsittelevässä teoksessa Helsingin ortodoksisen seurakunnan kirkkoherra Veikko Purmonen muistuttaa lukijoitaan hesykasti-isien painottamasta niin sanotusta Jeesuksen rukouksesta: “Herra Jeesus Kristus, Jumalan Poika, armahda minua syntistä.”

Purmonen jatkaa:

Merkittävää Jeesuksen rukouksessa on sen äärimmäinen yksinkertaisuus. Se sopii yhtä hyvin aloittelijoille kuin rukouselämässään pitkälle kehittyneille. Kuitenkin se on samalla hyvin syvälinen ja rikassisältöinen rukous. Siinä tulee ilmi Jumalan suuruus ja ihmisen pienuus. Siinä korostuvat kristillisen uskon keskeiset opetukset Jeesuksen jumaluudesta ja ihmisyydestä sekä hänen suorittamastaan pelastustyöstä.

Sitten hän lainaa vielä arkkipiispa Paavalia:

Rukoukseen ‘Herra Jeesus Kristus, Jumalan Poika, armahda minua syntistä’ sisältyy koko evankeliumi, koko kristinuskon totuus: inkarnaatio ja Pyhä Kolminaisuus... Jeesuksen rukouksessa on lisäksi kristillisen rukouksen kaksi perusmomenttia. Siinä kurkotamme ylös kohti Jumalan kunniaa ja vetoamme Hänen rakkauteensa – Herra Jeesus Kristus Jumalan Poika! Ja palaamme alas: tunnemme oman raadollisuutemme, syntisyytemme ja kadumme – armahda minua syntistä! Siihen sisältyy toivo ja luottamus: Jumala hyväksyy meidät, vaikka olemme syntisiä.

Joskus tuntuu, että tämän pitemmälle en ole vielä Raamatun äärellä päässytäkään. Siinä niin lähetysteologia kuin muukin teologia yksinkertaistuu ja pelkistyy ihmisen omaa viisautta nöyryyttävään tasoon. Ja vielä enemmän: Joskus välähdyksen-omaisesti tajuan, että sen pitemmälle ei ole tarkoituskaan päästä. Sille pohjalle pysähtyen voin rakentaa kestäväälle perustukselle elämäni rakennuksen.

Rakkaat sisaret ja veljet! Jos me unohdamme tai syrjäytämme tämän yhteisen Raamattumme keskeisen ilmoituksen, Jumalan puheen meille itsellemme, meillä ei ole paljonkaan toivoa vaikuttavasta ja merkityksellisestä yhteydestä enempää täällä kuin lähetystyössäkään. Mutta jos me avoimen, yhteisen Raamattumme äärellä löydämme itsemme hiljentyneinä tähän yksinkertaiseen rukoukseen, kuulemme yhdessä myös Jumalamme vaikuttavan vastauksen ja meillä on

edessämme kaikki Jumalan armossaan meille antamat mahdollisuudet. Niin myös lähetyksen suuressa ja yhteisessä tehtävässä. Olemme oikean tien päässä.

Onko Kristus jaettu? Onko Raamattu jaettu? Ei ole. Löytäkäämme siis itsemme ja toisemme, yhteinen Kristus ja Taivaallinen Isämme sekä Hänen meille antama missio tämän yhteisen ja sanomaltaan sittenkin yksinkertaisen Raamatun äärellä.

VIVAMON VIESTI

Suomen lähetysneuvotteluun Vivamossa 20.–22.10.1998 osallistui yli sata kirkkojen, kristillisten yhteisöjen ja järjestöjen edustajaa. Neuvottelun järjestämisestä vastasivat Suomen lähetysneuvosto, Suomen ekumeeninen neuvosto ja Suomen vapaan kristillisyyden neuvosto. Neuvottelussa hyväksyttiin seuraava viesti lähetysneuvottelun tervehdykseksi seurakunnille, kirkoille ja kristillisille yhteisöille.

Evankeliumi kuuluu kaikille kansoille ja jokaiselle ihmiselle, niin juutalaisille kuin ei-juutalaisille (Room. 1:16). Kristuksesta todistaminen on jokaisen kirkon, kristillisen yhteisön ja järjestön sekä yksityisen kristityn tehtävä. Me Suomen lähetys-neuvotteluun kokoontuneet olemme tietoisia lähetystehtävän keskeneräisyydestä. Ymmärrämme myös sen haasteen vaativuuden, jonka nopeasti muuttuva maailma sekä monet evankeliumin tavoittamattomat kansat ja Kristuksesta vieraantuneet ihmiset meille asettavat. Erityisenä huolenamme ovat kristillistä kasvatusta ja rakkautta vailla elävät lapset ja nuoret. Tahdomme vastata näihin haasteisiin ja sitoutua entistä syvemmin Vapahtajamme meille antamaan lähetystehtävään (Matt. 28:18–20; Joh. 20:21).

Olemme kokeneet, että erilaisista perinteistämme huolimatta on mahdollista oppia ymmärtämään ja kunnioittamaan erilaisia lähetyskäsitteitä ja toistemme tekemää työtä. Rohkaistessamme toisiamme vahvistamme yhteistä näkyä Jumalan lähetyksestä. Rukoilemme, että sanoma hänen sovittavasta rakkaudestaan Jeesuksessa Kristuksessa tavoittaisi mahdollisimman monia ihmisiä lähellä ja kaukana. Meitä rohkaisee tieto siitä, että kristittyjen määrä

Aasiassa, Afrikassa ja Latinalaisessa Amerikassa kasvaa voimakkaasti, ja että niiden kirkkojen lähetystyö on yhä laajempaa. Meidän lähetystyömme merkitsee yhteistyön tiivistämistä nuorten kirkkojen ja lähetysten kanssa kaikkialla maailmassa.

Odotamme, että tämän neuvottelun järjestäjäyhteisöt jatkavat rakentavaa keskustelua lähetysten tämän päivän ja tulevaisuuden kysymyksistä. Tällainen keskustelu on tarpeen, jotta lähetysnäkömme uudistuu ja vahvistuu. Se auttaa meitä myös ymmärtämään toisiamme paremmin lähetystoimintamme eri tasoilla. Kristittyjen vuorovaikutuksessa vieraus voi muuttua yhteydeksi ja erilaisuus rikkaudeksi (Room. 12: 4–8).

Rukoilemme, että Pyhä Henki johdattaa meitä kasvussamme yhteiseen lähetysvastuuseen (Joh. 17:21) sekä avaa meille mahdollisuudet ja osoittaa, miten voimme tämän tehtävämme suorittaa.

VIVAMOS BUDSKAP

Över etthundra representanter för kyrkor, kristna samfund och organisationer deltog i Finländsk missionskonsultation 20.–22.10.1998. Arrangörer var Finska missionsrådet, Ekumeniska rådet i Finland och Finlands frikyrkorådet. Nedan följer det budskap man enades om vid konsultationen.

Evangeliet tillhör alla folk och varje människa. Det är varje kristen kyrkas och samfunds och varje enskild kristens uppgift att vittna om Kristus. Vi som samlats till Finländsk missions-konsultation är medvetna om att missionsarbetet ännu är ofullbordat. Vi är också medvetna om den stora utmaning som utgörs av de snabba förändringarna i världen, de av evangeliet många onådade folken och människor som fjärmats från Kristus. Vårt särskilda ämne för bekymmer är barn och unga som växer upp utan kristen fostran och kärlek. Vi vill svara på dessa utmaningar och mer än tidigare förbinda oss till den missionsbefallning vår Frälsares givit oss (Matt. 28:1–20; Joh. 20:21).

Vi har upplevt att, trots våra olika traditioner, det är möjligt att lära sig förstå och respektera olika missionsuppfattningar och varandras arbete. När vi uppmuntrar varandra förstärker vi den gemensamma synen på Guds mission. Vi ber att budskapet om hans försonande kärlek genom Jesus Kristus skall nå så många människor som möjligt, när och fjärran.

Vi uppmuntras av beskedet om att de kristnas antal i Asien, Afrika och Latinamerika växer starkt och att dessa kyrkors missionsarbete är

ännu mer omfattande. Vårt eget missionsarbete innebär ett ökat samarbete med de unga kyrkorna och missionerna överallt i världen.

Vi förväntar oss att denna konsultations arrangörssamfund fortsätter det konstruktiva samtal om missionens nuvarande och framtida frågor. Detta samtal är nödvändigt, för att vår syn på missionen skall förnyas och förstärkas. Det hjälper oss också att förstå varandra bättre på olika nivåer i våra missionsåtgångar. Genom de kristnas växelverkan kan främlingskap utbytas i gemenskap och olikheter bli en rikedom (Rom. 12:4–8).

Vi ber att den helige Ande skall leda oss så att vi kan växa samman i ett gemensamt missionsansvar (Joh. 17:21), samt öppna för oss möjligheter och visa oss hur vi skall utföra detta arbete.

LOPPUSANAT

Juha Auvinen

Suomen lähetysneuvottelun päättyessä paitsi julkaistiin yhteinen Vivamon viesti myös ilmaistiin yhteinen huoli lähetystehtävän keskeneräisyydestä. Neuvottelun tuloksena eri taustoista tulleet kristityt kokosivat joukon suosituksia jatkotyöskentelyä varten. Näihin suosituksiin kuuluvat muun muassa voimien yhdistäminen nuorten innostamiseksi lähetystyöhön sekä yhteisen lähetyspyhän järjestäminen vuosittain kaikissa kirkoissa ja kristillisissä yhteisöissä. Neuvottelun osanottajat myös sopivat, etteivät puhu pahaa toisistaan, vaan rukoilevat toistensa ja yhteisten tavoitteiden puolesta.

Lähetysneuvottelun järjestäjäyhteisöt, Suomen ekumeeninen neuvosto, Suomen lähetysneuvosto ja Suomen vapaan kristillisyyden neuvosto ovatkin neuvottelun suosituksesta perustaneet yhteistyöryhmän neuvottelussa tehtyjen ehdotusten ja aloitteiden kehittämiseksi.

Yhteistyöryhmä on toukokuussa 1999 esittänyt, että kaikissa Suomen kirkoissa, seurakunnissa ja kristillisissä yhteisöissä vietettäisiin lokakuun toisena sunnuntaina yhteistä lähetyspyhää. Tavoitteena on, että maamme kaikissa seurakunnissa aktivoituttaisiin lähetyksen asialle samanaikaisesti. Yhteisellä lähetyspyhällä korostetaan paikallista missionaarisuutta ja yhteistä rukousta kaikkien kristittyjen yhteisen lähetystehtävän puolesta. Seurakuntien yhteisen esiintymisen toivotaan vahvistavan kristittyjen yhteistä todistusta, lisäävän keskeisen ja moni-ilmeisen lähetystehtävämme näkyvyyttä ja

tunnettuisuutta, innostavan erityisesti nuorisoa lähetysvastuuseen sekä vaikuttavan myönteisesti seurakuntien lähetyskannatukseen.

Yhteisen lähetyspyhän toteutus on esityksen mukaan samalla paikkakunnalla toimivien seurakuntien yhteisen luovuuden varassa. Näin paikallinen yhteyskin voisi palvella vain yhtä päämäärää, Jumalan suurta lähetystä kaikkialla maailmassa.

Pitemmällä aikavälillä yhteistyöryhmä on asettanut tavoitteeksi lähetysneuvottelun järjestämisen säännöllisesti. Se tutkii yhteistyömallien kehittämistä sekä teologisessa työskentelyssä että käytännön kysymyksissä.

Lähetysneuvottelu jatkotyöskentelyineen on täyttänyt odotukset, jotka neuvottelulle sitä valmisteltaessa asetettiin. Prosessi on lisännyt keskinäistä ymmärtämystä ja kunnioitusta. Se on tehnyt mahdolliseksi kartoittaa kristittyjen yhteisen todistuksen tarpeita ja etsiä rakentavia toimintamahdollisuuksia. Jää nähtäväksi, saako näky lähetysten yhteisestä tulevaisuudesta siivet, jotka kantavat uudella vuosituhannella.

LIITTEET

Lähetysten tulevaisuus – Missionens framtid

SUOMEN LÄHETYSNEUVOTTELU – FINSKA MISSIONSKONSULTATION 1998 20.–22.10.1998, VIVAMO

Lähetysneuvottelun tarkoitus:

Kirkkojen, kristillisten yhteisöjen ja lähetysjärjestöjen kohtaaminen, ja niiden lähetysajatteluun ja lähetystraditioon tutustuminen.

Tavoitteet:

- Lisätä keskinäistä ymmärtämystä ja kunnioitusta.
- Perehtyä maailmanlaajaan lähetysaasteeseen ja lähetysajattelun muutoksiin.
- Kartoittaa kristittyjen yhteisen todistuksen tarpeita ja etsiä rakentavia toimintamahdollisuuksia.

Missionkonsultationens syfte:

Att skapa en mötesplattform för kyrkor, kristna samfund och missionsorganisationer, samt lära känna deras missionstänkande och missionstradition.

Målsättning:

- Att öka den inbördes förståelsen och respekten.
- Att bli fortrogen med den världsvida missionens utmaningar och förändringarna i missionstänkandet.
- Att kartlägga behovet av ett gemensamt kristet vittnesbörd och hitta konstruktiva verksamhetsmöjligheter.

OHJELMA

Tiistai

20.10.

- 9.00 **Rekisteröityminen**, majoittuminen, tulokahvi
- 10.00 **Neuvottelun avaus**, kirkko
Yhteinen alkurukous
Avauspuhe, arkkipiispa John Vikström
- 10.50 Keitä me olemme?, EVKO
- 11.15 Mikä lähetysneuvottelu – ja miksi? Hannu Paavola
- 12.00 *L o u n a s*
- 13.30 **Alustus I**
MUUTOS, VAUHTI JA YLLÄTYKSELLISYYS
Risto Ahonen
Kommenttipuheenvuorot:
metropoliitta Makarios, Kerstin Hagberg
Kysymyksiä ja kommentteja
- 15.00 *K a h v i t a u k o*
- 15.30 **Ryhmäkeskustelu**
- 17.30 *P ä i v ä l l i n e n*
- 19.00 **Yhteinen ilta**
Café Mission ja saunat

Keskiviikko

21.10.

- 7.45 **Aamurukous**, kirkko
Tarja Lehmuskoski
- 8.00 *A a m i a i n e n*
- 9.00 **Yhteinen Raamattu**
Valtter Luoto
- 9.30 **Alustus II**
MAALISUORAN TUNTUMASSA?
David Wang
Kommenttipuheenvuorot:
Mirkka Torppa, Matti Korpiaho
Kysymyksiä ja kommentteja
- 10.30 **Ryhmäkeskustelu**
- 12.00 *L o u n a s*

- 13.30** **Alustus III**
KOKO EVANKELIUMI KOKO IHMISELLE
metropoliitta Makarios
Kommenttipuheenvuorot:
Mannu Rongong, Sakari Pinola
- 14.20** **Yleiskeskustelu**
- 15.00** *K a h v i t a u k o*
- 15.30** **Alustus IV**
SUHTEET KUNTOON –
LÄHETYS JA JUMALAN PERHE
Juhani Kivelä
Kommenttipuheenvuorot:
Juhani Forsberg, Annikki Erelä, Juhani Kuosmanen
- 16.30** **Ryhmäkeskustelu**
- 17.30** *P ä i v ä l l i n e n*
- 19.00** **Yhteinen rukousilta**
Café Mission ja saunat

T o r s t a i

22.10.

- 7.45** **Aamurukous, kirkko**
Jan Edström
- 8.00** *A a m i a i n e n*
- 9.00** **Alustus V**
KOSOLTI KOKEMUKSIA –
MONIA MAHDOLLISUUKSIA
Mannu Rongong
Kommenttipuheenvuorot:
Markku Kotila, Tor-Erik Store, Mirjami Ylenius
- 10.00** **Ryhmäkeskustelu**
- 11.30** *L o u n a s*
- 12.30** **Päätöskeskustelu**
SLN:n, SVKN:n ja SEN:n edustajat,
pj. Hannu Paavola
- 14.00** **Päätösrukous ja lähettäminen**
- 14.30** *L ä h t ö k a h v i*

PROGRAM

T i s d a g

20.10.

- 9.00 Inkvartering, kaffe
- 10.00 **Konsultationen inleds** i kyrkan
Gemensam inledningsbön
Inledningsanförande, ärkebiskop John Vikström
- 10.50 Vilka är vi?, EVKO
- 11.15 Vad då missionskonsultation – och varför?
Hannu Paavola
- 12.00 *L u n c h*
- 13.30 **Anförande I**
**FÖRÄNDRING, SNABBHET,
ÖVERRASKNINGAR**
Risto Ahonen
Kommenterande inlägg:
metropoliten Makarios, Kerstin Hagberg
Frågor och kommentarer
- 15.00 *K a f f e p a u s*
- 15.30 **Gruppsamtal**
- 17.30 *M i d d a g*
- 19.00 **Gemenskapskväll**
Café Mission och bastu

O n s d a g

21.10.

- 7.45 **Morgonbön** i kyrkan, Tarja Lehmuskoski
- 8.00 *F r u k o s t*
- 9.00 **Gemensam Bibel**, Valtter Luoto
- 9.30 **Anförande II**
NÄRA MÅLET?
David Wang
Kommenterande inlägg:
Mirkka Torppa, Matti Korpiaho
Frågor och kommentarer
- 10.30 **Gruppsamtal**

- 12.00** *L u n c h*
- 13.30** **Anförande III**
HELA EVANGELIET TILL HELA MÄNNISKAN
 metropoliten Makarios
Kommenterande inlägg:
 Mannu Rongong, Sakari Pinola
- 14.20** **Diskussion**
- 15.00** *K a f f e p a u s*
- 15.30** **Anförande IV**
FÖRBÄTTRADE RELATIONER –
MISSIONEN OCH GUDS FAMILJ
 Juhani Kivelä
Kommenterade inlägg:
 Juhani Forsberg, Annikki Erelä, Juhani Kuosmanen
- 16.30** **Gruppsamtal**
- 17.30** *M i d d a g*
- 19.00** **Gemensam kvällsbön**
Café Mission och bastu

T o r s d a g **22.10.**

- 7.45** **Morgonbön** i kyrkan, Jan Edström
- 8.00** *F r u k o s t*
- 9.00** **Anförande V**
MASSOR AV ERFARENHETER –
MÅNGA MÖJLIGHETER
 Mannu Rongong
Kommenterande inlägg:
 Markku Kotila, Tor-Erik Store, Mirjami Ylenius
- 10.00** **Gruppsamtal**
- 11.30** *L u n c h*
- 12.30** **Avslutande diskussion**
 FMR:s, SVKN:s och ERF:s representanter,
 ordf. Hannu Paavola
- 14.00** **Avslutningsbön och sändande**
- 14.30** *K a f f e*

PROGRAMME

T u e s d a y

20.10.

- 9.00** **Registration**, lodging, coffee
- 10.00** **Opening of the Consultation**, church
 Opening prayer
 Opening address, Archbishop John Vikström
- 10.50 Who are we?, EVKO
- 11.15 What Mission Consultation – and why?
 Rev. Hannu Paavola
- 12.00** *L u n c h*
- 13.30** **Plenary session I**
CHANGE, SPEED AND UNEXPECTEDNESS
 Doc. Risto Ahonen
Prepared comments:
 Metropolitan Makarios, Mrs. Kerstin Hagberg
 Questions and comments from the floor
- 15.00** *C o f f e e b r e a k*
- 15.30** **Group discussion**
- 17.30** *D i n n e r*
- 19.00** **Fellowship night**
 Café Mission and sauna

W e d n e s d a y

21.10.

- 7.45** **Morning prayer**, church, Mrs. Tarja Lehmuskoski
- 8.00** *B r e a k f a s t*
- 9.00** **Our common Bible**, Mr. Valtter Luoto
- 9.30** **Plenary session II**
WITHIN SIGHT OF THE FINAL STRAIGHT?
 Dr. David Wang
Prepared comments:
 Miss. Mirikka Torppa, Rev. Matti Korpiaho
 Questions and comments from the floor
- 10.30** **Group discussion**
- 12.00** *L u n c h*

- 13.30** **Plenary session III**
THE FULL GOSPEL FOR THE WHOLE MAN
Metropolitan Makarios
Prepared comments:
Mrs. Mannu Rongong, Dr. Sakari Pinola
- 14.20** **General discussion**
- 15.00** *C o f f e e b r e a k*
- 15.30** **Plenary session IV**
FIX THE RELATIONS –
MISSION AND GOD’S FAMILY
Rev. Juhani Kivelä
Prepared Comments:
Doc. Juhani Forsberg, Mrs. Annikki Erelä,
Mr. Juhani Kuosmanen
- 16.30** **Group Discussion**
- 17.30** *D i n n e r*
- 19.00** **Common prayer night**
Café Mission and sauna

T h u r s d a y **22.10.**

- 7.45** **Morning prayer, church, Rev. Jan Edström**
- 8.00** *B r e a k f a s t*
- 9.00** **Plenary session V**
MANY EXPERIENCES –
MORE OPPORTUNITIES
Mrs. Mannu Rongong
Prepared comments:
Dr. Markku Kotila, Rev. Tor-Erik Store,
Mrs. Mirjami Ylenius
- 10.00** **Group discussion**
- 11.30** *L u n c h*
- 12.30** **Closing discussion**
chair Rev. Hannu Paavola
- 14.00** **Closing prayer**
- 14.30** *F a r e w e l l c o f f e e*

Alustusten teemat ja sisältökuvaukset

I Muutos, vauhti ja yllätyksellisyys

Maailman muutosta leimaavat globalisaatio, poliittisen ja taloudellisen vallan uudelleenmuotoutuminen sekä jälkimoderni moniarvoisuus. Reaalitodellisuuden rinnalle on tullut vieraannuttava virtuaalitodellisuus. Jako Eurooppa-keskeiseen kristikuntaan ja muuhun maailmaan on historiaa, monikulttuurisuus ja -uskoisuus ovat tätä päivää. Lähetys suuntautuu kaikkialta kaikkialle. Muutos haastaa arvioimaan lähetystä uudelleen.

II Maalisuoran tuntumassa?

Niiden ihmisten määrä, joilla ei ole mahdollisuutta kuulla evankeliumia, kasvaa jatkuvasti. Kristittyjen on ponnistettava yhteisessä todistustehtävässään tavoittaakseen ne, jotka eivät vielä tai eivät enää tunne Jeesusta Kristusta Herranaan ja Vapahtajanaan. Kristus haastaa rohkeaan julistukseen ja palveluun sekä avoimeen vuoropuheluun pitäen selkeästi esillä Kristuksen ainutlaatuisuutta pelastajana. Löytääkö nuori sukupolvi paikkansa maailmanlähetyksessä?

III Koko evankeliumi koko ihmiselle

Kristilliseen todistukseen kuuluu huolehtia ihmisen sekä hengellisistä että aineellisista tarpeista. Kristus kutsuu sekä henkilökohtaiseen että yhteisölliseen toimintaan oikeuden-mukaisuuden, ihmisarvon, luonnon tasapainon ja maailman rauhan puolesta. Usko haastaa kristittyjä olemaan profeetallinen yhteisö, jossa elämän

tarkoituksettomuus muuttuu toivoksi ja viha rakkaudeksi. Lähetys on koko seurakunnan elämäntapa.

IV Suhteet kuntoon – lähetys ja Jumalan perhe

Maailmanlaaja ekumeeninen liike alkoi lähetystyön tarpeista. Uskottava todistus edellyttää yhteyttä mutta myös sitä, että kunnioitamme toisen oikeutta erilaiseen vakaumukseen. Voimmeko tunnustaa toisten kristittyjen tekemän lähetystyön? Mikä on kirkko yhtenä Jumalan perheenä? Mitkä ovat erillään toimimisen rikkaus ja lankeemus, hyödyt ja haitat? Vuorovaikutus koko maailmanlaajassa Kristuksen kirkossa vahvistaa lähetysnäkyämme.

V Kosolti kokemuksia – monia mahdollisuuksia

Yhteydestä Kristukseen nousee yhteinen todistus. Voimme oppia toistemme kokemuksista. Niiden jakaminen on voimavara pyrkiessämme erillisyydestä yhteistyöhön. Muun muassa raamattutyö, kristillinen kirjallisuustyö ja nykyaikaisten viestintävälineiden käyttö tarjoavat yhteisiä mahdollisuuksia. Tarvitaan lähetyspioneerien uskoa, ennakkoluulottomuutta ja luovuutta uusien ihmisten kutsumiseksi mukaan. Voimat on suunnattava sinne, missä tarve on suurin.

Anförandenas temata och innehållsliga presentation

I Förändring, snabbhet, överraskningar

Förändringarna i världen präglas av globalisering, omstrukturering av den ekonomiska makten och en postmodern pluralism. Vid sidan av den påtagliga verkligheten existerar redan en sk. virtuell verklighet. Uppdelningen mellan en europacentrerad kristenhet och den övriga världen hör till det förgångna. Kulturell och religiös pluralism är det som gäller idag. Mission riktar sig till alla överallt. Dessa förändringar utmanar oss att utvärdera missionssituationen på nytt.

II Nära målet?

Antalet människor som inte har möjlighet att höra evangeliet växer hela tiden. Kristna måste genom sitt vittnesböd ständigt försöka nå dem som ännu inte, eller inte längre, känner Jesus Kristus som sin Herre och Frälsare. Kristus utmanar oss till ett frimodigt vittnesböd och tjänst. I öppen dialog får vi vittna om Kristi unika gärning som frälsare. Kommer den unga generationen att finna sin plats i världsmissionen?

III Hela evangeliet till hela människan

Det hör till det kristna vittnesbödet att tillgodose människors andliga och materiella behov. Kristus kallar både till personlig och gemensam tjänst för rättvisa, mänskliga rättigheter, skapelsens integritet och fred. Tron utmanar oss kristna att vara en profetisk gemenskap, som

vill förändra meningslöshet till hopp och hat till kärlek. Mission är hela församlingens sätt att leva.

IV Förbättrade relationer – missionen och Guds familj

Den världsvida ekumeniska rörelsen fick sin början utifrån behoven i missionsarbetet. Enhet förutsätter ett trovärdigt vittnesbörd, men också respekt för den andres rätt till en annan övertygelse. Kan vi erkänna det missionsarbete som utförs av andra kyrkor och samfund? Vad betyder det att församlingen är Guds familj? Vad innebär det i form av rikedom och misslyckande, nytta och skada att kyrkorna arbetar skilt för sig? Samverkan inom den världsvida kristenheten stärker förståelsen för missionsarbetet.

V Massor av erfarenheter – många möjligheter

Det gemensamma vittnesbördet springer fram ur enheten i Kristus. Vi kan lära av varandras erfarenheter. Det ligger en styrka i att dela dessa när vi strävar från splittring till samarbete. Bibelarbete, kristet litteraturarbete, användandet av moderna medier mm., erbjuder gemensamma möjligheter. Vi behöver missions-pionjärernas tro, fördomsfrihet och kreativitet för att kunna kalla nya missionsarbetare. Krafter och resurser måste koncentreras dit, där behovet är störst.

Ohjelmassa esiintyvät

Arkkipiispa John Vikström, Suomen evankelis-luterilainen kirkko, Turku

Dosentti Risto Ahonen, lähetysteologi, Suomen Lähetysseura, Lapua
Metropoliitta Makarios, Ortodoksinen kirkko, Harare, Zimbabwe
Markkinointisuunnittelija Kerstin Hagberg, Fria Missions-förbundet, Helsinki

Uskonnonopettaja Tarja Lehmuskoski, Ortodoksinen lähetys, Helsinki

Dr David Wang, lähetysjohtaja, Asian Outreach International, Hongkong

Kasv. tiet. yo. Mirkka Torppa, Helsinki

Pastori Matti Korpiaho, Sanansaattajat, Hyvinkää

Kouluttaja Mannu Rongong, Kathmandu, Nepal

TT Sakari Pinola, lähetysjohtaja, Suomen Lähetysseura, Helsinki

Pastori Juhani Kivelä, lähetysjohtaja, Suomen vapaakirkko, Hämeenlinna

Dosentti Juhani Forsberg, teologisten asiain sihteri, Kirkon ulkoasiain osasto, Helsinki

Lehtori Annikki Erelä, lähetystyön koulutussihteri, Suomen Luterilainen Evankeliumiyhdistys, Helsinki

Päätoimittaja Juhani Kuosmanen, Aika Oy, Vantaa

Pastori, TM, Jan Edström, pääsihteri, Suomen ekumeeninen neuvosto, Espoo

TT Markku Kotila, pääsihteri, Suomen Pipliaseura, Helsinki

Pastori Tor-Erik Store, kirkkoherra, Koivulahti

Kouluttaja Mirjami Ylenius, Suomen vapaa ulkolähetys, Vantaa

Pastori Hannu Paavola, lähetyssihteri, Kirkon lähetystyön keskus, Helsinki

Pastori Tapani Rajamaa, Suomen metodistikirkko, Helsinki

Medverkande

Ärkebiskop John Vikström, Finlands evangelisk-lutherska kyrka,
Åbo

Docent Risto Ahonen, missionsteolog, Finska Missions-sällskapet,
Lappo

Metropoliten Makarios, Ortodoxa kyrkan, Harare, Zimbabwe

Marknadsplanerare Kerstin Hagberg, Fria Missionsförbundet,
Helsingfors

Religionslärare Tarja Lehmuskoski, Ortodoxa missionen, Helsingfors

Församlingsledare Valtter Luoto, Saalem-församlingen, Helsingfors

Dr David Wang, missionsledare, Asian Outreach International,
Hongkong

Ped.stud. Mirkka Torppa, Helsingfors

Pastor Matti Korpiaho, Sanansaattajat, Hyvinge

Utbildare Mannu Rongong, Kathmandu, Nepal

TD Sakari Pinola, missionsledare, Finska missionssällskapet,
Helsingfors

Pastor Juhani Kivelä, missionsledare, Suomen vapaakirkko,
Tavastehus

Docent Juhani Forsberg, sekr. för teologiska frågor, Kyrkans
utrikesavdelning, Helsingfors

Lektor Annikki Erelä, utbildningssekreterare för missionsarbete,
Suomen Luterilainen Evankeliumiyhdistys, Helsingfors

Chefredaktör Juhani Kuosmanen, Aika Oy, Vanda

Pastor, TM, Jan Edström, generalsekreterare, Ekumeniska rådet i
Finland, Esbo

TD Markku Kotila, generalsekreterare, Finska bibelsällskapet,
Helsingfors

Pastor Tor-Erik Store, kyrkoherde, Kvevlax

Utbildare Mirjami Ylenius, Suomen vapaa ulkolähetys, Vanda

Pastor Hannu Paavola, missionssekreterare, Kyrkans central för
mission, Helsingfors

Pastor Tapani Rajamaa, Suomen metodistikirkko, Helsingfors

Valmistelutyöryhmä

Suomen lähetysneuvostosta	Lähetysjohtaja Juhani Kivelä Kirkon lähetys sihteeri Hannu Paavola Tiedottaja Vuokko Vänskä
Suomen ekumeenisesta neuvostosta	Toiminnanjohtaja Riitta Aaltonen Pääsihteeri Jan Edström Arkkipiispa Johannes
Suomen vapaan kristillisyyden neuvostosta	Lähetysjohtaja Arto Hämäläinen Pastori Tapani Rajamaa Pastori Håkan Nitovuori Markkinointisuunnittelija Kerstin Hagberg
Projektisihteeri	Toimittaja Juha Auvinen

Förberedande arbetsgrupp

Finska missionsrådet	Missionsledare Juhani Kivelä Kyrkans Missionssekreterare Hannu Paavola Informatör Vuokko Vänskä
Ekumeniska rådet i Finland	Ärkebiskop Johannes Verksamhetsledare Riitta Aaltonen Generalsekreterare Jan Edström
Finlands frikyrkorådet	Verksamhetsledare Arto Hämäläinen Pastor Tapani Rajamaa Pastor Håkan Nitovuori Marknadsplanerare Kerstin Hagberg
Projektsekreterare	Redaktör Juha Auvinen